HELLOWEEN

MICHAEL KISKE SJUNGER UT

MORBID ANGEL

SPECIAL OM BLESSED ARE THE SICK

ZZ TOP

BILLY GIBBONS

Sweden Rock MAGAZINE

NU JÄVLAR! ANDERS JOHANSSON WOLFGANG VAN HALEN

TIDSAM 4659-05 05
7 388465 908905
RETURVECKA 24

Monster Magnet Artillery Axewitch Dennis DeYoung Marty Friedman
Jordfäst Bloodbound Mister Misery Myles Kennedy Jakob Samuel

2021
89 SEK
99 NOK/DKK
5

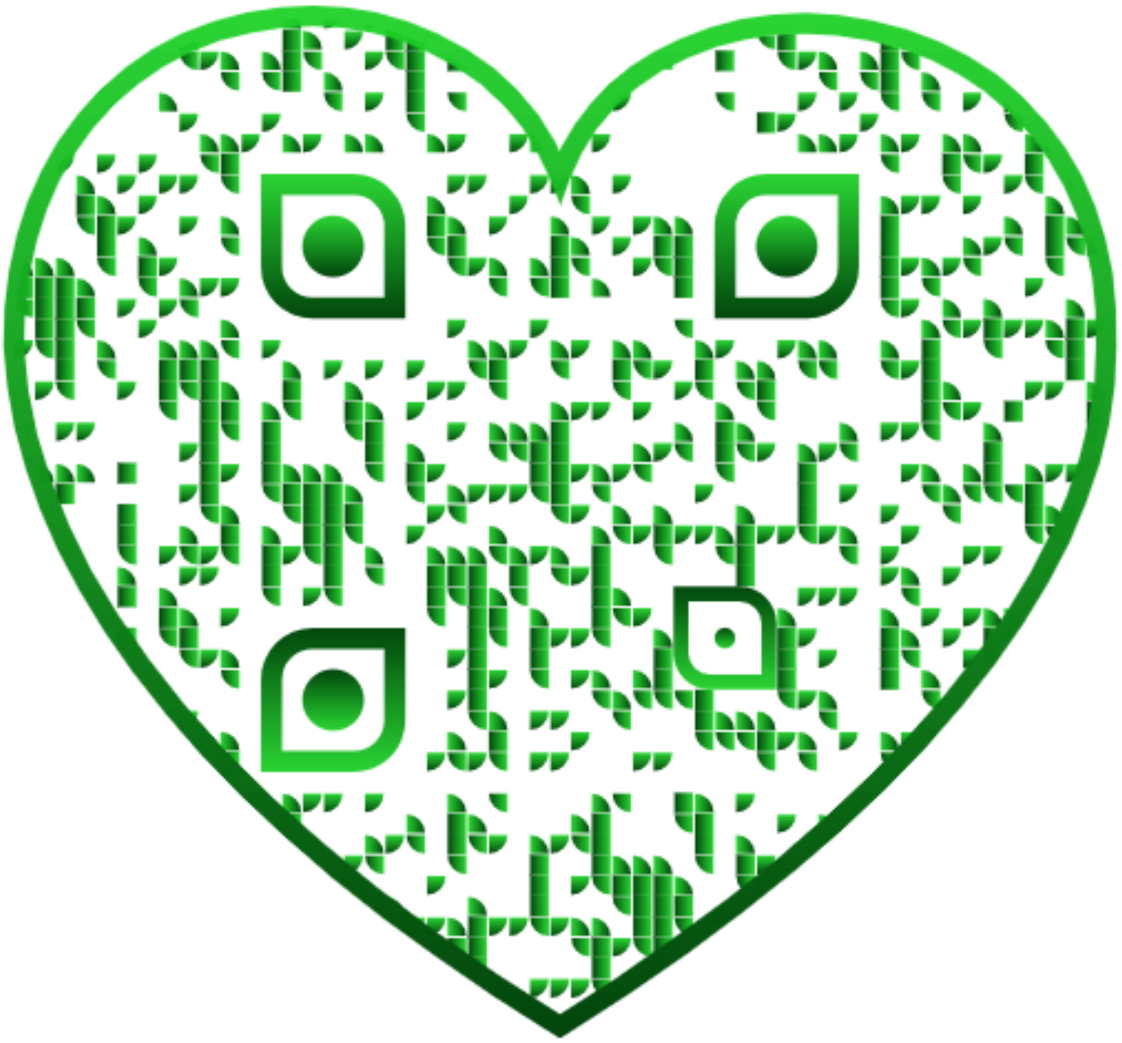

SATYRICON

The legendary debut albums remixed and remasterd, including new cover artwork!

Dark Medieval Times & The Shadowthrone **OUT 28.05.** DIGIPAK | 2-LP GATEFOLD VINYL | DIGITAL

„A must have!“
#1 at SOUNDCHECK!

LEGACY

“Impactful and stunning”
EMP

MONSTER MAGNET

MONSTER MAGNET’s A Better Dystopia dominates with a psychotic selection of proto-metal and psych-rock obscurities!

A BETTER DYSTOPIA **OUT 21.05.** 2-LP GATEFOLD VINYL | DIGIPAK | DIGITAL

HAMMER KING

TEUTONISCHER TRUE FUCKIN'HEAVY METAL PAR EXCELLENCE! MARKUS WOSGIEN EMP

HAMMER KING **OUT 11.06.** DIGIPAK | 1-LP GATEFOLD VINYL | DIGITAL
LTD DELUXE BOX AVAILABLE EXCLUSIVELY VIA WWW.NAPALMRECORDS.COM

ALESTORM

Live In Tilburg - The planet's most successful buccaneers' new Blu-ray, DVD & CD!

Live In Tilburg **OUT 28.05.** BD/DVD/CD MEDIABOOK | 2-LP GATEFOLD VINYL | DIGITAL
LTD. MEDIABOOK EDITION AVAILABLE EXCLUSIVELY VIA WWW.NAPALMRECORDS.COM

BORDER MUSIC

/NAPALMRECORDS
/NAPALMRECORDS

/NAPALMRECORDSOFFICIAL
/NAPALMRECORDS

visit our online store with music and merch
WWW.NAPALMRECORDS.COM

NAPALM RECORDS

DENNIS DEYOUNG 26 EAST VOL 2

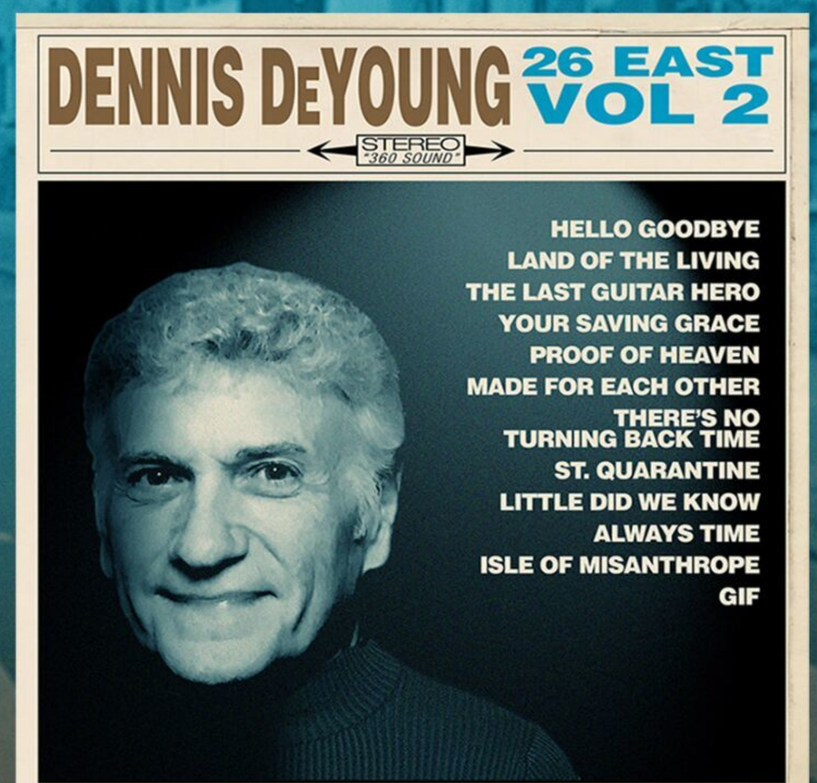

Out June 11, 2021

THE FINAL STUDIO ALBUM FROM THE CLASSIC ROCK LEGEND. AN EPIC, GRAND GOODBYE.

CD, LP, DIGITAL

DENNISDEYOUNG.COM

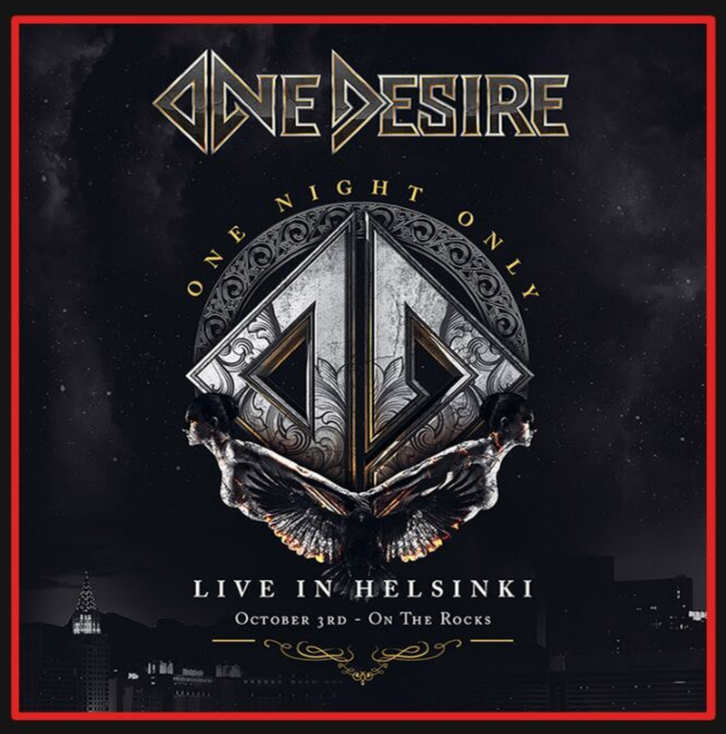

ONE DESIRE

ONE NIGHT ONLY

LIVE IN HELSINKI

OCTOBER 3RD - ON THE ROCKS

Out June 11, 2021

FIRST EVER LIVE RELEASE FROM THE FINNISH ROCKERS.

CD+DVD, BLU RAY, 2LP, DIGITAL

ONEDESIRE.NET

Out June 11, 2021

Stunning melodic metal duets album featuring Brazilian vocalists Renan Zonta (Electric Mob) and Nando Fernandes (Sinistra).

CD, Digital

facebook.com/renanzonta

facebook.com/NFvocal

NANDO FERNANDES

RENAN ZONTA

BROTHER AGAINST BROTHER

TERRA ODIVM

NE PLUS ULTRA

Out June 11, 2021

NORWEGIAN PROGRESSIVE METAL FEATURING MEMBERS OF SPIRAL ARCHITECT AND TESTAMENT.

CD, Digital

facebook.com/TerraOdium

www.frontiers.it

FRONTIERS MUSIC SRL

ginza.se

www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog

playground music scandinavia

BANDIT
ROCK
BE
BANDIT
FOR THOSE ABOUT TO ROCK
GREEN DAY
WELCOME
TO THE
PARTY!
101,9 FM Stockholm - 101,1 FM Uppsala - Webbradio: bandit.se

WOLFGANG VAN HALEN'S
DEBUT ALBUM
OUT JUNE 11

FEATURES THE GLOBAL HIT SINGLE
'DISTANCE'

MAMMOTHWVH MAMMOTHWVH MAMMOTHWVH MAMMOTHWVH

MAMMOTHWVH.COM

RECORDS

GINZA HÅRDROCK!

ginza.se

Tel. 0512-299 50

D-A-D:
Soft dogs
LP 42478.....**239kr**
(Release 2021-05-21)

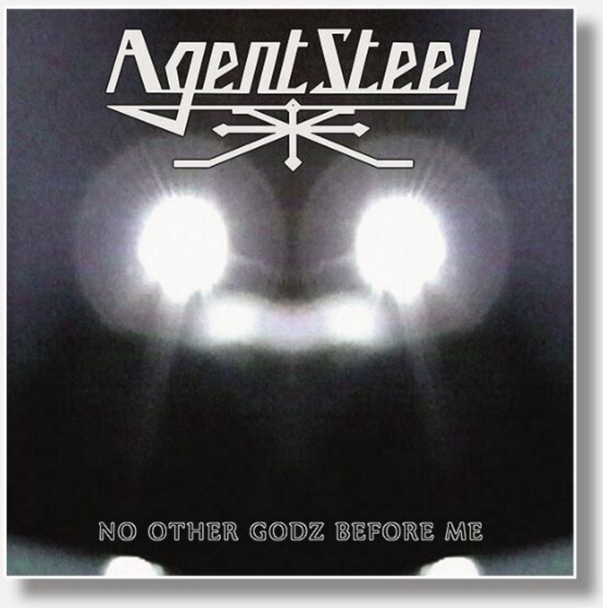

Agent Steel:
No other godz before me 2021
CD 39426 (Digi).....**159kr**
2LP 39436.....**319kr**

Blaze Bayley:
War within me 2021
CD 39451.....**159kr**
LP 39434 (Release 2021-05-28).....**229kr**

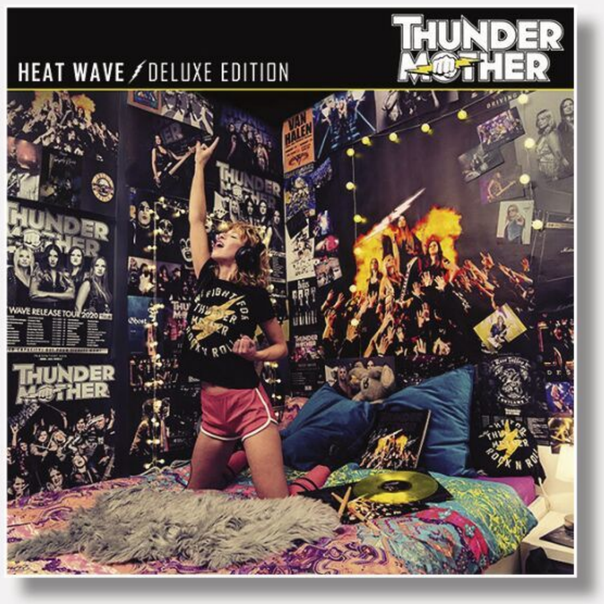

Thundermother:
Heat wave 2021
2CD 41839 (DLX).....**159kr**
2LP 41814 (DLX/Yellow/Blue).....**279kr**
2LP 41813 (DLX/Pink).....**279kr**
(Release 2021-05-21)

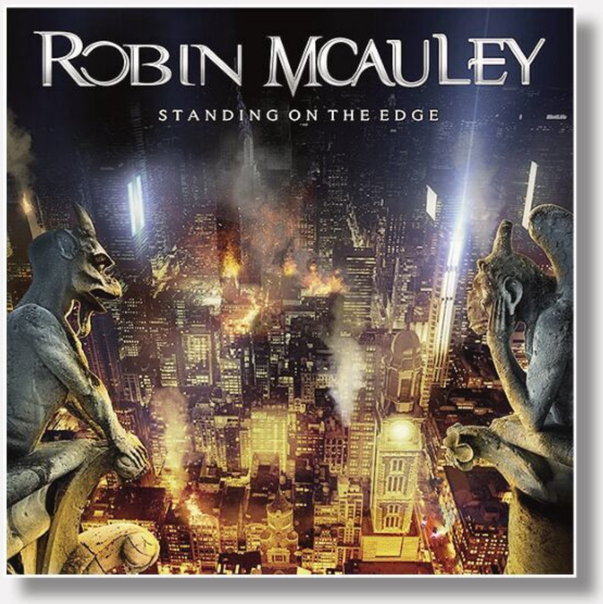

Robin McAuley:
Standing on the edge 2021
CD 45940.....**159kr**
LP 45934 (Clear).....**289kr**

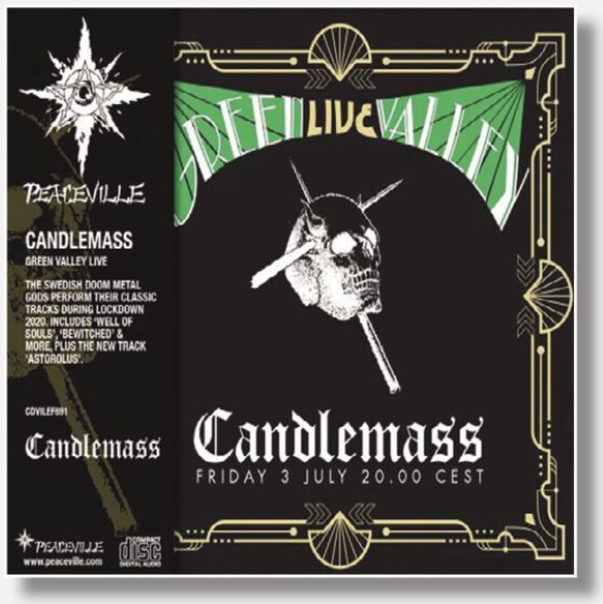

Candlemass:
Green valley/Live
CD+DVD 45775.....**159kr**
2LP 45771.....**259kr**

Lindemann:
Live in Moscow
2LP 45411.....**349kr**
DVD 45431.....**219kr**
BD 45432 (Uncensored).....**239kr**
BD+CD 45433 (Uncensored).....**349kr**
(Release 2021-05-21)

Domkraft:
Seeds 2021
CD 42345 (Digi).....**159kr**
CD 42346 (Earbook).....**439kr**
LP 42335.....**259kr**
LP 42343 (Violet).....**299kr**
LP+7"+CD 42334.....**1379kr**

Bloodbound:
Creatures of the dark realm 2021
CD 39887.....**159kr**
CD+DVD 40522 (Digi).....**159kr**
CD+DVD 40521 (Digi/+Flagga+Backpatch)....**479kr**
LP 39877 (Clear).....**269kr**
LP 40979 (Red).....**269kr**
(Release 2021-05-28)

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - Vi skickar den gratis! • FÖLJ OSS PÅ FACEBOOK - facebook.com/ginzahardrock - Tävlingar, erbjudanden, tips och diskussioner!
Vi har 1000-tals vinylskivor och massor av merchandise! • Ring oss om du har frågor eller vill beställa • Du kan även beställa via vår hemsida.

Med reservation för ev tryckfel.

Ginza AB • Fåglum • 465 81 Nossebro • kundservice@ginza.se

VULTURE

DEALIN´ DEATH

Heavy. Fast. Deadly. Vulture are here to kill again!
Available May 21st as ltd. Digi-CD and as LP!
Pre-listen: metalblade.com/vulture

ARTILLERY

X

The Danish Powerthrash legend with its 10th album!
Available now as ltd. Digi-CD w/bonus tracks and LP!
Pre-listen: metalblade.com/artillery

DESASTER

CHURCHES WITHOUT SAINTS

Unholy Black and Thrash Metal rites as furious as ever!
Available June 4th as ltd. Digi-CD and as LP!
Pre-listen: metalblade.com/desaster

CIRITH UNGOL

HALF PAST HUMAN

Brand new 4-song-EP by the cult metal band!
Available May 28th as ltd. Digi-CD and LP!
Pre-listen: metalblade.com/cirithungol

METAL MASSACRE XV

THE label classic!
Available May 21st only on vinyl!

www.metalblade.de ♦ www.metalblade.tv
http://twitter.com/metalbladeurope ♦ www.facebook.com/metalbladerecords
Metal Blade Records ONLINE STORE - The Loudest Shop On The Net http://shop.metalblade.de
http://stores.ebay.de/METAL-BLADE-RECORDS-EUROPE-Shop

© 2019 Metal Blade Records Inc.

ALLA HITS ÄR REDAN GJORDA

ROLLING STONES

U2

BON JOVI

DAVID BOWIE

BRUCE SPRINGSTEEN

GUNS N' ROSES

QUEEN

KISS

DET BÄSTA FRÅN 70- 80- & 90-TALEN

RadioPlay

ROCK KLASSIKER

Sölvesborg

Högljudd och lågmäld på samma gång. Sölvesborg bjuder på fler upplevelser än en av världens mest berömda rock- och metalfestivaler.
Besök oss året runt.

visitsolvesborg.se

VISITSOLVESBORG.SE

Sölvesborgs kommun

NU JÄVLAR!

FOTO TALLEE SAVAGE

Janne Mattsson

Jörgen Sandström

Lars Johansson

Niklas Stålvind

Ian Haugland

Chris Laney

Liv Jagrell

Martin Carlsson

Björn Strid

Simon Johansson

Mike Wead

ÄR DET DAGS ATT

PRENUMERERA

www.swedenrockmagazine.com

69 KR/MÅN • 12 MÅN BINDNINGSTID
FOTBOLLSTRÖJA + SINGEL INGÅR!

ELLER

1 KR FÖRSTA MÅN • INGEN BINDNINGSTID

TACK SOM FAN för den otroliga responsen på minnesspecialen om L-G Petrov i förra numret. Jag blir alldeles varm inombords när jag tänker på alla fina mejl, meddelanden och kommentarer i sociala medier. Jag har aldrig varit med om något liknande under mina snart tolv år som chefredaktör.

PLÖTSLIGT HAR Sweden Rock Magazine på bara en ynka månad fått runt tio procent fler prenumeranter. Det är lika sensationellt som välkommet. Sanningen är att tidningen liksom så många andra i samhället har påverkats negativt av pandemin, framför allt eftersom alla inställda konserter och festivaler har lett till sjunkande annonsintäkter.

Därför är det så fantastiskt att vi fortsätter att locka fler prenumeranter. Det är betydelsefullt för *alla* som är intresserade av Sveriges enda hårdrockstidning. Det är viktigt även för dig som tycker att minnesspecialen om L-G var i mastigaste laget. Fler prenumeranter gör att vi kan satsa mer på alla er trogna prenumeranter.

I JUNI FYLLER Sweden Rock Magazine 20 år och i augusti firar vi vårt 200:e nummer. Vi drar i gång ett långt firande och bjuder alla prenumeranter på en massa godis. Men vi har faktiskt redan tjuvstartat med ”Nu jävlar!”, fotbollsprojektet som inte bara har blivit en låt, singel och musikvideo utan även en fotbollströja med svenska flaggan som ett uppochnedvänt kors. Läs mer om detta annorlunda projekt på sidorna 46-49.

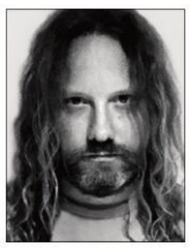

MARTIN CARLSSON
CHEFREDAKTÖR

HÄR NEDAN BERÄTTAR jag om fyra anledningar till varför det kommer att vara extra roligt att vara prenumerant framöver. Om du också vill prenumerera kan du få första numret för bara 1 krona och inte ha någon bindningstid. Eller så kan du betala 69 kr/månad i ett år och få ”Nu jävlar!”-fotbollströjan och cd-singeln på köpet. Du styr lätt upp prenumeration på vår sajt www.swedenrockmagazine.com

PS. På extrasidorna i detta nummer går Carl Linnaeus artikelserie om new wave of British heavy metal i mål. Det blev 14 delar och inte 15 som vi trodde.

”Bara du som är prenumerant får en fet väggkalender för 2022 helt tillägnad Iron Maiden”

200 BÄSTA SVENSKA HÅRDROCKSALBUMEN

I nästa nummer, #6 som är ute den 15 juni, inleds vårt största projekt hittills. Våra skribenter och ett stort antal musiker har röstat fram de 200 bästa svenska hårdrocksalbumen genom tiderna. I juryn ingår namn som Tobias Forge (Ghost), Mikael Åkerfeldt (Opeth), Erik Danielsson (Watain), Liv Jagrell (Liv Sin), Leif Edling (Candlemass), Ian Haugland (Europe), Klara Force (The Heard), Oscar Dronjak (Hammerfall), Björn Strid (Soilwork), Anders Wikström (Treat) och Filippa Nässil (Thundermother).

Vi kommer att skriva om *alla* dessa 200 album i en följetong på ett par hundra sidor som kommer att knäcka allt under 2021 och 2022. Endast prenumeranter kommer att kunna följa hela denna artikelserie.

DISSECTION-SPECIAL

Megaspecial på 10 sidor med aldrig tidigare publicerade bilder. Kan endast läsas av prenumeranter i #6 i juni. Och i #9 i september får du som är prenumerant dessutom en Dissection-poster.

IRON MAIDEN-VÄGGKALENDER

Bara du som är prenumerant får en fet väggkalender för 2022 helt tillägnad Iron Maiden. Medföljer #8 i augusti.

CLIFF BURTON-MINNESPOSTER

I september är det 35 år sedan Metallicas basist dog. Vi hedrar Cliff med en minnesposter i #9 i september. Endast till prenumeranter!

INNEHÅLL

12 Monster Magnet
14 Vokonis
14 Brother Against Brother
15 Batte Out Of Hell
16 Mister Misery
16 Evile
17 Go Ahead And Die
18 Marty Friedman
19 Silverlake by Esa Holopainen
19 Terra Odium
20 Dennis DeYoung
20 Skarlett Riot
22 Myles Kennedy
22 Endseeker
23 Tommy Clufetos
24 Proud
24 Tetrarch
25 Jakob Samuel
26 Bloodbound
27 Axewitch
27 Angstkrig
28 Artillery
28 Tuple
30 Black Sabbath
38 Helloween
46 Nu jävlar
52 Morbid Angel
58 Billy Gibbons
62 Anders Johansson
68 Wolfgang Van Halen
70 Vreid
71 Siniestro
72 Jordfäst
73 Solstice
73 Luna's Call
74 Juryn
75 Recensioner
77 Arion
77 Burning Witches
78 Crescent
78 Domkraft
83 Insane
86 Midnite City
88 Nergard
96 Cirith Ungol

EXTRASIDOR

Bara för prenumeranter

99 NWOBHM del 14
106 Vulture

Sweden Rock MAGAZINE

Box 4190, 102 64 Stockholm
www.swedenrockmagazine.com

Hantera prenumeration, adressändra, betalning:
www.swedenrockmagazine.com/hantera

Kundtjänst

kundtjanst@swedenrockmagazine.com
0456 – 317 17 (vardagar 9-15)

Redaktion

CHEFREDAKTÖR
Martin Carlsson
martin@swedenrockmagazine.com

RECENSIONSREDAKTÖR/KORREKTUR
Jonas Granvik
granvik@swedenrockmagazine.com

ANNONSERING/REDAKTÖR
Janne Mattsson (0739 – 815 800)
janne@swedenrockmagazine.com

REDAKTIONSASSISTENT
Erik Thompson
erik@swedenrockmagazine.com

GRAFISK FORMGIVARE
Emil Magnusson
emil@swedenrockmagazine.com

ANSVARIG UTGIVARE
Christian Lindell
christian@swedenrockmagazine.com

REDAKTIONELLA ÄRENDEN
info@swedenrockmagazine.com

Skribenter

Tony Balogh, Anders Bartonek, Alex Bergdahl, David Bergström, Christoffer Bertzell, Beatrice Bring, Anton Castelius, Jane Cedenberger, Daniel Ekeroth, Ola Heiwe Gränshagen, Pelle Gunnarsson, David Jannati, Dennis Karlsson, Richard Lagergren, Tomas Lagerlöf, Carl Linnaeus, Simon Lundh, Daniel Löfquist, Jesper Löfvenborg, Jonas Molund, Niclas Müller-Hansen, David Noaksson, Johan Pettersson, Mattias Indy Pettersson, Daniela Pilic, Jakob Raderius, Andreas Rana, Daniel Reichberg, Jesper Robild, Mats Rydström, Joachim Smith, Tobias Stark, Bella Stenberg, Jonathan Strandlund, Charles Thulin Assarmo, Neven Trosic, Thomas Väänänen, Cecilia Wemgård, Adam Westlund, Robert Wettersten, Jonas Wettmark, Zendt, Sebastian Zweiniger

Omslag

Black Sabbath, Sabotage

TRYCK: Reflekt
DISTRIBUTION: Tidsam, Listo

ISSN 1650-805X

FOTO JEREMY SAFFER

Är coverplattan ”A better dystopia” en glimt in i ditt pojkrum?

– Det är exakt vad den är, säger sångaren och gitarristen Dave Wyndorf. Det är en låtlista som jag lätt hade kunnat sätta ihop när jag satt där på golvet vid min stereo och lyfte nålen så snabbt jag kunde för att spela nästa skiva med kortast möjliga uppehåll.

Hade du lavalampa, skum belysning och hela den grejen?

– Japp. Faktum är att jag nu har flyttat tillbaka till huset som jag växte upp i och har återskapat mitt gamla pojkrum uppe på vinden. Rummet hade stått tomt i många år, men jag hade kvar det mesta av mina gamla prylar och affischer och inredde det precis som förr. Jag hade kvar min gamla stereo och till och med pärlgardinen är original. Likaså radion och serietidningarna. Det är som ett museum. Man kan se rummet på omslaget till vår platta ”Cobras and fire” från 2015. Jag brukar gå upp dit en gång i veckan och lyssna på vinyl.

Vilken platta spisade du senast?

– T Rex debutplatta från 1970, den när Marc Bolan började lira elgitarr.

Hur bestämde du vilka covers ni skulle spela in till den här plattan?

– Det här är låtar som har varit väldigt inspirerande för mig och särskilt för Monster Magnets första epok. Jag såg ingen vits med att göra en traditionell coverplatta. Vad skulle vi göra? Black Sabbath? Det vore korkat. Det hade bara varit onödigt att tävla mot en massa klassiker. Att göra obskyra låtar är otroligt mycket lättare. Jag kan sätta min egen prägel på det utan att jämföras med Ozzy Osbourne eller Mick Jagger.

Fanns det någon låt som ni testade men valde bort?

– Jag ville avsluta skivan med något storslaget och funderade först på ”Paranoid” av Grand Funk Railroad, men ersatte den med ”Learning to die” av Dust. Den är lite mer obskyr och passar mig sångmässigt lite bättre.

”Paranoid” var väl annars den första låt som Monster Magnet någonsin framförde live?

– Det stämmer, du har koll. Vi kommer säkert att spela den igen i något sammanhang.

Plattan slutar dock inte med Dust-låten, utan med Morgens ”Welcome to the void”.

– Ja, jag hade egentligen tänkt inleda plattan med den, men eftersom den inte blev så bra som jag hade hoppats gömde jag undan den i slutet.

När jag hör er göra Pentagrams ”Be forwarned” slår det mig att en rad därifrån påminner en hel del om raden ”Some people go to bed with Lucifer” i er egen låt ”Bummer”.

– Det var medvetet. När jag skrev ”Bummer” för en miljard år sedan tänkte jag på Pentagram-låten. De tog det i sin tur från någon blueslåt, förmodligen något av Muddy Waters.

Ni har även spelat in ”Born to go” av Hawkwind. När jag pratade med deras ledare Dave Brock berättade han om den gången som du och deras tidigare basist Lemmy Kilmister framförde ”Silver machine” i Finland. Behövde ni repa låten innan?

– De jobbar inte på det sättet. Det var rätt upp på scenen. Jag frågade dem faktiskt om de ville gå igenom låten innan, men Lemmy sa: ”Vad fan ska vi repa för? Vet du inte vilka tre ackord det är?” Han gick igång rejält. Det var faktiskt ganska roligt.

”Lemmy sa: Vad fan ska vi repa för? Vet du inte vilka tre ackord det är?”
Dave Wyndorf, Monster Magnet

Bortsett från Hawkwind, Pentagram och Dust är materialet hämtat från ganska okända band. Minns du när Hellacopters 2008 försökte hemlighålla att samtliga låtar på ”Head off” egentligen var obskyra covers?

– O ja. Jag älskar Hellacopters. Jag funderade faktiskt på att göra så med denna platta, men tänkte att omvärlden skulle försöka döda mig om jag försökte komma undan med något sådant.

Vilken är den bästa cover som någonsin spelats in?

– En cover som är bättre än originalet? Det är svårt. Det finns säkert en. Vad tycker du själv?

Jimi Hendrix version av Bob Dylans ”All along the watchtower” ligger bra till.

– Okej, tack! Den är häftig. Hendrix tog den till en helt annan nivå. Vad mer?

Black Sabbaths version av ”Evil woman” på deras albumdebut är en annan.

– Absolut. På den plattan gjorde de även en cover på Aynsley Dunbar Retaliations ”Warning”. Jag visste inte att det var en cover förrän så sent som förra året när vår gitarrist påpekade det. Det vände uppochner på min hela värld och fick mig att framstå som en fullständig idiot.

CARL LINNAEUS

En inblick i Dave Wyndorfs pojkrum

Sweden Rock MAGAZINE

IRON MAIDEN

FOTO ROSS HALFIN

IRON MAIDEN-VÄGGKALENDER

Bara du som är prenumerant får en fet väggkalender för 2022. Medföljer #8 i augusti.

200 BÄSTA SVENSKA HÅRDROCKSALBUMEN

Vi kommer att skriva om 200 album i en följetong på ett par hundra sidor som kommer att knäcka allt under 2021 och 2022. Bara du som är prenumerant kan följa hela denna artikelserie som inleds i nästa nummer.

DISSECTION

Megaspecial om Dissection på 10 sidor med aldrig tidigare publicerade bilder. Kan endast läsas av prenumeranter i #6 i juni. Och i #9 i september får du som är prenumerant dessutom en Dissection-poster.

CLIFF BURTON-MINNESPOSTER

I år är det 35 år sedan Cliff dog och vi hedrar honom med en minnesposter i #9 i september. Endast till prenumeranter!

PRENUMERERA
1 KR FÖRSTA MÅNADEN
INGEN BINDNINGSTID

www.swedenrockmagazine.com

Nyheter

Efter domstolsbeslut kommer namnet **LA Guns** fortsättningsvis endast att användas av konstellationen med sångaren Phil Lewis och gitarristen Tracii Guns. Den andra versionen av bandet, med trummisen Steve Riley, fortsätter som Riley's LA Guns. De förstnämnda planerar att släppa nästa album "Checkered past" i november.

Michael Wagener, legendarisk skivproducent med namn som Accept, Dokken, Skid Row och Hammerfall på meritlistan, drar sig nu tillbaka från branschen. Beslutet meddelades på hans 72-årsdag den 25 april.

Saxons nästa studioalbum, producerat av Andy Sneap, är i det närmaste färdiginspelat men inte planerat att ges ut förrän i februari 2022. Tänkbara skivtitlar är "Carpe diem" och "The pilgrimage".

Skid Row har börjat spela in nästa album med producenten Nick Raskulinecz (Rush, Mastodon, Ghost). Även Steel Panther och Soulfly befinner sig i studion.

Journey har försonats med sin forna rytmsektion Ross Valory och Steve Smith i rätten. Ingen av dem är dock tillbaka i bandet.

Lordi meddelar att de släpper sju (!) nya studioalbum i oktober.

Kansas fortsätter av allt att döma som sextett sedan gitarristen Zak Rizvi har hoppat av.

Deep Purples trummis Ian Paice och Yes gitarrist Steve Howe medverkar båda på singeln "X moves" med DMX, färdigställd kort före hiphoplegendarens död den 9 april.

AC/DC:s sångare Brian Johnsons självbiografi "Lives of Brian" ska ges ut i oktober.

Exodus trummis Tom Hunting undergår behandling för cancervarianten SCC (skivepitelcancer).

In Aphelion är ett nytt black metal-projekt med thrashinfluenser, centrerat kring Necrophobics gitarrister Sebastian Ramstedt – här även sång – och Johan Bergebäck, samt Cryptosis-trummisen Marco Prij. Både en första ep och fullängdsskiva är på gång.

Neil Merryweather, veteranbasist och musikskapare bakom bland annat de nyligen återutgivna klassiska albumen "Space rangers" (1974) och "Kryptonite" (1975), avled den 29 mars efter en tids sjukdom. Han blev 75 år.

Lars Ratz, tidigare basist och bandledare i Metalium, omkom då hans lilla enmansflygplan störtade på Mallorca den 18 april. Han blev 53 år.

Jim Steinman, musikskapare bakom bland annat Meat Loafs mångmiljonsäljande album "Bat out of hell" (1977) och "Bat out of hell II" (1993), avled i njursvikt den 19 april, 73 år gammal.

Nya album väntas i juli från **At The Gates, Dee Snider, Yngwie Malmsteen, Wormwood, Loch Vostok, Buckcherry, Mordred** och **Night Crowned.**

Fler nyheter på
www.swedenrockmagazine.com

Vokonis

Finns det någon specifik anledning till att ni med "Odyssey" har tagit ett större kliv in i progvärlden?

– Vi började i en ganska inrutad doomgenre, säger sångaren och gitarristen Simon Ohlsson. Det finns bara ett visst antal sådana låtar som vi kan skriva innan vi känner att vi upprepar oss. Först nu känner jag att jag är tillräckligt skicklig på mitt instrument för att vi ska kunna göra annan musik som är mer representativ för oss som personer.

Ert förra album "Grasping time" hade ett tema som kretsade kring ensamhet och eskapism. Vad är temat denna gång?

– Vissa sci fi-vibbar finns kvar, men det handlar mer om en personlig resa och upptäckande. Jag är en annorlunda människa i dag än vad jag var när vi startade bandet för fem år sedan. Jag har insett att jag inte är den som jag trodde att jag var, att jag är icke-binär. Jag hade saker inom mig som jag inte hade någon aning om.

Du identifierar dig inte med ett specifikt kön?

– Jag identifierar mig varken som man eller kvinna, men det är inte som att jag tar illa vid mig om någon skulle kalla mig ett könsbestämt pronomen. Jag upplever mig inte som en straight man. Att det finns personer utöver den typiske hårdrockaren i metal-världen är inte något som syns så ofta och jag kände att det var på sin plats att försöka få ut det budskapet.

Har du exempel på en låt som mer konkret tar upp detta ämne?

– Det är mer ett övergripande tema, men det instrumentala crescendot i avslutningsspåret "Through the depths" känns väldigt frigörande och passande i sammanhanget.

Du har sagt att din svåra ångest har satt käppar i hjulet för er när det gäller turnerande.

– Ja, det har gjort det svårare att nå ut, men i dag är jag i ett mycket bättre läge än tidigare. Att jag medicinerar och har gått mycket i terapi har verkligen hjälpt. Nu tror jag inte att det kommer att vara ett hinder framöver, men det har varit frustrerande att se alla andra tycka att det är så himla enkelt, lätt och roligt att turnera medan jag själv inte alls har varit sådan. Jag behöver stabilitet med min flickvän och mina katter.

Har ångesten lättat sedan du identifierade dig som icke-binär?

– Helt klart. Tidigare har jag inte vetat vad ångesten har grundat sig i. Nu när jag vet vem jag är har det förenklat min livssituation. Det är skönt att ha accepterat mig själv för den jag är.

CARL LINNAEUS

Progressiv sludge metal från Borås

Brother Against Brother

Var det något annat projekt med två sångare som fick stå modell för Brother Against Brother?

– Själv tänkte jag inte alls på någon sådan influens, säger den ena sångaren Renan Zonta. Jag har mina egna gudar: Ronnie James Dio och Paul Rodgers. Men jag gillar verkligen Allen/Lande och det tunga soundet som de fick till. Den andra sångaren Nando Fernandes är ett riktigt odjur på sång, med en monstruös pipa. Våra röster är verkligen annorlunda, men vi har samma bakgrund. Jag tror att det är därför som vi kunde arbeta så bra tillsammans. Vi hade samma influenser men olika sätt att närma sig musiken. Han har en djävulsk röst och jag är mer bluesig. När låtskrivaren Alessandro Del Vecchio skickade låtarna var jag mitt uppe i att spela in med mitt band Electric Mob. Jag fick helt skifta attityd från vår 70-talshårdrock till det här heavy metal-albumet som Frontiers har satt ihop åt oss. Soundet blev väldigt europeiskt. Det låter som Avantasia och Primal Fear och är helt olikt mitt andra band.

FOTO MARCOS MIRTES

Vad tyckte du om texterna?

– Det är mestadels en modern tappning av den bibliska berättelsen om kung Ramses, som jag gestaltar, och Moses. Det handlar om två bröder som älskar och hatar varandra samtidigt. Jag gillar de mörkare texterna som "Deadly sins" och "Heaven sent". Jag älskar att sjunga om skräck och mörka teman.

Vill du spela in ännu mörkare musik framöver?

– Jag älskar att skrika gutturalt och hade gärna spelat in något som lät som death metal från Florida och sjunga om sorg, skräck och vanära. Jag älskar verkligen Stephen King. Jag vill inte sjunga om äckel och monster utan om mörkret som vi möter på daglig basis. Vi bär alla på mörker och hat inom oss och det gör mig förvirrad. Ska man leva ut det? Jag tror inte det. Jag gillar att skriva om de dåliga sidorna hos människor och det är Stephen King expert på. Jag gillar att sätta fingret på problem och besvära folk. Man har inte lyckats om alla håller med om ens texter.

Vad kan du berätta om din medverkan i brasilianska "The voice" 2016?

– Det var galet. Det är det största musikprogrammet på brasiliansk tv. Jag, en alldaglig kille från en liten stad fick sjunga rock'n'roll för miljontals människor. Det är ett minne som jag kommer ha med mig för alltid. Jag var bland de sista fyra och fick massor av fans och vänner på köpet.

JESPER ROBILD

Duettbaserad melodisk metal

Batte, out of hell

Du kommer att vara så jääävla hes!”

”Va?”

Jag hade precis berättat för klasskompisarna att jag skulle gå på min första konsert. Järnjungfrun var i stan på sin ”World slavery tour” med ett hungrigt Mötley Crüe i släptåg. Året var 1984.

Min kompis förklarade: ”Ja, alltså… man ska skrika så att man blir hes.” Jag sög in informationen som jag just hade fått. Heshet var inte något som jag hade tänkt på när jag planerade mitt första konsertbesök. Ännu mindre att det var ett självändamål. Diskussionen på skolgården fortsatte om storebröder som knappt kunnat prata dagen efter att de hade varit på gig. Denna heshet var viktig. Den var ett slags bevis på att man hade varit på konsert.

Dagen efter Iron Maidens spelning i Stockholm testade jag min röst innan jag mötte kompisarna. Jag var inte det minsta hes. Jag kände mig misslyckad. Som att jag hade ljugit för vännerna om konsertbesöket. När jag träffade polarna försökte jag först kraxa lite för att sedan låta rösten gå över i min vanliga prepubertala lena klang.

Det här med att vara true är tydligen viktigt. Eller *trve* som man säger om man är riktigt true. Jag vet inte om det är Manowars fel. Deras slogan ”Death to false metal” förklarar att det finns riktig och oriktig hårdrock. När Metallica fortfarande huserade i Los Angeles skrek de ”posör” efter Nikki Sixx och de andra i Mötley Crüe. Metallicas jeans- och t-shirtstil ansåg de själva vara mer äkta än Mötleys smink och bling.

Hårdrockarna målar in sig i hörn med det här. Vi är ett extremt trendkänsligt gäng. Jag har nästan aldrig hängt med i svängarna. 1987 spelade Anthrax och Testament på Fryshuset i Stockholm. Vi stod utanför och bankade taktfast med nävarna på dörrarna som leder in till lokalen. Vi skanderade: MOSH! MOSH! MOSH! Bara något år efter detta var det dags att bevittna min första dödsmetallspelning. Då var det plötsligt helt ute med moshpits. Samma personer som jag hade bankat på Frysens dörrar med talade nu nedvärderande om fenomenet. ”När fan hände detta?”, tänkte jag. Ytterligare några år senare återlanserade norrmännen black metal i en andra våg. Med mer smink och bling än vad Mötley Crüe någonsin hade använt. Nu var Metallica töntiga.

Oscar Carlquist, sångare i det Göteborgsbaserade heavy metal-bandet Ram, är en av de mest genuina hårdrockare som jag känner. Jag gick på ett av deras gig i Stockholm. I en av låtarna signalerade Oscar åt bandet att tona ned låten så att han kunde prata med publiken. Trummisen och basisten spelade en rak fyrtakt medan gitarristerna tystnade. Oscar hetsade publiken och vi hoppade upp och ned i extas på golvet framför scenen. Plötsligt utbrast han: ”Hårdrockare hoppar inte!” Jag slutade genast hoppa och började klappa takten istället. Oscar la på ett flin och väste i micken: ”Hårdrockare klappar inte händerna!” Jag slutade att klappa och stampade med foten istället. Sångaren som nu hade övertaget skrek: ”Hårdrockare stampar inte takten!” Jag slutade genast. Nu vrålade han triumferande från scen: ”Hårdrockare *headbangar*!” Jävlar vad jag headbangade. Och garvade läppen av mig. Mellansnacket var genialt. Samtidigt fattade jag att jag aldrig skulle kunna lära mig reglerna om vad som är trve eller inte. Jag gav upp där och då.

Åter till hesheten. I mars 1986 spelade Twisted Sister på Hovet. Jag hade tagit med mig en yngre vän på konserten. Jag förklarade för honom att vi skulle bli hesa. Jag hade lärt mig av mitt tidigare misstag. Vi skrek som galningar från läktaren där vi stod. Ingen annan skrek. Vi kände oss världsvana. Nu var det vi som gjorde rätt. När recensionerna kom ut i tidningarna kunde vi läsa att det tydligen hade varit en dålig konsert. Publiken hade varit tyst därför att Twisted Sister nu var passé. Vi hade gjort fel i tron att vi gjorde rätt. Det var fel att vara hes dagen efter. Suck. Fan vad krångligt.

Jag älskar Maiden, Mötley, Twisted Sister, Anthrax och Mayhem. Jag tänker inte välja. Genom att följa min egen väg har jag genom åren uppfattats som ultra-trve eller hopplös posör beroende på hur vinden har blåst. Det är inget som jag tänker göra något åt.

”Att vara true är tydligen viktigt. Eller *trve* som man säger om man är riktigt true”

FOTO JOHANNA RAMSTEDT

SEBASTIAN ”BATTE” RAMSTEDT

Gitarrist i Necrophobic och känd från Nifelheim, Black Trip/Vojd och Exhumed/Morpheus

Batte har själv designat tröjan som du får på köpet om du blir PLUS-prenumerant
Prenumeranter kan köpa tröjan för 129 kr + frakt

Evile

Eviles grundare, tillika din bror, Matt Drake har lämnat bandet och nu har du tagit över micken.

– Till en början var det läskigt att både sjunga och spela gitarr, men jag har kört tidigare så jag var faktiskt bättre på det än jag trodde, säger Ol Drake. Jag är inte lika bra som Matt, men kombinationen verkar finnas i mitt system även om jag har en lång resa framför mig.

Du tog en paus från Evile i 2013-2018, en period då bandet inte släppte några plattor.

– Det är skönt att vara tillbaka. Jag vet faktiskt inte vad som pågick under de åren, men jag tror att Matt ville fokusera på att repa och tajta till musiken. De fick aldrig till några nya låtar, bara en handfull riff som vi kunde använda till det nya albumet ”Hell unleashed”.

I ett klipp på Youtube listar du band som har inspirerat ”Hell unleashed”. Lustigt nog placerar du Evile först framför band som Sepultura, Obituary och Metallica.

– Även om det är tråkigt att Matt hoppade av gav det oss mer tid till att förfina plattan. Jag ändrade på flera låtar precis innan vi gick in i studion. Ta ”Control from above”. I två års tid hade låten en långsammare taktart och jag frågade vår trummis Ben Carter varför låten var så tråkig. Jag ändrade trummorna till en snabbare thrash metal-puls, men rörde inte riffen. Vi kände direkt att det var thrash metal-pulsen som hade saknats. Jag tycker faktiskt att det är musiken på ”Hell unleashed” som främst har inspirerat albumet ”Hell unleashed”. Jag var besatt av att få klart skivan så det var allt som jag lyssnade på.

1999 startade din bror Metal Militia som ett hyllningsband till Metallica, men namnet ändrades till Evile 2004.

– Vi kommer alltid att älska Metallica men vill att vår musik ska vara mer aggressiv. Metallica är delvis aggressiva, men vi vill ha mer än det. Det ska vara fult och mörkt aggressivt. Musiken ska låta som vårt namn – ”evil” och ”vile”. Metallicas ”Battery” har dock allt som jag älskar med thrash metal. Den har musikalisk kvalitet och melodi men är även tung, högljudd, snabb, våldsam och aggressiv.

Vad är det vackra med thrash metal?

– Jag älskar Frank Sinatra och Elvis, men thrash är den enda musik som får blodet att koka, även när jag spelar själv. Det är kontrollerat kaos – ilsket, aggressivt och våldsamt utan att tappa besinningen.

JESPER LÖFVENBORG

Brittisk thrash metal

Er nya skiva går under namnet ”A brighter side of death”, men vad finns det egentligen för ljusa sidor med döden?

– Det handlar om att man har gjort det bästa av sitt liv när man dör, säger sångaren Harley Vendetta. Att lämna något gott bakom sig när man går vidare. Man kan säga att det handlar om arv och det är det som vi vill skapa med vår musik. Vi har någonting större än oss själva att lämna efter oss: Mister Misery. Vi vill vara stolta över det och känna att vi har åstadkommit något.

Ni har dessutom uttryckt i olika medier att ni ser skivan som ett stort steg framåt.

– Exakt, speciellt Harley som mixar och producerar, säger gitarristen Alex Nine. Han har verkligen utvecklats från 2019 års debutalbum ”Unalive” som till stor del utgjordes av gamla demos som vi försökte finslipa när vi blev signade. Vi har lärt oss genom att göra och vår trummis Rizzy är jätteduktig på orkestrering och att skriva stråkar som sitter. Vi har dessutom stämt ned ett halvt tonsteg och gillar verkligen den nya tyngden. Det är större och maffigare.

”Jag kan sjunga från både Mr Hydes och Dr Jekylls perspektiv”

Harley Vendetta, Mister Misery

– Allt är en förfinad version av det vi redan hade, säger Harley. Inte bara är låtarna bättre utan även allt runt omkring. Alex, tyngden som du nämnde tänkte jag inte ens på men det är verkligen tyngre den här gången. Det var också ett steg i den riktningen som vi ville gå.

Personligen gillar jag att ni i texterna berör diverse kända skräckikoner, så som den huvudlöse ryttaren och Dr Jekyll och Mr Hyde. Varför föll valet på dessa?

– Det var inget bestämt, utan det blev en naturlig utveckling, säger Alex. Harley kläckte idén till ”Ballad of the headless horseman” i början av 2020 och då vi alla är stora fans av dessa ikoner kände vi att det var självklart. Därefter föll sig de andra ikonerna naturligt eftersom det passar vårt koncept.

– Lyssnar man till låten och pumpet låter det nästan som ljudet av snabba hovar, säger Harley. Då tänkte jag att den har gothvibben och idén kommer nästan mer från musiken i sig själv. När vi väl hade kommit igång följde konceptet med Dr Jekyll och Mr Hyde och ”Exorcisten”. Beträffande den huvudlöse ryttaren ville jag bryta med standarden att han bara är en hemsk demon som går och hugger huvudet av folk. Jag ville skriva texten, inte så att man sympatiserar med honom, utan snarare förstår vad han vill och vad det är som händer så att man till viss del kan känna lite empati för honom. Det tände de andra i bandet och läser man texten märker man att jag sjunger från ryttarens perspektiv. Det är han som skriker på hjälp, inte alla offren. Detsamma med låten ”Mr Hyde” där det är tacksamt att jag kan sjunga från både Mr Hydes och Dr Jekylls perspektiv.

Jag tänker att det även är ganska tacksamt att skriva om dessa ikoner då det finns så mycket material och infallsvinklar.

– Fantasin får flöda och det finns ingen som säger att det är förbjudet att göra en egen tolkning, säger Alex. Ta Spiderman som exempel, hur många dräkter och versioner finns det inte av honom? Det är bara att ”go nuts” och hitta på något nytt. Den huvudlöse ryttaren har oftast inget huvud, eller så har han en pumpa som han slänger på folk. Så vi körde vår twist och satte pumpan som skalle istället. Vi diskuterade om det var okej att vi gjorde det och kom fram till att det ändå är vår version.

Men det är inte bara skräckikoner vi får handskas med på den här skivan, eller hur?

– Syftet med bandet har aldrig varit att specifikt sjunga om läskiga grejer som vi tycker är coola, säger Harley. Vi vill skriva om riktiga problem också och saker som har hänt oss. Det är väldigt viktigt att vi har med sådant också och majoriteten av materialet är just det. Vi har låtar om allt från problem med den mentala hälsan, hur det kan se ut och kännas, till hur det är att uppleva krig. Vi har personliga saker, vi har trasiga förhållanden och vi tar upp sådant som vi vet att fansen kan relatera till. Vi vill vara ett hopp, visa att det finns en ljuspunkt och vi har ett ansvar mot våra fans att vara ett bra gäng.

CECILIA WEMGÅRD

Tim Burton-metal från Stockholm

FOTO SEIKE CLOWNIAC

Mister Misery består av basisten Alex Alister, gitarristen Alex Nine, sångaren och gitarristen Harley Vendetta och trummisen Rizzy.

Go Ahead And Die

På Go Ahead And Dies självbetitlade album slår du verkligen personbästa i ilska.

– Det är helt naturligt och inte alls framtvingat, säger sångaren och gitarristen Max Cavalera. Jag ville säga saker om stora problem med världen som vi lever i just nu, helt utan rädsla för konsekvenser. Den här skivan känns spännande och farlig, med en känsla av rå 80-talsmetal. Jag kallar det ”death metal och thrash för grottmänniskor”. Det var grymt att spela in det med min son Igor Amadeus Cavalera på bas. Han påminner mig om en liten 19-årig Max. Skivan räddade mitt liv. Jag har blivit helt galen under pandemin och det här gav mig ett inre lugn. Jag sa till min son att om ingen gillar skivan är jag ändå lycklig över att vi gjorde den tillsammans.

Är du en arg person överlag?

– Jag är faktiskt ganska arg. Det är inte svårt att finna ilska. Den finns alltid där och metal framkallar den på något sätt. Metal är nästan rituellt, så man närmar sig de ämnena naturligt och det passar musiken perfekt. När jag skrev ”Truckload full of bodies” hade jag sett en bild från Italien med en lastbil full av döda människor och jag ville göra en låt om det. Det finns andra låtar om polisbrutalitet, barn som sitter i burar vid mexikanska gränsen, pedofiler och all möjlig skit. Metal är perfekt för ilska, man måste kunna matcha de saftiga riffen. Och den här skivan är verkligen arg och rå. Vi har inte använt några klickspår i studion. Zach Coleman är en grym trummis men han fick kämpa med d-takten som vi ville använda. Den kampen fångade vi på inspelningen och det gör musiken spännande. Det påminner mig om ”Morbid visions” och annat gammalt med Sepultura.

Hade du kunnat göra musik utan inslag av ilska?

– Jag tror att alla föds med en särskild gåva. Jag tänkte på Beatles härom-dagen. De hade förmågan att skriva kärlekslåtar och jag har förmågan att skriva arga låtar. Det kommer naturligt och jag gillar det. Möjligen har Soulfly lite fler andliga inslag, men i slutändan föredrar jag ilskan.

Finns det andliga inslag i all din musik?

– Inte riktigt, men det finns inom mig. För mig är andlighet en stor blandning. Jag växte upp katolskt i Brasilien, men min mamma var involverad i umbanda som är inspirerat av afrikansk religion. Och min fru är rysk-ortodox. Så jag har blivit exponerad för mycket och mitt i allt finner jag min gud. I slutändan är metal allas vår gemensamma religion. Scenen är vår kyrka och publiken är församlingen. Det är väldigt rituellt med publiken som skriker. Det har hänt flera gånger att jag gjort en konsert och efteråt känns det som att jag har dragit tio linor kokain, men jag är bara hög på upplevelsen. Att jaga den kicken är vad som gör det intressant att vara musiker. Men jag hatar musikindustrin, jag hatar Grammys, ”årets bästa band”, allt det där kan dra åt helvete. Jag vill bara ha en gitarr med fyra strängar så är jag nöjd.

Cavalera Conspiracy toppade min årsbästalista en gång…

– Haha, det är så lustigt när man har en så stor diskografi som jag! Min bror Igor gillar det bandet mer än Sepultura.

Lyssnar du själv mest på ny eller gammal musik?

– Jag gillar mycket nytt. Jag har videor som heter Max Trax på sociala medier där jag spelar gitarr i mitt vardagsrum och hjälper nya band att nå ut. Jag är lite av en nörd och brukar surfa på internet och titta på bilder av band. Om jag ser någon ha en tröja med ett band som jag inte känner igen letar jag upp det. Det var så jag hittade nya band 1985. Jag beter mig fortfarande likadant som när vi startade Sepultura och jag vill vara en tonårig hårdrockare för alltid. Jag vill inte växa upp! När vi turnerade med Suffocation frågade jag gitarristen Terrance Hobbs om han inte kunde skriva en lista på sina favoritskivor inom death metal. Han fattade inte vad jag skulle med den till, men jag är en nörd!

Var det skönt att klippa av dina dreadlocks i höstas?

– Jag brukade använda den som en extra kudde. *Den*! Det känns riktigt skönt, det är lättare att headbanga. Det blir mycket headbangande de kommande månaderna, för det är nytt med Soulfly på gång också.

JESPER ROBILD

Celtic Frost möter Discharge med far och son Cavalera

”Det påminner mig om Morbid visions och annat gammalt med Sepultura”

FOTO JIM LOUVAU

Go Ahead And Die består av basisten och gitarristen Igor Amadeus Cavalera, sångaren och gitarristen Max Cavalera och trummisen Zach Coleman.

Marty Friedman

I SRM #1/2021 berättade Megadeths basist David Ellefson att hans mamma avgudade dig under din tid i bandet 1990-2000. Tydligen ville hon ge dig en scarf som Elvis Presley hade burit när hon såg honom uppträda 1956.

– Jag minns att vi pratade om scarfen, men jag såg den aldrig, säger gitarristen Marty Friedman. Jag gillade verkligen Davids mamma, hon var en fin människa. Eftersom jag är en sådan Elvis-fanatiker gjorde jag en mixtejp med hans mest svårtillgängliga låtar som jag gav till henne.

David menade att du var den snällaste killen i gruppen. Var du Megadeths Kirk Hammett?

– Det vet jag inget om. Att folk ser mig som exceptionellt snäll beror nog på att de jämför min person med den aggressiva musik som jag skapar. När de upptäcker att jag är en normal kille blir det lätt att jag framställs som en överdrivet snäll kille. Är man rockstjärna räcker det att hålla upp dörren för någon för att framstå som tidernas schystaste snubbe. Man kommer långt i den här branschen genom att vara vänlig. Precis som David Ellefson är jag väluppfostrad, vilket passar bra här i Japan där man verkligen måste vara superuppfostrad och artig för att fungera i samhället.

Sedan du flyttade till Tokyo 2003 har du medverkat i cirka 700 tv-program. Är japansk tv så skruvad som den framställs i filmer som ”Lost in translation”?

– Jag medverkar inte i de ultrakonstiga tävlingsprogrammen, men ofta är jag den ende icke-japanen på plats. Allt kan först kännas normalt, men plötsligt känns det som att jag befinner mig på en annan planet. Det blir som en utomkroppslig upplevelse. Jag har medverkat i allt från reseprogram till program om matlagning, politik, språk och kultur. Det underlättar att mitt management sysslar med tv-produktioner. Det är kul och det presenterar mig och min musik för en större publik.

Det har gått tio år sedan den senaste installationen i coveralbumsviten ”Tokyo jukebox” släpptes. Varför var läget rätt att just nu släppa ”Tokyo jukebox 3”?

– Under de senaste fyra åren har jag uppträtt under öppningsceremonin till Tokyo Marathon. Vid varje tillfälle har jag spelat några kända japanska låtar från de första volymerna av ”Tokyo jukebox”. När jag blev ombedd att göra det igen föreslog skivbolaget att jag skulle göra en tredje volym där jag väljer japanska hits och gör dem så pass upplyftande att de passar att idrotta till. När jag själv joggar vill jag ha musik som ger mig energi och tanken är att låtarna på den här plattan ska motivera löparna. Skivbolaget tänkte att om jag gör den här plattan kanske de även kan få in mig på ett hörn under OS i Tokyo.

Den egenkomponerade ”Japan heritage theme song” var ett beställningsjobb från den japanska regeringen. Hur fick du det uppdraget?

– Det började 2017 när regeringen utsåg mig till ambassadör för det japanska arvet. De bad mig att komponera deras officiella låt som de kunde använda under politiska evenemang. Det var en enorm ära att de frågade mig – en utlänning – att skriva en låt till dessa uppklädda regeringsjippon. Jag var inte helt främmande för sådana tillställningar, eftersom jag har varit inbjuden och föreläst under några av dem. Det var dock otroligt nervöst att spela upp min komposition för ett gäng kostymklädda politiker och hoppas på deras godkännande. Jag ville inte göra dem besvikna, men de gillade låten och eftersom jag är så stolt över den la jag till den på plattan.

På promobilderna poserar du med din nya signaturgitarr av märket Jackson. Är designen med en spräckt spegel måhända inspirerad av Paul Stanleys klassiska Iceman-modell?

– Helt och hållet. Jag älskar hans Iceman och hade gärna kopierat den rakt av, men det hade varit tråkigt. Den största skillnaden är att spegelsprickorna inte är lika stora och synliga. Jag ville ha dem mer subtila. Det är en annan sorts sprickbildning och det unika materialet gör att den ser ut på olika sätt beroende på hur spotlighten träffar gitarren. Ibland ser den röd ut, ibland svart. Ibland gnistrar den, ibland ser man inte ens sprickorna. Den kan se ut som 20 olika gitarrer. Allt beror på ljuset.

CARL LINNAEUS

FOTO **SUSUMU MIYAWAKI**

Japansk powerpop av thrash-ikon

”Jag älskar Paul Stanleys Iceman-gitarr och hade gärna kopierat den rakt av”

Sist vi pratade nämnde du att du gärna hade velat ha en harpa på ett album. Men vad fick du göra här som inte hade fungerat i Amorphis?

– ”Ray of light” där Einar Solberg från Leprous sjunger är nog ett bra exempel, säger multiinstrumentalisten Esa Holopainen. Jag skrev den helt på keyboard och det finns ett keyboard-arpeggio som bär hela låten. Bara mängden gitarrer i Amorphis hade gjort något sådant omöjligt. Det kanske låter dumt eftersom jag är gitarrist i ett metalband, men jag ville ha så lite gitarr som möjligt på albumet. Min producent höll inte med mig, men jag ville verkligen skala bort det och låta annat sticka ut i låtarna. Jag är ett stort fan av 80-talets syntljud och ville hellre ha keyboard i förgrunden än förstöra allting med gitarrnonsens.

Varför namnet Silver Lake?

– Naturen är en enorm inspirationskälla för mig. Jag bor i Helsingfors men nära den jättestora Centralparken. 50 meter och så är jag mitt i skogen. Sedan jag var barn har jag tillbringat somrarna på landet, ofta vid sjöar, och jag ville ha ett namn som knöt an till det. Inte bara släppa det under mitt eget namn. Det är så många fantastiska sångare som medverkar, som Björn Strid från Soilwork. När jag först hörde Night Flight Orchestra blev jag överraskad av att han kunde sjunga sådant. Jag hörde att han håller på med någon fotbollslåt.

”Nu jävlar!”.

– Haha, i Finland brukar de ta någon inhemsk hiphopartist när det ska göras en fotbollslåt! Det brukar inte bli så bra.

Håkan Hemlin från Nordman är ett intressant val.

– Det är det. ”Storm” var en låt jag brottades med lite. Jag visste vilken sorts röst jag ville ha men inte vilken sångare. Min producent är kompis med Nocturnal Rites trummis Owe Lingvall som känner Håkan. Vi skickade en demo till Håkan och hans sång blev jättebra. Det är lite kul för Håkan och Owe, som även är videoregissör, flög till Kanarieöarna för att filma musikvideon i januari och nu har jag hört att Håkan blev kvar där för gott!

Jag är ett stort Dire Straits-fan, men jag hör inte riktigt influenserna du ska ha utlovat. Vad missar jag?

– Ingenting, jag har nog blivit lite felciterad. Jag är ett jättefan av Mark Knopfler och ville frasera gitarrerna lite som han gör. Det är inte Dire Straits-soundet som jag är ute efter, utan att låta gitarren följa eller repetera sångmelodier. På ”Storm” kan man säga att gitarren guidar Håkans röst.

Var det skönt att göra ett album som inte handlar om Kalevala?

– Där är faktiskt en låt, ”Alkusointu”. Texten skrevs av poeten Eino Leino 1878. Det är en skapelseberättelse som är kopplad till Kalevala, om hur världen skapades av små öar. Vesa-Matti Loiri som läser upp den är troligen den mest kända skådespelaren i Finland som ännu lever. Han är 76 år, en levande finsk legend. Det var en överraskning att han gillade låten och ville vara med. Han har spelat in musik sedan 60-talet också.

Han kom väl sist i Eurovision Song Contest 1980?

– Det var en mörk era för finsk musikhistoria. Alla finska artister kom sist eller näst sist och musiken var hemsk på den tiden.

Du var en av många som la upp en bild på L-G Petrov på sociala medier.

– Amorphis spelade med Soilwork på Fryshuset 2019 och jag träffade honom tidigare på dagen. Han kom backstage för att säga hej, han skulle jobba på kvällen. Vi ville göra något kul, så vi satte en skylt på kylskåpet där det stod ”L-G Petrov access denied” och så tog vi en bild där han stal en öl med ett stort flin. Det är ett perfekt minne av honom, precis så var han.

”Många fantastiska sångare medverkar, som Björn Strid från Soilwork”

Esa Holopainen, Silver Lake by Esa Holopainen

Är nästa Amorphis-album klart – och blir det någon harpa?

– Jag måste flyga till Jens Bogren i Sverige för att spela in det sista av gitarrerna. Planen är att det ska vara klart i slutet av sommaren och släppas i början av 2022. Det är jättesvårt att ge några detaljer om materialet. Man skulle kunna säga att det är lite mer progressivt på grund av många extra instrument. Jens håller på med orkesterarrangemang, så det kommer nog att låta ganska stort. Förhoppningsvis hittar han någon duktig musiker som kan spela harpa, det hänger på honom.

JESPER ROBILD

Solodebut av Amorphis-gitarrist

FOTO SAM JAMSEN

FOTO ROBERT RØNNING

Terra Odium

Hade inte ”Ne plus ultra” kunnat släppas som ett nytt album med ditt gamla band Spiral Architect?

– Kanske, men ändå inte, säger sångaren och gitarristen Øyvind Hægeland. Spiral Architect är lite mer jazz- och fusionbaserat, medan Terra Odium bygger mer på riff. Vi har dock blandat in lite element från Spiral Architect ,vilket nästan säger sig självt med tanke på att jag och vår trummis Asgeir Mickelson kommer därifrån. Det här är nog lite mer lättillgängligt, med influenser från King Diamond och Metallica.

Har du lust att översätta band- och albumnamnet från latin?

– Vi höll på i över ett halvår med bandnamnet som betyder ”jordens avsky”. Det var Asgeir som slutligen kom med förslaget. Han hade sparat det till om han skulle börja spela death metal, men jag tolkar det lite mindre brutalt – som jordens raseri, tsunamis och vulkaner. Albumtiteln betyder ungefär ”det absolut bästa”. Det låter kanske lite kaxigt men vi har jobbat så länge med musiken och försökt att göra en platta som är så perfekt det bara går.

Hur kom ni i kontakt med basisten Steve DiGiorgio?

– Vi träffades på Progpower i Atlanta för ungefär 20 år sedan och har gjort lite musik sedan dess. Få band i vår genre använder bandlös basgitarr och få band låter basen komma fram istället för att vara ett ljud i bakgrunden. Vi ville ha en basist som kunde visa upp sig lite. Det är väldigt svårt att mixa det där. Om man lyssnar på originalmixen av Deaths ”Human”, där Steve lirar bas, hör man knappt basen. Live blir det dock något helt annat. Jag har alltid gillat David Lee Roth, Yes, Brand X och alla sådana band med framträdande, bra basister. AC/DC är fett på sitt sätt, basen ska bara ligga i A och ge driv, men se hur viktig basen är för ett band som Iron Maiden.

Vilken typ av fans tror du att ni kan tilltala?

– Kanske de som växte upp med musiken som vi gillade, Fates Warning och Queensrÿche. Förhoppningsvis även de som har växt upp med lite nyare progressiv metal som Dream Theater. Vi har inte riktigt deras ballader bara, det är mer gitarrbaserat. Vi är väldigt inspirerade av filmer och vill dra in lyssnaren i en fantasivärld. De ska känna som jag gjorde när jag satte på Iron Maidens ”Powerslave”, eller ”Transcendence” med Crimson Glory. Jag hoppas att vi kan vara en frisk fläkt med vår lite äldre stil.

JESPER ROBILD

Orkestral progressiv metal

FOTO ZERO VISUALS

Skarlett Riot

Du har tidigare beskrivit Skarlett Riots sound på så sätt att musiken är Asking Alexandria, för så vill de andra ha det, och sången är Katy Perry för så vill du ha det.

– Ja, det är ett stående skämt oss emellan, säger sångerskan och gitarristen Chloe ”Skarlett” Drinkwater. De andra spelar tungt medan jag lägger mina poppiga influenser ovanpå: Katy Perry, Taylor Swift och Avril Lavigne. Vårt gamla sound var definitivt poppigare. Somliga säger att där fanns punkelement, vilket vi själva aldrig hörde, men alltefter som vi har mognat har soundet också blivit tyngre.

Ert sjunde skivsläpp och tredje fullängdsalbum ”Invicta” är mycket riktigt ert tyngsta. Har det rådande världsläget något med det att göra?

– Tvärtom! Albumet var färdigskrivet precis innan Storbritannien gick in i lockdown. Faktum är att vi gick in i studion första gången i mars 2020, just då det startade. Vi hade just kommit dit och höll på att lägga våra sovsäckar på plats när det kom en radio-utsändning om att lockdown hade börjat och vi blev hemskickade. På sätt och vis hade vi tur. Albumet är tänkt att ge en upplyftande känsla. Vi vill att alla ska vara glada efter att ha lyssnat på det och hade det skrivits under lockdown hade det nog inte blivit lika muntert.

Vad handlar texterna om?

– Allt möjligt. Personliga problem, mental hälsa, personlig kamp... ”Human”, första singeln, har ett starkt budskap: alla är lika mycket värda och ingen ska behandlas annorlunda på grund av bakgrund, ras eller kön. På förra albumet ”Regenerate” (2017) byggde låten ”Warrior” på samma tema. Meningen är att få folk att må bättre och känna att de får extra styrka. Jag tycker om att skriva om sådant som betyder något för mig själv och det är en obeskrivlig känsla att gå på scen och höra fansen sjunga med i mina egna ord.

Ni har haft en stadig sättning sedan starten 2010 – förutom flera basistbyten. Vad beror det på?

– Vår gitarrist och trummis, Danny och Luke Oglesby, är bröder och jag gick i skolan med Danny i vår hemstad Scunthorpe, så vi har naturligt hållit ihop. Vår första basist var också en skolkamrat, men slutade för att bilda familj. Basisten därpå gjorde samma sak. Nu har vi Tim Chambers, som även growlar på nya skivan. Jag har själv börjat med det så smått, bara för att lära mig något nytt efter så många år.

ERIK THOMPSON

Modern metal från Storbritannien

Ditt nya album ”26 east: vol 2” inleds med ”Hello goodbye”, en tydlig hyllning till Beatles. Vad har de betytt för dig?

– Inte mycket, förutom allt! utropar Dennis DeYoung som sjöng och spelade keyboard i Styx i olika omgångar mellan 1972 och 1999. Andra versen inleds med ”So the whole world formed a band, and played a million one night stands” och precis så var det när Beatles dök upp. Jag och bröderna Panozzo spelade redan ihop, men då vi hörde Beatles insåg vi hur vi ville låta. Och det blev grunden till Styx. På förra skivan ”26 east: vol 1” sjöng jag duett med John Lennons son Julian och jag var jätteglad över den möjligheten. Det spelar ingen roll att jag var ”Dennis DeYoung ex-Styx”. Där och då var jag den lille dragspelaren Dennis från Southside Chicago.

”Efter att ha gjort oss rika och berömda förtjänar fansen en sista Styx-turné”

Dennis DeYoung

Du samarbetar med Jim Peterik (ex-Survivor) som skriver, spelar och producerar.

– Utan Jim hade det inte funnits något album. Det är nästan omöjligt att hitta ett skivkontrakt för en rockmusiker i min ålder, men Jim övertalade mig att väva lite magi…

Och ett tredje samarbete är det med Tom Morello i låten ”Last guitar hero”.

– Vi träffades på Adam Sandlers kombinerade chanukka-julfest 2017 och han berättade att han hade sett Styx på ”Paradise theatre”-turnén 1981. Styx hörde till hans influenser, även om man inte direkt kan höra det i Rage Against The Machine… Hursomhelst kom jag att tänka på honom till låten, för vem är den siste gitarrhjälten? Jo, Tom!

När du tänker tillbaka på dina år med Styx, vad tänker du då?

– Något som inte alla vet är att alla i bandet var riktigt roliga typer. Det kanske rimmar illa med vår allvarliga musik men vi var allihop riktiga knasbollar. Sedan finns det en massa lögner och förvrängningar om att vi skulle ha bråkat och slagits mycket. Vi gillade ju varandra!

Vilka var höjdpunkterna?

– Många. Exempelvis när jag hörde ”Lady” första gången på radiostationen WLS hemma i Chicago. Eller då vi spelade på Montreal Forum och hela Bad Company sjöng med i låtarna.

Många tycker att albumet ”The grand illusion” från 1977 är Styx stora mästerverk. Håller du med?

– Ja. Jag älskade skivan från första inspelnings-dagen. Jag sa till min polare Tom att ”om den här skivan inte slår är jag inte kapabel att göra musik”.

Låten ”Babe” från 1979 blev listetta i USA.

– Jag har blandade känslor för den låten. Den skrev jag egentligen inte med Styx i åtanke, utan det var en kärlekslåt till min fru. Det föreslogs att vi skulle följa upp den med ”First time” som också var en ballad, men då hotade Tommy Shaw med att lämna bandet. Jag hade fattat om James Young hade protesterat, eftersom han är en rocker, men Tommy har ju aldrig haft problem med ballader! Att vi inte gav ut ”First time” på singel var ett stort misstag.

Förutom att John Panozzo inte längre är i livet, tror du det kan bli en återförening av den klassiska Styx-sättningen?

– Jag har ropat efter det i flera år. Efter att ha gjort oss så rika och berömda förtjänar fansen en sista turné. Men deras management säger nej och Tommy säger nej. Jag har haft svårt att förstå Tommy sedan han hoppade av 1984. På den tiden drack och drogade han rätt så mycket, men idag är han ju nykter sedan många år. De andra bönade om att vi skulle ersätta Tommy, men jag vägrade. Man kan inte säga att han återgäldade min artighet när de återförenades utan mig. Jag blev ersatt i mitt eget band! Jag behövde ju bara några månader ledigt för att återhämta mig från nåt corona-liknande virus. Det var ett beskt piller att svälja.

Är du fortfarande bitter?

– Jag hyser inga agg. Livet är för kort för det. Men som sagt borde Styx återförenas. Det är som med Beatles, vi är aldrig så bra var för sig som tillsammans. Jag ville aldrig bli en soloartist, men fortsätter att komma på ackordföljder som jag klär i toner som jag klär i text. Min filosofi är att man ska ”hitta sin sång i sin story”. Och ibland bär jag väldigt tajta byxor! Ärligt talat – att jag vid 74 års ålder blir uppringd av en kille från Sverige som undrar hur jag tycker och tänker, det är inget annat än ett mirakel.

DANIEL REICHBERG

Pomprockveteran med Styx-bakgrund

Nyheter från norr

Aktuella utgivningar

JORDFÄST
Hädanefter
CD/LP

LUSTRE
Night Spirit
CD/LP

VARDE
Asgaardsreien
CD

Stundande utgivningar

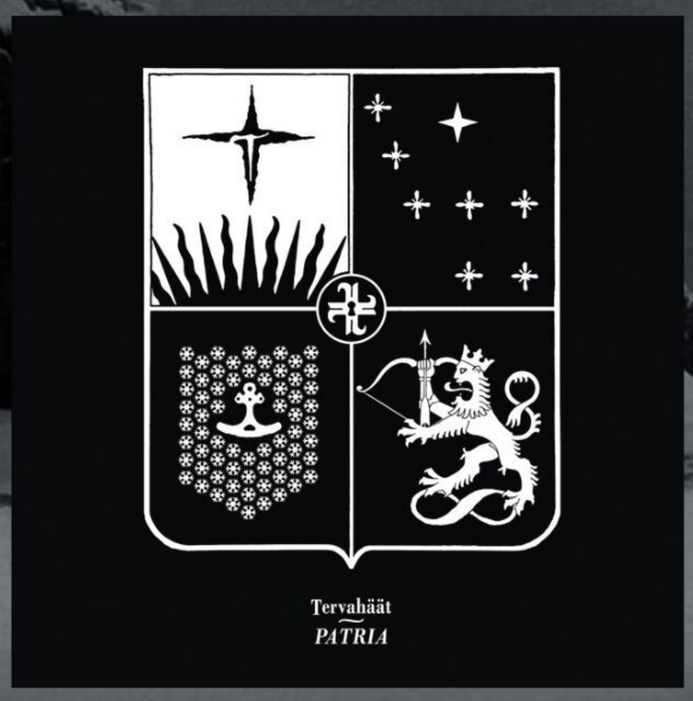

TERVAHÄÄT
Patria
LP

BHLEG
Draumr Ást
LP

WALDGEFLÜSTER
Herbstklagen
LP

Nytt i klädkammaren

JORDFÄST
Hädanefter
T-Shirt

GRIFT
Bortgång
T-Shirt

VARDE
Asgaardsreien
T-Shirt

Besök oss och se mer:
www.nordvis.se

NORDVIS
STORGATAN 6 • ARVIDSJAUR

SOUND POLLUTION

FOTO TONI GUNNER

Endseeker

Jag läste en intervju där journalisten benämnde er som new wave of German death metal.

– Jag vet inte riktigt vad det är om jag ska vara ärlig, säger gitarristen Ben Liepelt. Vi började att spela sent i jämförelse med band som Revel In Flesh, Fleshcrawl och Lifeless. Gäng som har lirat länge och fortfarande sparkar röv. Vi bildades 2014. Var det ett glapp dessförinnan? Knappast, i min värld är det ett evigt flöde av death metal och vi är en del av den scenen.

Berätta om Markus ”Bart” Grassecks dystopiska konvolut till ert nya album ”Mount Carcass”.

– Vår polare Bart tecknade ett berg av förmultnande skelett och zombier. Hela skrivprocessen har varit annorlunda på grund av pandemin, så vi bestämde oss för att även våga något nytt med omslaget. Flera låtar är mer politiska än tidigare, så vi ville ha en crustpunkig stil på omslaget i samma stuk som tidiga Napalm Death och Gorefest. Det finns mängder av detaljer som knyter ihop låtarna med omslaget. Jag måste ändå säga att Iron Maidens ”Somewhere in time” är gudfadern för den här typen av detaljerade omslag.

Hur är albumet mer politiskt?

– ”Mount Carcass” syftar på vansinnet som sker på Mount Everest. Det finns en vedervärdig äventyrsindustri där det säljs klättringsbiljetter för hiskliga summor. Självklart säljs för många tillstånd så att folk står i kö i dödens zon och fryser ihjäl. Det ligger runt 200 döda kroppar där uppe som inte går att forsla ner. Det är sjukt och en metafor för dagens samhälle där vi har ett ekonomiskt system som bygger på ständig tillväxt och strävan efter att klättra högre på den sociala stegen. Mest pengar och störst framgång vinner, även om man måste kliva över lik. Sedan är det även en cool och stark titel.

Hur föll valet på att tolka ledmotivet till John Carpenters postapokalyptiska kultrulle ”Flykten från New York”?

– Jag är ett stort John Carpenter-fan och ”Flykten från New York” är en favorit. Filmens dystopiska miljöer fascinerar och det kusliga soundtracket har etsat sig fast i min skalle. Ledmotivet var något av det första som jag lärde mig på gitarr och eftersom vi alltid har en cover på våra album blev det ett naturligt val. Dessutom firar filmen 40-årsjubileum och passar in på världens hälsostatus. Vi ser ett dystert samhälle där allt är skit, precis som nu. En värld utan livemusik är skit.

JESPER LÖFVENBORG

Politisk death metal från Tyskland

Filmen ”Rock star” firar 20 år i år. Du var inte riktigt ett namn på den tiden, så hur kom du att bli en del av den?

– Jag var inte ett namn alls, skrattar den nu 51-årige sångaren och gitarristen Myles Kennedy. Det tog faktiskt ganska lång tid innan jag fick reda på hur det gick till. 1998 hade jag spelat in skivan ”Fallout” med Mayfield Four och killen som mixade var Brendan O’Brien (AC/DC, Pearl Jam). När de försökte hitta någon för rollen som Thor ville de ha någon som kunde både agera och sjunga. Brendan kände någon som jobbade med filmen och han gav dem mitt namn och sa: ”Ni borde testa den här killen!” Det var intressant att han valde mig för jag är absolut ingen skådespelare och kan inte agera, men blev verkligen hedrad och ännu mer hedrad av att Brendan var den som rekommenderade mig. När vi spelade in den där skivan var jag så nervös, för jag såg upp till honom så mycket.

”Jag är lite av en udda fågel på så vis att jag är något av en eremit”

Myles Kennedy

Du har bott i Spokane, Washington i mer än 40 år. Långt bort från glamouren och händelsernas centrum i Los Angeles. Du blev aldrig sugen på att flytta dit, särskilt när du var en del av en Hollywoodproduktion som filmen i fråga?

– Jag är lite av en udda fågel på så vis att jag är något av en eremit. Jag lämnar knappt mitt hus. Jag minns när jag åkte ner för premiären av ”Rock star” tillsammans med en vän. Jag tänkte naivt att vi bara skulle åka till biografen och se filmen. Så var det inte. Det var en lång röd matta, mängder av fotografer och folk som gick fram och tillbaka på mattan. Allt sådant som man gör i filmindustrin. Jag tog en titt på det där och kände direkt: ”Det där funkar inte för mig.” Så jag smet bakom allt, hittade min plats i biografen och såg filmen. Jag är verkligen inte gjord för det där livet, så jag bor här i min tysta lilla del av världen.

Vad är det mest rockstjärneaktiga som du har gjort?

– Jag har försökt mig på en del av klichéerna och min partner har alltid varit Scott Phillips, vår trummis i Alter Bridge. Vi var på ett fint hotell i Hollywood efter att ha fotat för albumet ”Blackbird” (2007) och drack för mycket. Vi möblerade om i rummet och kollade sedan vilka möbler som kunde flyga ut från balkongen. Någon stol hamnade i ett träd, men det är nog det värsta som jag har gjort. Det är ett av en handfull tillfällen då jag har blivit så full och gjort något så klichéartat. Dessutom är jag jäkligt lättviktig vad gäller alkohol. Två drinkar och jag är på gång.

Med tanke på ditt eremitleverne har väl pandemin inte påverkat ditt liv så mycket?

– Nej. Det har faktiskt varit ganska idealiskt på många sätt. Jag har spelat in min nya soloskiva ”The Ides of March” hemma, vilket har varit skönt. Jag har hängt med min fru, hund och katt men saknar dock gemenskapen med fansen.

Du mediterar väl en hel del?

– Ja, varje dag. Jag har brottats med ångest i hela mitt liv och det kan verkligen bli ett problem, men meditationen hjälper mig att navigera genom livet.

På ditt nya album finns låten ”Love rain down”, som kanske kan vara det bästa som du någonsin har spelat in. En låt med mycket själ.

– Den skrevs redan 2009 och spelades in för soloalbumet som aldrig släpptes. Det roliga är att den nästan inte kom med nu heller, utan lades till i sista minuten. Gitarrsoundet inspirerades av Eric Claptons ”Unplugged” (1992) och hans version av Big Bill Broonzys ”Hey, hey”, vilket gjorde att jag anammade en speciell teknik att spela med högerhanden.

Albumet är avskalat och känslosamt med en nypa blues. Är det den här typen av musik som du egentligen vill ägna dig åt?

– Den här musiken ligger närmast det som jag brukar lyssna på och absorbera. Jag älskar hårdrock och har det i mitt dna, men mycket på den här skivan är det som är min passion.

Betydde Eddie Van Halen något för dig?

– Absolut. Jag var tolv år och lekte på bakgården när ”Eruption” plötsligt spelades på radion. Jag blev helt paralyserad och det var där min resa började. En timme senare spelades ”Whole lotta love”, så på en sommareftermiddag i Spokane tog jag de där första stegen mot det som jag gör idag.

NICLAS MÜLLER-HANSEN

Alter Bridge-sångare på soloäventyr

ÖGAT

Tommy Clufetos

Vilka musiker tittade du på som ung för att förstå hur man ska agera på scen?

– Jag har aldrig fokuserat på trummisen utan bara på frontmän och gitarrister. Jag lärde mig mycket av att se hur Chuck Berry och Little Richard kunde fånga en med sin tajming. De visste hur man skulle leka med publiken. Jag vill att folk ska se mig som ett vilddjur bakom trummorna, inte minnas hur snyggt och prydligt jag spelade under en konsert.

Vilken är den bästa konsert som du har sett?

– Bortsett från de jag nämnde minns jag ett suveränt gig med Iggy Pop i min hemstad Detroit. Ett annat betydande gig var när jag såg Alice Cooper under hans ”Rock’n’roll carnival”-turné 1997. Killarna i bandet hade långt hår och såg coola ut. Jag kunde lätt se mig själv i det bandet och tänkte att en dag skulle det ske. Samma känsla fick jag när jag i high school såg en live-dvd med Ozzy Osbourne. Jag sa: ”Jag ska spela i det bandet!” Jag hade en känsla av att jag skulle passa in. Att lita på min magkänsla har lett mig till att faktiskt få spela med dessa legendarer.

Hur var det att se en bild på trummisen Eric Singer och inte dig själv i cd-häftet till Alice Coopers ”Dirty diamonds”, som du spelade på 2005?

– Äh, det var ingen stor grej. Sådant händer ofta. Jag lämnade bandet strax efter att jag hade gjort plattan, eftersom jag blev erbjuden att gå med i Rob Zombies band. Eric Singer var på väg tillbaka till Alice och därför fick han vara med på bild. Det är showbusiness. Det är en tuff bransch där man måste vara tjockhudad.

Vad är det mest udda som du har sett en bandpolare göra på scen?

– När jag spelade med Rob Zombie bajsade gitarristen John 5 på sig. Han hade kanske ätit dålig kyckling. Jag ville inte fråga utan höll mig undan. Sedan hade gitarristen Eric Dover lite problem med spriten när vi spelade tillsammans med Alice Cooper. Under ett gig klättrade Eric upp i ljusriggen, tappade greppet och föll handlöst. Vi såg honom inte, men han måste ha förlorat medvetandet för vi hörde bara rundgången från hans gitarr. Den var svår att missa, för det här var mitt under balladen ”Only women bleed”. Om jag hade befunnit mig i publiken under den konserten hade jag tyckt att det var störthäftigt. Rock’n’roll ska vara lite farligt. Rocksnubbar är inte alltid de lättaste att ha att göra med, men det finns något attraktivt i det. Några av låtarna på min aktuella platta ”Beat up by rock n’ roll” handlar om att det här är en galen bransch och om man inte gillar galenskap är man fel ute. Eric Dover sjunger på skivan och det är nu länge sedan han kom ur det där mörkret som han hade inom sig när vi lirade med Alice.

FOTO ALEX KLUFT

Tommy Clufetos har lirat trummor med bland andra Black Sabbath och Alice Cooper. Under banderollen Tommy’s Rocktrip släpper 41-åringen nu albumet ”Beat up by rock n’ roll”.

Hur var det att se din lilla dotter i studion när hon la sång på ”The power of three”?

– Det var ett gulligt litet ögonblick. Jag la den sist på skivan för att hon skulle få sista tonen på skivan. Hennes farfar är med och spelar saxofon. Texten handlar om vår lilla familj och är en kitschig liten låt. Jag är nöjd med den, men kommer nog att vara ännu mer nöjd om 20 år när hon lyssnar på den och minns vad hennes pappa gjorde för henne.

Vad ser du när du tittar på dig själv i spegeln?

– På morgonen ser jag en trött farsa, annars ser jag en rock’n’roll-best som tänker fortsätta att göra det här tills han inte längre kan.

Tyckte du att du såg mer ut som Bill Ward än Bill Ward själv när du var med i Black Sabbath 2012-2017?

– Jag har faktiskt alltid sett ut på det sättet. Jag försökte inte att vara Bill Ward, men om jag inte dykt ner i den musiken och i den stilen hade det inte känts rätt. Förhoppningsvis fick det mig att låta som Bill Ward.

Vad ser du när ser dig själv på omslaget till ”Beat up by rock n’ roll”?

– Någon som är besatt av läder. När jag växte upp i Detroit bar alla rocksnubbar mc-jackor av det lokala märket Brooks. I dag äger jag säkert 50 eller 60 skinnjackor och är alltid på jakt efter ytterligare en. Min fru är inte vidare nöjd och påminner mig hela tiden om att vi bor i Kalifornien där det är för varmt för att ha skinnjacka. Jag betalar inte så mycket för dem, de är alla vintage. Min hobby är att gå på loppis och det är där jag hittar dem. Det är roligare att köpa en jacka för 50 dollar från någon vars farfar har haft den liggande på vinden än att åka till en butik i LA och köpa den för 2 000 dollar. Det vore bara korkat.

Tror du att du kommer att se ett vitt ljus när du dör?

– Jag är för upptagen med att tänka på livet jag lever just nu. Det enda som jag hoppas när det är dags att dö är att min fru och dotter säger att jag har varit en bra människa och att de är glada över att ha varit med mig. Inget annat spelar någon roll.

CARL LINNAEUS

”Eric Dover måste ha tappat medvetandet för vi hörde bara rundgången från hans gitarr”

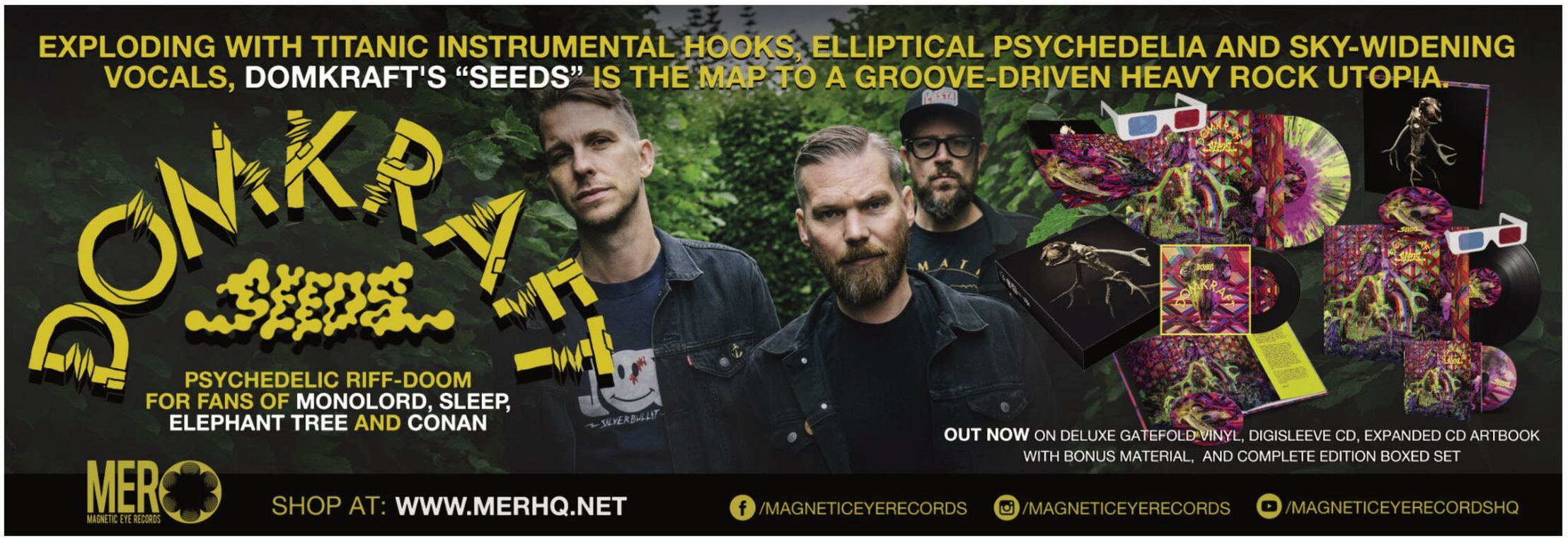

FOTO GUILLERMO BRICEÑO

Tetrarch

Varifrån kommer namnet Tetrarch?

– Jag och sångaren och gitarristen Josh Fore möttes i sjätte klass, säger gitarristen Diamond Rowe. Vi hade en massa dumma bandnamn i början. Plan B, Breaking Habit… sedan tror jag att det var i tionde klass som vår historielärare pratade om tetrarker, kungariken som styrdes av fyra människor. Vi tänkte att vi var ju fyra medlemmar. Sedan finns det tydligen en kapplöpningshäst som heter det, och en pansarvagn.

Tetrarch bildades 2007 och skivdebuterade med ep:n ”Relentless” 2013. Har de gamla fansen hängt med er hela vägen?

– Runt 2017 års debutalbum ”Freak” var vi mer av ett metalcoreband, men vi började testa hårdrock och nu metal. Vi var nervösa, men det togs emot väldigt bra och nu är vi mer säkra när vi dyker rakt ner i de här influenserna. Vi ville att den aktuella uppföljaren ”Unstable” skulle bli en lite ångestladdad skiva med starka krokar, där vi kunde vara hur tunga eller hur raka vi ville. Och vi behövde inte tänka på vad fansen tycker. De känns som vår familj och de är med oss på den här resan. Om vi har tappat några fans var det nog sedan vi gick i gymnasiet och spelade thrash. Vi verkar ha väldigt stor spridning på våra fans: allt från 15-åringar, som tilltalas av den här tonårsångesten som hörs i många av texterna, till folk i 50-årsåldern. Vår musik är väldigt ungdomlig, men också tillräckligt nostalgisk för att tilltala äldre lyssnare.

Som svart kvinna tillhör du en rätt liten minoritet på metalscenen.

– Jag tror att det handlar om miljö. Många svarta växer nog inte upp med metal. De får aldrig möjligheten att närma sig det. Men jag gick på en privatskola, växte upp bland vita och var omringad av rock och metal. 2003 gick jag på min första metalkonsert, Metallica i Atlanta. Där var över 40 000 människor och jag minns att jag inte såg en enda svart människa. Det störde mig inte, men jag minns det tydligt! Och nu känns det som att det växer exponentiellt, det gäller alla minoriteter. Jag vill inte förringa någon annans upplevelse, men jag har alltid känt mig väldigt välkommen i metalscenen. Möjligen stötte jag på lite rasism när vi började spela i Georgia. Södern, du vet.

Body Count vann en Grammy för bästa metal 2021, det första bandet med svarta medlemmar. Inga kvinnor än så länge dock.

– Ge oss några år, så får vi se vad som händer!

JESPER ROBILD

Nu metal för en ny generation

Det ursprungliga Proud lades ned kort efter att debutalbumet ”Fire breaks the dawn” släpptes 1984. Varför det? Plattan mottogs ju positivt, särskilt i Japan och Sydamerika.

–Jag var den som först hoppade av bandet för att jag kände att vi helt enkelt inte var redo, säger dåvarande sångaren och nuvarande sjungande gitarristen Anders ”Ante” Magnell. Vi var unga, jag lyssnade på så mycket annan musik, men till stor del hade det att göra med att vi inte hade någon bra manager som kunde hålla ihop bandet.

– Det var inte fullt fokus, känner man i efterhand, säger basisten Robert ”Bobby” Horvath. Hade det känts 1984 som det känns nu skulle det ha varit en helt annan sak. Idag lämnar vi inget åt slumpen, det är full fart framåt.

”Fire breaks the dawn” är idag en kultplatta bland heavy metal-vänner av gamla skolan. Vad tycker ni om den själva?

– Några år efter släppet tyckte jag att den lät skräp, säger Ante. Idag tycker jag helt annorlunda – att den håller bra kvalitet jämfört med mycket annat från samma tid.

– Sedan är vissa låtar tajtare än andra, tillägger Bobby. Det som hörs på skivan är vi som har spelat in direkt. En helt annan inspelningsteknik.

– Det var svårt att fuska förr, instämmer Ante med ett garv.

Berätta om hur ni båda kom att återuppliva Proud, som nu efter 37 år släpper sitt andra album ”Second act”.

– Det var 2016 som jag, Ante och vår gamle trummis Anders Holmqvist började repa och köra in nya låtar som faktiskt blev tre demos, säger Bobby. För två år sedan gick Anders tyvärr bort i cancer och det blev ett litet avbräck. Sedan bad vi Mats Christiansson, en kändis här i Landskrona-kretsar, att bli vår nye trummis och han tackade ja.

– Vi började med att spela in tre låtar med keyboardisten Richard Larsson, som spelat med Night Flight Orchestra, i hans studio här i Skåne, fortsätter Mats. Sedan gjordes mixen av Thomas ”Plec” Johansson, som jobbat med Soilwork och en massa andra. Vi började skicka till skivbolagen och det dröjde inte länge förrän det började trilla ner svar i inkorgen. AOR Heaven var väldigt positiva och när Kee Marcello, som jag har spelat med tidigare, gick i god för dem var det inget att tveka om.

> ”När Kee Marcello gick i god för AOR Heaven var det inget att tveka om”
>
> **Mats Christiansson, Proud**

Soundet på ”Second act” är lite annorlunda mot ”Fire breaks the dawn”. Funderade ni någonsin på att släppa den under ett annat bandnamn?

– Det var faktiskt Plec som sa: ”Givetvis ska ni använda det gamla namnet”, säger Ante. ”Det viktiga är att man har originalsångaren kvar!”

– Vi tycker att det är ett jättebra namn, säger Bobby, och någonstans ute i världen finns det väl ändå några som vet vilka vi var på den tiden. Även om det var ganska kortlivat.

Var det någonsin aktuellt att ta in Prouds originalgitarrister Magnus Olson och Peter Horvath i bandet igen?

– Magnus mår tyvärr inte så bra idag, säger Ante. Det är tragiskt, och vi ska inte prata så mycket om det. Och Peter mer eller mindre slutade spela två år efter första skivan – liksom Anders. Så det är egentligen bara Bobby och jag som har fortsatt att spela under alla år.

– Peter – som alltså är min bror – är sedan många år pilot och bara flyger sina flygplan, inflikar Bobby.

Imponerande nog är sången *betydligt* bättre på nya plattan än på ”Fire breaks the dawn”.

– Jag vet! utbrister Ante. Det var Magnus som skrev all musik på första plattan och tonarterna var mer anpassade till hans gitarrspel. Och så har jag väl utvecklats. Jag var mer i målbrottet på den tiden, haha!

”Second act” är dessutom mer episk, mycket tack vare Richards keyboards, och åtskilligt mindre mörk.

– Magnus skrev väldigt mörkt och med tunga texter, minns Ante. Han hade många tunga tankar, även på den tiden. Det förklarar en del så här i efterhand, tyvärr.

Ska ni ta in fler medlemmar framöver?

– Vi har två vänner som vi tänkte fråga, en gitarrist och en keyboardist, säger Ante. Det kan rentav bli två keyboardister. Richard? Man vet aldrig. När det väl blir dags att komma ut och spela blir han säkert sugen på att vara med, om det nu blir som officiell eller inhyrd medlem.

ERIK THOMPSON

Episk old school metal från Landskrona

FOTO KEVIN ALEXANDERSSON

Proud består av Robert ”Bobby” Horvath, Anders ”Ante” Magnell och Mats Christiansson.

Jakob Samuel

För 30 år sedan rumlade du tydligen runt mycket med Jason Bieler (ex-Saigon Kick) i Gamla stan när ni båda spelade i Talisman. Vad minns du av den tiden?

– Jason och jag var lite av ”hired guns” de första tre åren, säger sångaren Jakob Samuel. Jag hade aldrig träffat honom tidigare, men vi fann varandra på en gång. Jag älskar honom. Vi hade otroligt kul och partajade rejält då, men han var alltid noga med att musiken kom först och partajandet därefter. Jag minns att vi hoppade ut från något hotellrum från andra eller tredje våningen och han gick periodvis på kryckor under första turnén då han landade snett i en rabatt. Talisman var ju mina idoler och det där var väldigt formativa år. Det var dock jävligt hårda bananer och ingen ”sweet ticket”. Jag och basisten Marcel Jacob (1964-2009) hade en superfin kontakt genom alla år, men vi bråkade otroligt mycket. Han var en sträng magister, men tog mig verkligen under sina vingar. Jag gjorde så gott jag kunde, men han kunde vara ganska hård i sin kritik och lite snål med berömmet. Inte i huvudsak mot mig utan även många andra, men vi hade en tajt kontakt även efter Talisman.

Lärde du dig något av Marcel?

– Han hade det bästa uttrycket av alla och det är något som har hängt med mig sedan dess: ”Om man inte vågar vara sämst kommer man aldrig att bli bäst.” Det är en fin grej, att kunna släppa garden och exempelvis be någon visa när man inte förstår något.

Du spelade trummor då. Har någon trummis betytt mycket för dig?

– Den som har lärt mig mycket och som har betytt mycket är Hempo Hildén (ex-John Norum, Trash). Han såg mig på Rock-SM med Yale Bate och tog mig under sina vingar när jag sedan stod och hackade tänder utanför Hard Rock Cafe och inte fick komma in. Då kom han och drog in mig och bjöd mig på bärs i baren.

I promoutskicket för ditt nya album ”CoExist” och låten ”Every minute, every hour” nämns ett andligt uppvaknande. Har du blivit religiös?

– Jag är ju prästson och har väl lite av det i modersmjölken. Jag är dock inte organiserat troende. Vi lever i en materiell värld och ibland får man en aha-upplevelse av att det finns en stor del av verkligheten som levs i andra världar än den materiella. Förresten var min pappa något av en rebell i svenska kyrkan och skapade rubriker i dagspressen med ”Fyll dem, spräng dem eller stäng dem!”. Han menade att man skulle fylla kyrkorna med vettig verksamhet. Han var ganska progressiv.

När skedde ditt musikaliska uppvaknade?

– Min mamma är dirigent och grundare av Folkoperan, så jag är uppvuxen med mycket klassisk och sakral musik. Sedan har jag äldre bröder som var vägledande i mitt musikaliska arv. Jag lyssnade jättemycket på Bob Marley och Black Uhuru och min första konsert var Jam. Mina bröder lyssnade på mycket, allt från Deep Purple och Black Sabbath till Billy Joel och Supertramp. Det var ganska brett. En musikalisk cocktail där min första egna platta var Earth Wind & Fires självbetitlade skiva, men jag minns när jag hörde Black Sabbaths ”Heaven and hell” för första gången och när Dios ”Holy diver” kom… Man trodde inte att det var sant.

Ditt nya album är avsevärt tyngre än 2013 års solodebut ”Pastpresent” och bjuder på många tunga riff.

– Ja, och jag älskar det. Gitarristen Mats Valentin är en brutal snubbe och han har producerat Poodles tidigare. På debutplattan fick jag möjlighet att arbeta med musiker från en helt annan del av manegen. Det var skönt att göra något organiskt. Den här gången ville jag göra en hårdrockssoloplatta. Gillar man melodiös hårdrock kommer man att gilla den.

Vad är oddsen för att Poodles återförenas?

– De är ganska dåliga. I år är det 15 år sedan vi var med i Melodifestivalen, så vi var faktiskt ute och käkade middag nyligen. Poodles kommer alltid att vara en stor del av mitt liv och jag är otroligt stolt över plattorna.

Skulle det kunna bli något med ditt gamla band Jekyll & Hyde igen?

– Ganska många gamla fans tycker att vi ska göra något. Vi hade ett sound som lät bra och det hade varit kul att göra något. Vi har snackat lite om det, men har inga planer.

NICLAS MÜLLER-HANSEN

Melodiös hårdrock från tidigare Poodles-sångare

FOTO **NIKLAS PALMKLINT**

”Marcel Jacob var en sträng magister men tog mig verkligen under sina vingar”

Bloodbound består av keyboardisten Fredrik Bergh, gitarristen Tomas Olsson, sångaren Patrik J Selleby, gitarristen Henrik Olsson, trummisen Daniel Sjögren och basisten Anders Broman.

Bloodbound

Tematiskt har Bloodbound varit tämligen konsekventa sedan 2014 års ”Stormborn”. Skulle du säga att ”Creatures of the dark realm” fortsätter i samma spår?

– Textmässigt har gitarristen Tomas Olsson gjort det mesta, så jag kan inte beskriva temat mer ingående, säger keyboardisten Fredrik Bergh. Men vi har gått ifrån draktemat på de senaste plattorna. Det är alla möjliga ”creatures”, eller varelser – rädslor som kan visa sig på olika sätt. Vi har kört på fantasy genom hela karriären, så det är något sådant den här gången också.

”Stormborn” och efterföljarna ”War of dragons” (2017) och ”Rise of the dragon empire” (2019) förefaller även ha ökat bandets profil en hel del.

– Ja, försäljningsmässigt har det tuffat på. De två senaste skivorna hamnade på Topp 40 i Tyskland, som väl är Europas största marknad, och det har blivit mycket Spotify-streams. Vi har ju hållit på så länge att man kunde önska att vi var större än vi är, men å andra sidan har vi inte turnerat så mycket som vi vet att det skulle krävas för att nå dit.

Ändå verkade det osannolikt att ni hade framtiden för er då ni debuterade med ”Nosferatu” 2005. Power metal-vågen hade kollapsat och publiken i allmänhet var dödstrött på stilen.

– Ja, vi hade inte en tanke på om vi låg rätt i tiden. Det började med att jag och Tomas ville spela lite klassisk metal för skojs skull och tog in Urban Breed på sång. Bara som ett projekt, vi var inte ens ett band. Sedan var det fram och tillbaka med de tre första skivorna. Michael Bormann var inne på sång en sväng och Urban återvände – vi hade ingen vision. Men sedan Patrik J Selleby, eller Johansson som han hette då, kom med på sång 2010 har vi varit ett band.

Saknar du något från dessa tidiga år?

– Nej, ingenting, faktiskt. Vi har bättre skivbolag och bokningsbolag idag, och en bättre sättning där vi kommer överens. Och jag tycker att våra fyra senaste skivor, från ”Stormborn”, är de bästa. Det var där vi hittade vår stil och det konceptet har vi sedan kört vidare på.

Hur korsades bandets och Patriks vägar från början?

– Patrik gillade framför allt ”Nosferatu”-skivan och hörde av sig för att boka oss till något evenemang i Finspång. Efteråt var det Tomas och någon mer, tror jag, som följde med Patrik till hans replokal, och då spelade han upp sitt band Dawn Of Silence och sjöng lite. När vi sedan letade ny sångare kom vi att tänka på honom och på den vägen är det.

Bloodbounds hemstad Bollnäs har en distinkt metalscen, vars övriga band tenderar att vara melodiösa men mörka. Ni däremot är enbart melodiösa.

– Jag personligen har ju även kört mycket annan musik, som AOR och progressivt. De där tidiga banden, som Tad Morose och Morgana Lefay, hade ju som en kåk där alla repade, och då blev de väl influerade av varandra. Sedan ville nog många band låta som Morgana Lefay och då färgade det av sig.

Var det planerat från början att Nosferatu, som hängt med sedan debutalbumet med samma namn, skulle bli en återkommande figur på omslagen?

– Ja, vi som gillade Iron Maiden ville ha en maskot i någon form. I början var vi väldigt inne på en kvinnlig monstermaskot, men det blev ”Nossen”, som vi kallade honom. Originalversionen gjordes av Mark Wilkinson. Jag gillade de omslag som han gjort åt Marillion och även Iron Maiden och Judas Priest. Han var ganska dyr, det är därför som det bara är ett huvud och eld på ”Nosferatu”-omslaget. Många fans har väldigt starka åsikter om hur Nossen ska se ut, och reagerade på att han såg ut som en punkare på ”In the name of metal” (2012).

Händer det ofta att någons låtidéer blir refuserade för att de inte låter som Bloodbound?

– Patrik har gjort en del låtar som han funderar på att ha till ett projekt vid sidan av. Det är mer av metalopera, typ Avantasia, så det skiljer sig inte jättemycket. Men vi skriver med scenen i åtanke, och då ska det vara låtar utan transportsträckor – bra melodier och inte så tillkrånglat. Inga niominuters-låtar och spoken word-partier. Men det är inte omöjligt att vi kan göra det i framtiden. Ingenting är omöjligt.

ERIK THOMPSON

Pompös power metal från Bollnäs

”Vi som gillade Iron Maiden ville ha en maskot i någon form”

Axewitch har varit återförenade sedan 2007. Varför har det tagit er 14 år att få ut comebackalbumet ”Out of the ashes into the fire”?

– 2006 spelade vi på en lokal mc-fest och mer skulle det inte bli, säger gitarristen Magnus Jarl. Men det var så kul och folk frågade efter mer så 2007 beslöt vi oss för att återuppta bandet igen. Sedan dess har vi spelat bland annat på SRF och Muskelrock och hållit på med plattan de senaste tio åren. Vissa av de tio nyskrivna låtarna, som öppningslåten ”The pusher”, är så gamla som från 2009. Nyast är ”Losing you”, som säkert ändå är tre-fyra år. Själva skivan blev klar förra sommaren, sedan höll vi på med att godkänna skivbolagets mixningar i fem-sex månader. Allt var klart strax innan jul förra året. Vi är rätt så slöa av oss, men inom ett år ska vi ge ut en platta till.

Ni ligger på skivbolaget Pure Steel, vilket gör er till ”labelmates” med Cloven Hoof och era polare i Mindless Sinner. Men hur fick ni ert första skivkontrakt?

– Bandet startade 1981. Efter sju-åtta månader spelade vi in fyra-fem låtar i en lokal studio här i Linköping och skickade runt till skivbolagen. Ingen var jätteintresserad, så vi spelade in några låtar själva som blev ep:n ”Pray for metal” (1982). Vi tryckte upp 500 exemplar som vi gick runt med till Stockholms skivaffärer. Efter många om och men köpte en som hette Web Records 50 stycken. De skivorna sålde slut och Web köpte alla som vi hade kvar och erbjöd oss sedan skivkontrakt.

De närmast följande albumen ”The lord of flies” (1983) och ”Visions of the past” (1984) är era mest klassiska.

– Ja, speciellt titelspåret till ”Visions of the past” tycker många är det bästa som vi har gjort. Efter ”The lord of flies” ordnade skivbolaget Sveriges första hårdrocksturné, Heavy Metal Show – det var vi, Torch och Silver Mountain. Jag tror att det var 20 spelningar, men vissa gånger sattes affischerna upp samma dag och då dök knappt någon upp. Turnén skulle ha fortsatt nere i Belgien och på kontinenten, men det var så dåligt skött att bokningsbolaget gick i konkurs. Men vi hade jättekul ändå. Vi festade med Torch, som blev våra kompisar för livet. På något sätt ”connectade” vi inte med Silver Mountain. Vi var nästan rädda för vissa i det bandet. Bröderna Jens och Anders Johansson var ökända redan då, haha! Var det något som förstördes på hotellrum, toaletter som sprängdes eller bråk någonstans var alltid de inblandade.

Axewitch var ett av många svenska band som upplöstes efter ett missriktat försök att hoppa på Europe-tåget.

– 1985 slutade både Tommy Brage, som spelade bas, och bröderna Mats och Mikael Johansson på trummor respektive gitarr. Då skrev sångaren Anders Wallentoft och jag en fjärde platta, ”Hooked on high heels”, med tre nya medlemmar. Tyvärr gjorde vi som alla andra – försökte att bli mer radiovänliga. Det skulle vi inte ha gjort. Två år senare la vi ner bandet. Vi hade ingen ork kvar och det var jättesvårt att få spelningar. I januari 1986 skickade vi en demo till Neat Records, som hade gett ut ”Visions of the past” i England. De tyckte att det lät bra och bad oss att komma över till Newcastle och snacka. Vi var eld och lågor, men när vi väl kom dit verkade skivbolagsbossen mest besvärad av att se oss. Han tog ut oss på fyllefest med två medlemmar av Venom – och det var ju roligt. Sedan hörde vi inte ett ord från honom igen.

”1982 var vi inne på ockulta texter och bilder och följde band som Venom”

Magnus Jarl, Axewitch

Var inte Axewitch något av den lokala pingstkyrkans skräck?

– Jo, framför allt i samband med första skivan, ”Pray for metal”. Då, 1982, var vi inne på ockulta texter och bilder och följde band som Venom. Det var tufft med uppochnervända kors och sådant där tyckte man då, haha! Vi var med i något radioprogram med pingstkyrkan, som ville veta vad vi höll på med och om vi hade något med satanism att göra. Vi svarade ”nej, vi bara lirar hårdrock och har kul”. Sedan blev det lite skriverier i lokaltidningen Corren – något om att Axewitch hade texter om Satan och att kyrkan hade synpunkter. Men det tyckte vi ju var jättetufft. Det var kul att någon skrev om oss överhuvudtaget.

ERIK THOMPSON

Återkomna heavy metal-kultisar

Axewitchs kärnduo Anders Wallentoft och Magnus Jarl kompletteras av Mikael Johansson, Björn ”Berta” Hernborg och Mats Johansson.

Angstkrig

Ni vägrar att röja er identitet och bär mask. Kan inte det verka kontraproduktivt så att musiken kommer i andra hand?

– Det är inget som har stört hittills, säger bandets bas- och gitarrspelande sångare som vill bli kallad Angstkrig. Vi vill förkroppsliga vår musik, men om det visar sig att fokus hamnar på oss istället för musiken måste vi kanske tänka om. Det är en process under utveckling.

Ni är en duo som i slutet av 90-talet hade en gemensam musikmentor, kan du utveckla detta?

– Vi är släktingar, så vi har känt varandra sedan barnsben. Vi växte upp tillsammans i ett gemensamt projekt och vår mentor lärde oss att spela musik och hur man framför den. Två tredjedelar av våra liv har handlat om musik.

När kommer metal in i bilden?

– Ganska tidigt. Det blev mycket Guns N’ Roses och Metallica, sedan blev det groove metal, gammal hederlig thrash metal och även nu metal. Man kan höra att vi har ett klassiskt danskt groove.

Är groovet ett måste i er musik?

– Jag kan inte förneka vår rockbakgrund och vi föddes under en tid då rock- och metalmusik ännu var under utveckling, till skillnad från dagens unga som bara får metal och missar rock’n’roll-biten. Vår mentor är i 40-årsåldern och har definitivt fått in oss på det spåret.

Både era danska texter och musiken är marinerade i mörker.

– Det är en del av vår själsliga identitet. Växer man upp i norr finns det ständigt ett kusligt mörker närvarande i ens liv. Det känns naturligt att klä vår musik i mörker, eftersom det är en del av vår uppväxt. Kärnan i Angstkrig är mörker och svärta.

Er musik känns som en smältdegel av stilar och dessutom har ni flera gästartister på albumet, bland andra Finntrolls sångare Mathias Lillmåns och Sylvain Coudret som är gitarrist i Soilwork.

– Vi vill förmedla en unik eklektisk känsla. Den unika delen är blandningen och vi kryddar den med vårt uttryck. Vi skrev låtarna och sedan tillförde gästerna ungersk, fransk, finsk och svensk krydda till mixen. Vi är mycket tacksamma, de tog musiken till nästa nivå.

Vad innehåller jutesäckarna som återkommer i videorna till ”Skyggespil” och ”Lucifer kalder”?

– Världen är inte redo för att veta sanningen om jutesäckarna och de kommer även att vara med i nästa video. Angstkrig är ett pågående projekt. Kanske avslöjar vi innehållet en dag, men tills vidare är det en hemlighet.

JESPER LÖFVENBORG

Black’n’roll med sång på danska

Tuple

På förra årets ”Wooden box” ingår låten ”Demon alcohol”. Har du haft problem med spriten?

– Nej, inte jag, skrattar sångaren Tommi ”Tuple” Salmela. Finnar har ju alltid någon form av förhållande till alkohol. Det tillverkas mycket sprit här som säljs utomlands och finnarna själva köper spriten billigare i utlandet. Finnar dricker inte på ett fint sätt. Alkohol kan vara kul, men när man dricker för mycket är det inte så roligt.

När gjorde du senast något dumt med sprit i kroppen?

– För tre år sedan var jag på en festival i min hemstad Kuopio. Tydligen brukar jag se nykter ut trots att jag har druckit mycket, vilket mina vänner påpekar. Jag cyklade hem, men minns inget av det. Min fru väckte mig på garagegolvet och sa att jag skulle sova bättre i sängen, men jag svarade bara att det var lugnt och somnade om.

Stämmer det att ditt nya album ”Welcome to hell” handlar om Colorado på 1800-talet?

– Nej, det är bara sista låten ”Silver” som gör det. Det genomgående temat handlar om att hitta sig själv och slåss för det man gör. Alla låtar handlar om livet och om att just hitta sin plats i allt det som finns omkring en. Vad man vill göra och vilken karriär man tänker sig.

Har du själv funnit meningen med livet?

– Jag svarar alltid 42, vilket kommer från Douglas Adams bok ”Liftarens guide till galaxen”. Jag tycker att det stämmer. Man ska inte tänka så mycket på det.

Gitarristen Riitis skriver all musik. Är han för dig vad Bernie Taupin är för Elton John?

– På ett sätt, ja. Jag lärde känna honom under sent 80-tal. Han spelade akustiskt med en kille på en liten bar. Jag fick sjunga med dem och vi lirade lite Uriah Heep och Whitesnake. Nästa dag blev jag inbjuden att sjunga med dem igen. Vi har varit vänner sedan dess.

Hur kom Battle Beasts Noora Louhimo att hamna på plattan?

– Riitis har skrivit en del låtar till hennes finska soloalbum, så det var hans idé. I låten ”Survive” är det både en man och en kvinna som kommer till tals, så det passade perfekt med henne.

Vad gör du förutom musiken?

– Sedan 20 år tillbaka jobbar jag med ungdomar och mycket med ungdomar på gatorna. De går inte i skolan, har inga jobb och det är mycket droger.

Om du bara får välja ett AOR-album som man ska höra innan man dör, vilket blir det?

– Journeys ”Escape” (1981). Varenda låt är suverän och Steve Perry är bäst.

NICLAS MÜLLER-HANSEN

Hårdrocks-AOR från Finland

Den andra oktober 2019 gick din bror och medgitarrist i Artillery, Morten Stützer, bort efter en längre tids sjukdom. Hur har du hanterat det?

– Det har varit väldigt tufft, säger gitarristen Michael Stützer. Han har trots allt alltid funnits där. Även om sjukdomen gjorde att han slutade att spela live med oss 2016 har han fortsatt att skriva låtar och spela in.

Vad var det för sjukdom?

– Han hade ett väldigt högt blodtryck och det hade skadat hans hjärta och njurar. Två dagar innan han dog fick han en blodpropp och då fick vi reda på att det var kört. Han rörde inte ens på ögonen. Så jag, min andra bror och syster var med honom och hans sista dag i livet satte vi på honom hörlurar och spelade hans tio favoritband. Tre dagar senare stod jag på scen i Tyskland.

Efter att Morten insåg att han inte kunde fortsätta spela live sa han nämligen hela tiden till mig att jag inte fick lägga ner. Jag behövde också känna att livet fortsatte. Hade jag ställt in hade det nog varit svårare att fortsätta senare.

Vad var det som gjorde att han bestämde sig för att sluta spela live?

– Det var tufft att se hur ont han fick av att spela den sista tiden. Den sista spelningen var på Copenhell 2016. Efteråt var han jätteledsen och sa att han inte kunde göra det här längre. Eftersom hans syn dessutom blev sämre och sämre var det svårt för honom att på en mörk scen se vad han gjorde. Han fick spela på känsla, vilket var för svårt även för en så bra gitarrist som han.

Funderade du någonsin på att lägga ner Artillery?

– Ja, särskilt när det var dags att skriva musik till vår nya platta ”X”. Vi brukade skriva låtar individuellt, men vi jämförde och diskuterade dem alltid och det var jobbigt att inte kunna göra det. Vår nye gitarrist Kræn Meier, som har spelat live med oss sedan 2017, har dock skrivit fyra låtar medan vår basist Peter Thorslund skrev en. Det var skönt att de kunde hjälpa till när mina tankar var på Morten.

Blev det en terapeutisk process för dig att skriva låtar till ”X”?

– Det hjälpte mig mycket. Att fortsätta kommer att göra mig starkare och det gör att jag kan se tillbaka på alla fantastiska saker som vi har upplevt tillsammans. När jag lyssnar på ”X” tänker jag förstås väldigt mycket på honom, men inser att han hade rätt när han sa att vi skulle fortsätta utan honom.

I höstas släppte ni hyllningslåten ”The last journey” till Morten med era två tidigare sångare Flemming Rønsdorf och Søren Adamsen på sång. Betyder det att du har slutit fred med Flemming som du inte pratade med på många år efter att han lämnade bandet 2004?

– Vi började att prata igen för några år sedan. Vi bestämde oss för att vi inte ville låta våra egon komma emellan nu när vi hade blivit äldre. Så när vi vann fyra priser på The High Voltage Awards 2016 var han med och sjöng ”Khomaniac” och ”Terror squad” live. Han kom även på Mortens begravning.

”Cliff Burton bad om att få låna Mortens bas. Sedan började vi att jamma”

Michael Stützer, Artillery

Apropå ”Terror squad” var du programledare för ett radioprogram med det namnet under ett antal år. Berätta om den gången du intervjuade Yngwie Malmsteen i slutet av 90-talet.

– Det var konstigt. Han spelade gitarr genom hela intervjun. Han var en av mina favoritgitarrister så det var inte direkt som att han hade något att bevisa. Så av kanske 25 minuter kunde vi bara använda två, tre minuter. Resten av tiden hördes gitarråkor i bakgrunden.

När Metallica spelade in ”Ride the lightning” och ”Master of puppets” i Flemming Rasmussens studio Sweet Silence repade de i er och Mercyful Fates replokal som låg i samma byggnad. Hände det något roligt då?

– En gång kom Cliff Burton ner i replokalen och bad om att få låna Mortens bas. Efter att ha druckit och rökt på lite började vi att jamma loss. Efter ett tag kom Flemming Rasmussen och letade efter honom eftersom det var meningen att han skulle spela in. Så Cliff tog med sig Mortens bas och gick upp i studion. ”Är du redo?”, frågade Flemming. ”Jaja, jag ska bara värma upp lite först”, svarade Cliff och sedan spelade han Jimi Hendrix i tre timmar medan Flemming svettades och frågade om han var klar snart.

SIMON LUNDH

Old school-metal från Danmark

FOTO **JOHN-SON**

Artillery består av Josua Madsen, Peter Thorslund, Kræn Meier, Michael Bastholm Dahl och Michael Stützer.

ÄNNU EN TILLÖKNING I EZBASS-FAMILJEN.

Ett år efter release har **EZbass**-familjen svällt till att inkludera inte mindre än fyra **EBX**-expansioner och nio **MIDI**-pack. Det senaste tillskottet är Fretless EBX – en fet bandlös bas. Bekanta dig med hela familjen på www.toontrack.com/ezbass-line.

WWW.TOONTRACK.COM

TOONTRACK

Black Sabbaths klassiska sättning – trummisen Bill Ward, gitarristen Tony Iommi, sångaren Ozzy Osbourne och basisten Geezer Butler – gör en märklig ansats att kombinera det sofistikerade med det chosefria under en fotosession i London 1975. Vid den här tiden började framför allt Tony lura på en mindre mörk och mera Queen-vräkig identitet för bandet.

FOTO ROGER MORTON / CLEOPATRA RECORDS / GETTY IMAGES

BLACK SABBATH

SABOTAGE

AV **CARL LINNAEUS**

Med sitt sjätte album jobbade **Black Sabbath** i motvind. **Tony Iommi** berättar om hur vare sig juridiskt trassel eller en ofullbordad omslagsidé kunde hindra **”Sabotage”** från att bli ännu en klassiker.

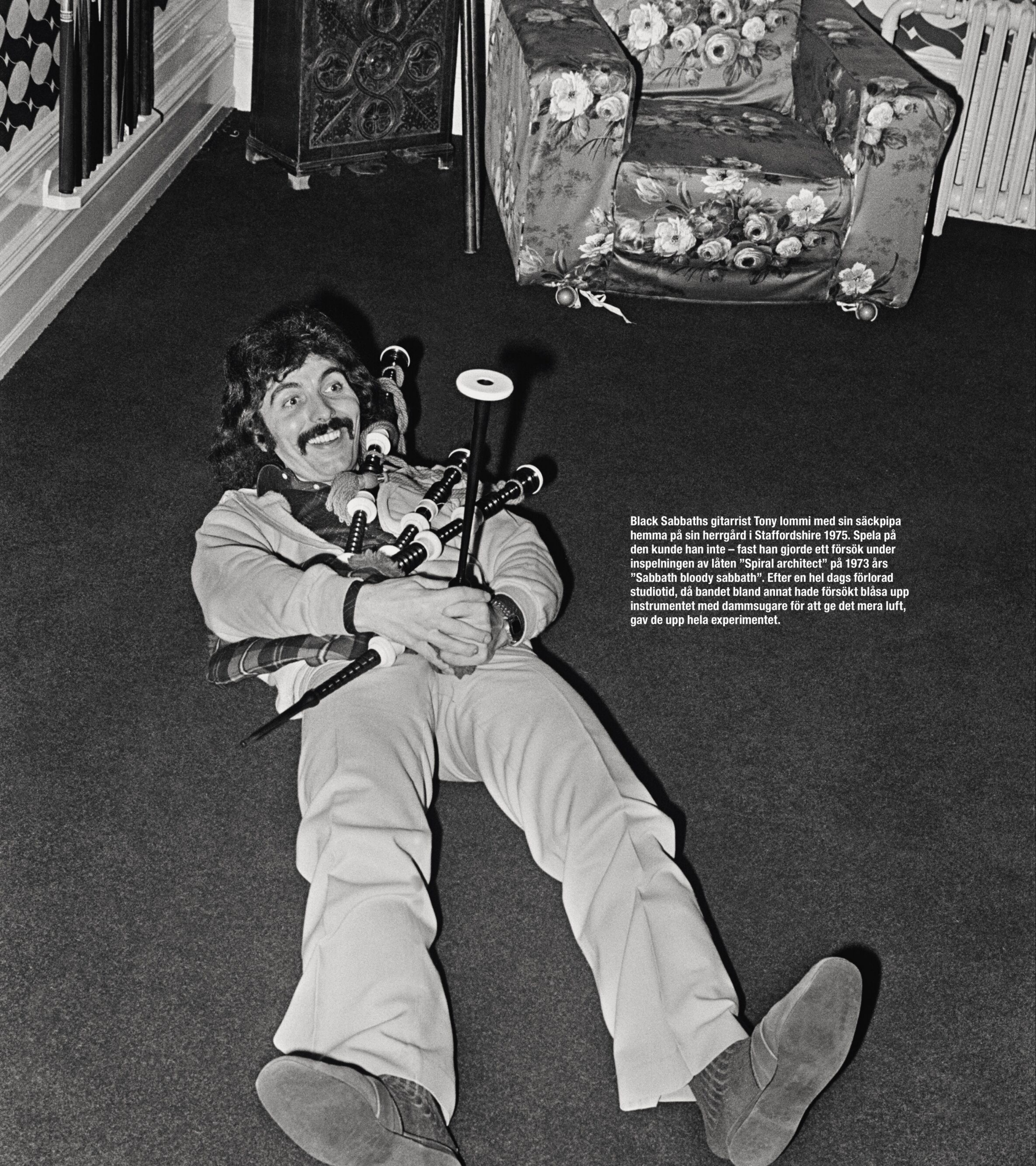

Black Sabbaths gitarrist Tony Iommi med sin säckpipa hemma på sin herrgård i Staffordshire 1975. Spela på den kunde han inte – fast han gjorde ett försök under inspelningen av låten ”Spiral architect” på 1973 års ”Sabbath bloody sabbath”. Efter en hel dags förlorad studiotid, då bandet bland annat hade försökt blåsa upp instrumentet med dammsugare för att ge det mera luft, gav de upp hela experimentet.

Flotta hus. Flådiga bilar. Flödande champagne. 1974 hade Black Sabbath kommit upp sig i smöret och levde som kungar, men när medlemmarna såg över sin privata ekonomi började de misstänka att något inte stod rätt till. Fickpengarna som de erhöll av managern Patrick Meehan innebar förvisso att de kunde unna sig dyrt krimskrams, men trots de summor som bandet omsatte hade medlemmarna inte ens ett lönekonto. Det visade sig snart att husen som de bodde i och bilarna som de körde inte var deras egna. Allt stod på deras manager. Pengarna som strömmade in hamnade hos Meehan för att oftast stanna där. Mot slutet av året fick han foten och sångaren Ozzy Osbourne, gitarristen Tony Iommi, basisten Geezer Butler och trummisen Bill Ward blev nu sina egna managers.

– Det var en katastrof, säger Tony och skrattar åt bandmötena som tenderade att avslutas i förtid när Ozzy hade koncentrationsförmåga som en sockerstinn femåring. Vi visste inte vad vi höll på med. Vi hade dock inte mycket till val. Mark Forster, som hjälpte oss med bandets bokföring, var den som till slut hjälpte oss så att vi kunde ta oss framåt. Vi hade ingen lust att anlita en ny manager, eftersom vi var rädda för att hamna i en liknande situation som den med Patrick Meehan.

Bandet beslöt sig för att stämma Meehan, men eftersom kontraktet som de hade haft med honom inte var värt papperet det var tryckt på – det visade sig att det bara var signerat av medlemmarna och inte av managern – var det lönlöst. I stället var det Meehan som drog Black Sabbath inför rätta för att ha blivit orättvist avpolletterad. Sedan bröt hela helvetet ut.

I januari 1975 inledde Black Sabbath repetitionerna hemma hos Ozzy, som hade flyttat till den lustiga adressen Butt Lane i Ranton, Staffordshire. Bandet repade i en utbyggnad till huset med fönster mot den stora trädgården, vaktad av en uppstoppad grizzlybjörn – ett av Ozzys impulsartade krimskramsköp. Några veckor senare flyttades verksamheten till en lite spöklik gammal prästgård som hade byggts om till replokaler i Weobley, Herefordshire. Av detta minns Tony prick ingenting. Vilket förvånar honom själv.

– Jag kan faktiskt inte minnas var vi satte ihop låtarna och repade inför plattan. Förmodligen har jag förträngt det eftersom det var en så mörk period för oss.

Med i stort sett samtliga låtar färdigarrangerade klev bandet i februari 1975 in i Morgan Studios i nordvästra London där de 17 månader tidigare hade förevigat föregångaren ”Sabbath bloody sabbath”. Från den inledande betongklossen ”Hole in the sky” till den avslutande progpjäsen ”The writ” kom ”Sabotage” att kännetecknas av rå frustration. Ozzy låg oftast på gränsen av sin yttersta förmåga. Med giftig stämma delade han i ”The writ” (engelska för ”domstolskallelsen”) ut kängor i Meehans riktning så att spottet sprutade. Rader som ”You bought and sold me with your lying words” och ”A poisoned father who has poisoned his son, that’s you” var svåra att misstolka. Inspiration till textuppslag rådde det ingen brist på, men att bli delgivna nämnda stämning vid mixerbordet var inte optimalt.

– Samtidigt som vi höll på att spela in var vi även tvungna att infinna oss i rätten. Ingen av oss ville ta på sig kostym och behöva handskas med det där. Det var det sista vi ville. Att ta sig till domstolen de flesta morgnar för att sedan börja spela in på kvällen gjorde det svårt att fokusera på albumet, men vad skulle vi göra? Vi hade redan bokat studion så det var bara att försöka göra det bästa av situationen.

”The writ” gick precis som den nästan tio minuter långa ”Megalomania” genom allsköns skiftningar. Att jobba med musikaliska kontraster, mörker och ljus, himmel och helvete, hade vid det här laget blivit Black Sabbaths signum. Den blivande livefavoriten ”Symptom of the universe” följde i samma omväxlande spår.

– ”Symptom of the universe” slutar med en akustisk del som egentligen låter som en helt annan låt. Det var något som kom till helt spontant i studion. Jag började spela den här grejen och vi jammade vidare på det tillsammans.

Huvudriffet i ”Symptom of the universe” var egentligen ett nytt uppkok av riffet till ”Black sabbath”, det vill säga att det kretsade kring den förminskade kvinten – Djävulens intervall. Innan Black Sabbath släppte sitt debutalbum i februari 1970 hade ingen hört något liknande.

– Det tonsteget hade inte använts inom rockmusiken innan vi släppte vår första platta. Det kom till bara för att jag gillade hur det lät, jag gillade domedagskänslan i det. Alla de här låtarna, på alla album, började med att jag kom med ett riff – ibland var det Geezer – och om alla gillade det gjorde vi en låt av det. Om inte alla gick igång på en idé kasserade vi den. Att jag snubblade över Djävulens intervall på greppbrädan var egentligen väldigt oskyldigt, men riffet medförde att folk trodde att vi sysslade med ockultism vilket gjorde livet surt för oss under många år. Tonsteget hade så klart använts inom klassisk musik dessförinnan, men det kände jag inte till då. Nuförtiden lyssnar jag gärna på klassisk musik, men på den tiden ville jag bara göra något som lät dramatiskt. Jag ville införliva känslan av en skräckfilm i vår musik.

På ”Sabotage” finns ett instrumentalt spår som med lätthet kan liknas vid soundtracket till jordens undergång. Tony minns hur idén till ”Supertzar” kom till:

– Det började med en grej som jag kom på när jag satt hemma vid min mellotron. Det var en grej som passade fint ihop med ett av mina gitarriff. Jag hade även en harpa hemma, egentligen bara för syns skull, men en dag tänkte jag att jag skulle försöka spela på den. Jag hade ingen aning hur man gjorde, men jag fick fram ett par toner och kände att det hade passat bra till idén som jag jobbade på. Tanken var redan från början att bygga upp låten med en kör och jag fick loss både English Chamber Choir och harpisten från London Philharmonic Orchestra.

Allt skedde fort, så fort att Ozzy inte hade hunnit bli informerad om dessa pålägg. När sångaren på morgonen öppnade dörren och såg vad han har beskrivit som ”en enorm kör på 40 personer plus en 86-årig harpist” trodde han att han hade råkat snubbla in i någon annans session.

– Att försöka förklara låten för hon som spelade harpa var ganska pinsamt, minns Tony. Hon frågade vad jag tyckte att hon skulle spela för något och jag sa: ”Jag vet inte riktigt, själv gör jag den här grejen…”

”Geezer föreslog Supertzar. Han har alltid varit den smarta i bandet som kunde komma på sådana titlar”

Som lök på laxen gjorde även bandets första manager Jim Simpson nu anspråk på ekonomisk ersättning. Enligt Tony gick det rättsliga debaclet aldrig ut över medlemmarnas relation sinsemellan.

– Som band var vi alltid tajta. Vi var en enhet, inget snack om den saken, och det hade vi alltid varit. Allt som vi hade var varandra. Vi förlitade oss på varandra. Förmodligen medförde allt det här att vi blev ännu mer sammansvetsade.

Black Sabbath hade jobbat häcken av sig i fem år. Nu stod de nästintill på bar backe. Med insikten om att ha blivit blåsta inledde så Black Sabbath arbetet med sin sjätte skiva. De var förbannade. Ilskan skulle avspegla sig i vad som kom att bli ”Sabotage”.

FOTO CHALKIE DAVIES / GETTY IMAGES

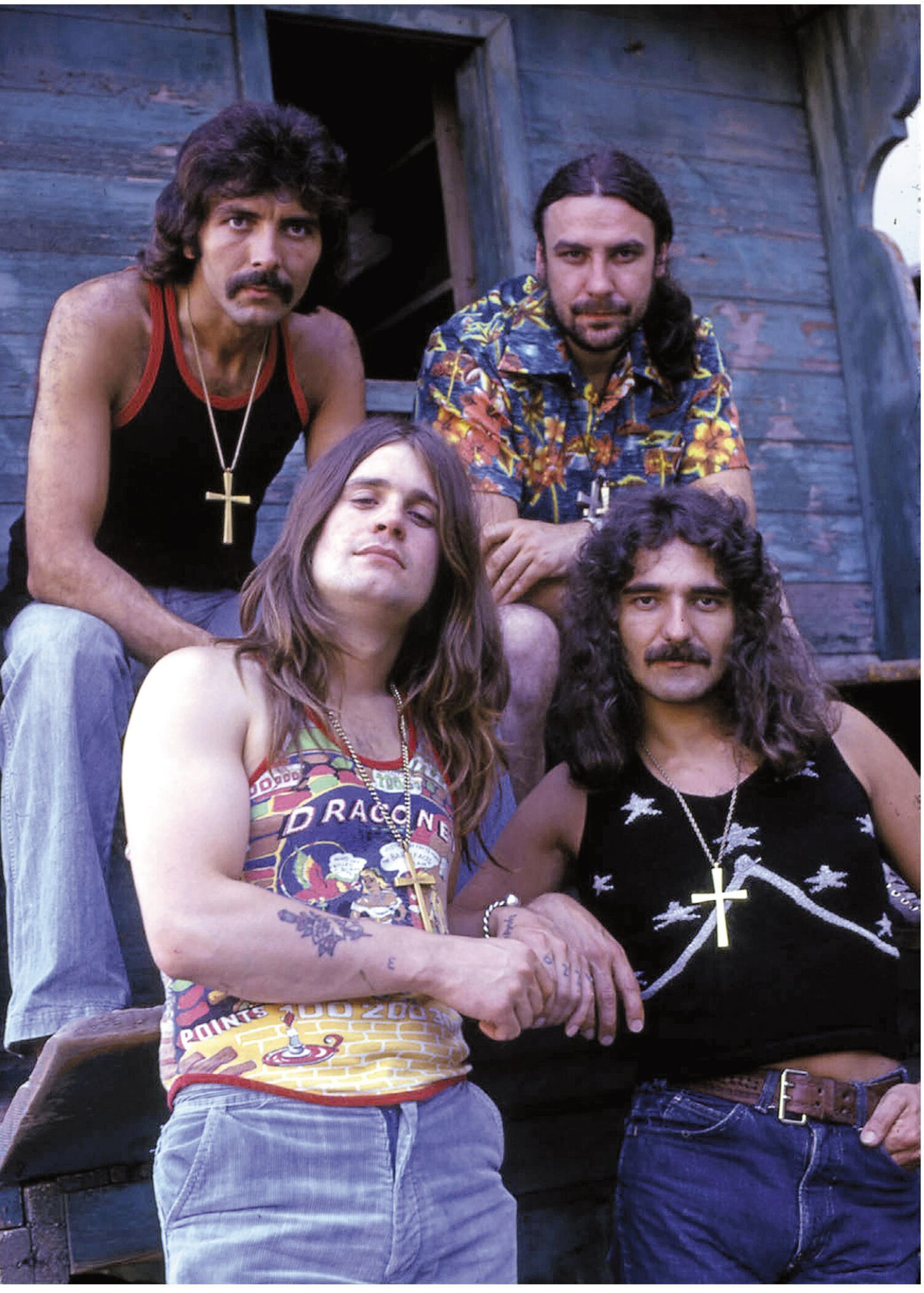

Black Sabbath med de korshalsband som sångaren Ozzy Osbournes far hade gjort åt dem av metall från den bilfabrik där han jobbade. Korsen skulle avvärja den förbannelse som bandet trodde att en häxcirkel hade nedkallat över dem.

FOTO **SAM EMERSON**

Han sjunger ett generat ”ding dong” och skrattar åt sitt tillkortakommande på instrumentet.

– Hon bara tittade på mig. Jag sa att hon fick fria händer att spela vad hon trodde skulle passa. Hon gjorde en utsmyckad grej, som jag så klart aldrig hade kunnat spela. Hela låten gick ut på att testa sig fram. Det enda jag visste var att jag ville lägga med något annorlunda på skivan för att göra den så kontrastrik som möjligt. Vi hade alltid med någon typ av instrumental låt på våra plattor på den tiden av just den anledningen. En bra grej med ”Supertzar” var att vi kunde använda den som introlåt när vi gick på scenen, men den skrevs inte utifrån det perspektivet.

Kören bad om sina 120 pund och försvann lika fort som den hade anlänt. Det är oklart om de var medvetna om att låten som de hade sjungit in hette ”Supertzar” eller om den då fortfarande gick under sin arbetstitel.

– Vi refererade länge till låten som ”We sell the worst chips in the country”, säger Tony och ler. Vi brukade alltid hitta på fåniga låttitlar, oavsett om det var en instrumental låt eller en som fortfarande saknade text, bara för att ha något att referera till. Det var Geezer som sedan föreslog ”Supertzar”. Utöver att han är en fantastisk basist har han alltid varit den smarta i bandet som kunde komma på sådana titlar.

Det var även Geezer som kläckte albumtiteln ”Sabotage” (som initialt var tänkt att stavas ”Sabbotage”), eftersom det var just vad bandet upplevde att deras karriär utsattes för av ex-managers och giriga advokater. Utöver det pågående juridiska trassel som hängde som ett svart moln över studion drabbades bandet även av tekniska motgångar. På baksidan av konvolutet tituleras teknikern David Harris ”tape operator and saboteur”. Denna anklagelse grundar sig i att bandet hade slitit för att sätta grunden till ”The thrill of it all” bara för att kort därefter inse att det hade varit förgäves.

– Vi pustade ut över att vi äntligen kunde lägga låten åt sidan och tog en paus och gick till restaurangen tvärs över gatan. Någon från studion kom efter och sa att han hade dåliga nyheter. De hade råkat radera delar av inspelningen som vi precis hade gjort. På den tiden, när man spelade in analogt på rullband, var det alltid någon som hade i uppgift att justera bandspelarens tonhuvud och spela in referenstoner på rullbandet. Det hade blivit något missförstånd och David Harris råkade spela in dessa toner över vår senaste tagning. Det var en katastrof – ytterligare ett sabotage, haha! Vi blev inte särskilt glada, för det hade tagit lång tid att sätta grunden, men det var bara att kavla upp ärmarna igen och börja om.

Som enda singel från albumet släpptes ”Am I going insane (radio)”. Förvisso plaskade texten omkring i sedvanlig Black Sabbath-domän i och med att den belyste paranoia och psykisk ohälsa, men musikaliskt sett skilde den sig genom att gå i dur, även om melodin hela tiden drog åt moll. Geezers lätt discopulserande oktavspel gjorde också sitt till för att det skulle bli albumets poppigaste spår. I dag är ”Am I going insane (radio)” en smula förbisedd, men trots att singeln havererade på listorna kan man förstå varför skivbolaget valde att skicka ut den till radiostationerna. Tony dementerar att den skulle ha varit skräddarsydd för detta ändamål – något man annars lätt kan tro i och med parentesen i titeln. Det här med ordet ”radio” flög över huvudet på de flesta, åtminstone alla utanför Storbritannien. Ursprunget till parentesinnehållet går att härleda till den dåtida brittiska elektronikbutikskedjan Radio Rental, vars sista ord råkade rimma på ”mental” och därför gav upphov till ett kortlivat slanguttryck.

– Det var något som vi i bandet ofta sa: ”You’re going radio rental”. Eller att man bara

TRIFFID DANGER CONCERTS PRESENTERAR

HELLOWEEN & HAMMERFALL

25 MAR 2022 OSLO SENTRUM SCENE
26 MAR 2022 GÖTEBORG PARTILLE ARENA

THE BLACK DAHLIA MURDER
+ RINGS OF SATURN + VISCERA

14 FEB 2022 GÖTEBORG VALAND
15 FEB 2022 STOCKHOLM SLAKTKYRKAN

GEFLE METAL FESTIVAL

14-15-16 JULI 2022 GÄVLE GASKLOCKORNA

ACCEPT
+ FLOTSAM AND JETSAM

8 FEB 2022 STOCKHOLM FRYSHUSET
11 FEB 2022 GÖTEBORG TRÄDGÅRN

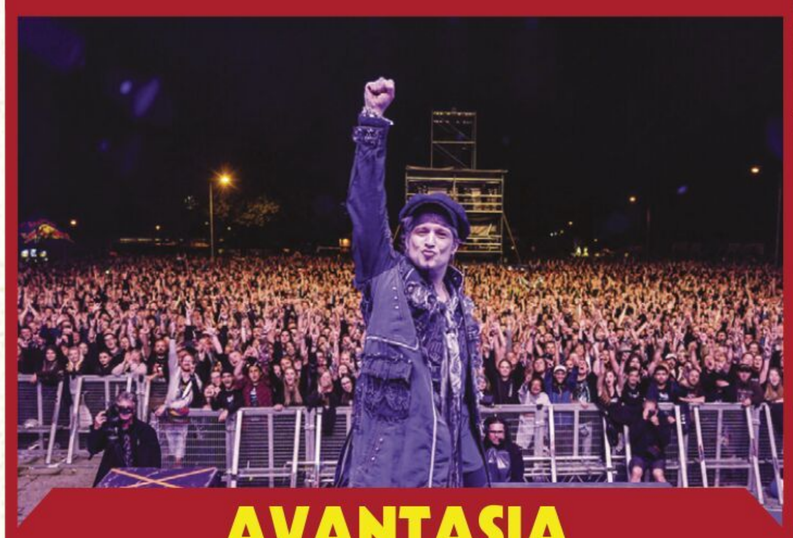

AVANTASIA
+ BATTLE BEAST

13 JULI 2022 GÄVLE GASKLOCKORNA

KATATONIA & SOLSTAFIR

26 FEB 2022 STOCKHOLM FÅLLAN

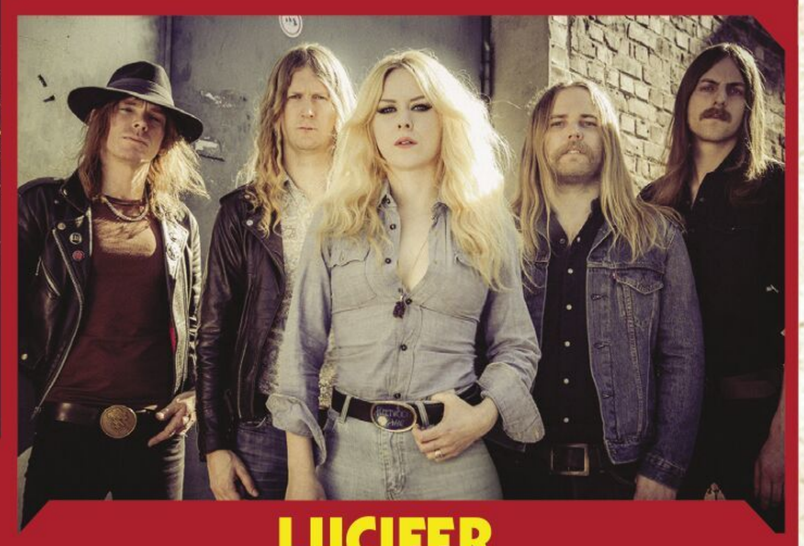

LUCIFER
+ YEAR OF THE GOAT

25 FEB 2022 GÖTEBORG PUSTERVIK
26 FEB 2022 STOCKHOLM DEBASER STRAND

DAN REED NETWORK
+ VEGA

23 FEB 2022 GÖTEBORG VALAND
24 FEB 2022 STOCKHOLM SLAKTKYRKAN

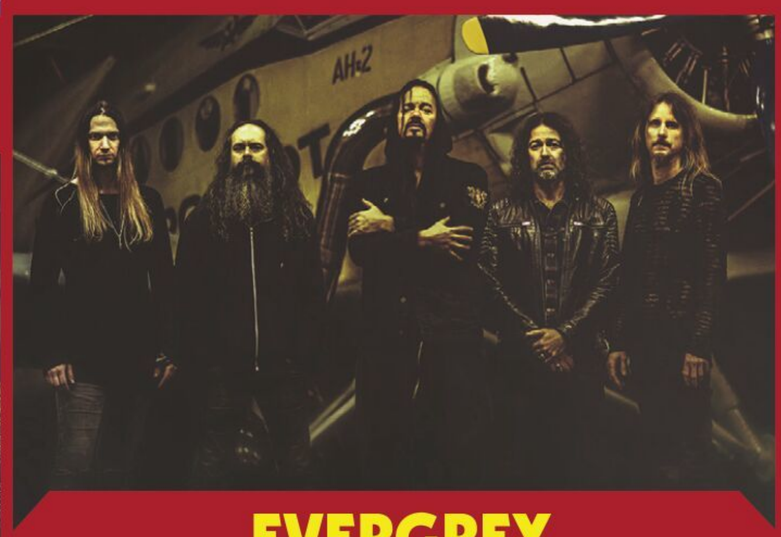

EVERGREY

12 NOV 2021 GÖTEBORG PUSTERVIK
13 NOV 2021 KARLSTAD NÖJESFABRIKEN
27 NOV 2021 LINKÖPING PALATSET
10 DEC 2021 MALMÖ KB
11 DEC 2021 STOCKHOLM NALEN

TONY MACALPINE

22 FEB 2022 STOCKHOLM NALEN KLUBB

triffidanddanger.se triffidanddanger

var ”radio”. Det betydde att man var knäpp, att man höll på att balla ur. Mycket av det som vi gjorde på skivorna under de här åren var med glimten i ögat. Det var små interna skämt som inte betydde något för någon utanför bandet.

Den 26 juli 1975 rapporterade musiktidningen Disc att ”Am I going insane (radio)” ursprungligen hade varit tänkt som titelspåret på en planerad soloskiva från Ozzy.

”Bill tog på sig sin frus tajts som av någon anledning var röda. Vi kunde inte tro våra ögon”

Ett påstående som även tidningen Sounds presenterade som hårdfakta den 18 oktober samma år. Tony rotar djupt i minnet.

– Jag… vet inte. Det har jag inte hört, men så kanske det var. Ozzy gjorde så klart solokarriär senare, men just då minns jag inte att det var prat om någon soloskiva.

Nog för att ”Am I going insane (radio)” låter som en förelöpare till Ozzys blivande soloalster, men med största sannolikhet rörde det sig inte om mer än en i dag bortglömd nyhetsanka.

– Det var i alla fall Ozzy som kom in med idén till låten, säger Tony och nynnar introt. Han hade en Moog-synt hemma och kom på det där temat som jag sedan byggde vidare på. Sedan skrev Geezer texten.

Vad kan du berätta om de galna skratten i slutet av låten?

– En kille från skivbolaget, jag tror att han var australier, hade ett väldigt lustigt skratt. Vi var så fascinerad av det att vi för skojs skull spelade in det. Sedan hamnade det i slutet av låten. Vi lekte med pitchfunktionen i studion och på så sätt hittade vi även fram till de där bebisgråten som man hör när låten går över i ”The writ”. Det var bara lite strunt som vi tyckte var kul att lägga med.

Annat lullull var det parodiska coda som på hemligt låg volym ebbade ut i de innersta vinylspåren av lp:ns andra sida. ”Blow on a jug” var en jönsig jug band-historia som Bill och Ozzy brukade skojsjunga i bussar eller på flygplan efter att ha hört Nitty Gritty Dirt Band framföra den. Det blev en skojfrisk avslutning på en annars bitsk platta.

Med tanke på hur tillkomsten av ”Sabotage” dominerades av rättsligt bråk är det förvånansvärt hur starkt albumet faktiskt blev. Även om ingen av medlemmarna ogillar skivan i dag har de ibland uttryckt svårigheter att lyssna på den på grund av kaoset som omringade skapandeprocessen. Tony har tidigare sagt att albumet blev framstressat. Ett påstående som han nu backar lite från.

– Det är nog inte rätt att säga så, för vi tog all den tid vi behövde, men vi var distraherade. Det är möjligt att det präglade albumet på ett negativt sätt, men vad som var positivt var att det hjälpte Geezer att skriva texter. Det är en sak som är säker.

Musiken kanske fick den tid den behövde, men detsamma kan inte sägas om skivomslaget. Tony skrattar när konvolutet förs på tal.

– Haha! Herregud…

Du skrattar.

– Ja… Det är väl det omslaget där Bill har röda strumpbyxor på sig, eller hur?

Idén i sig var inte alls dum. Tanken var att efterhärma den belgiske surrealistmålaren René Magrittes verk La Reproduction Interdite, där man bakifrån ser en man som tittar in i en spegel, men reflektionen visar samma bild som tavlans betraktare ser – mannens rygg. Hans spegelbild är saboterad. På ett liknande sätt skulle medlemmarna i Black Sabbath titta framåt framför varsin spegel i en korridor i ett dunkelt slott, där den enda ljuskällan kom från ett färgat kyrkoliknande fönsterglas i ena änden av gången. Och de skulle vara helt klädda i svart.

Riktigt så blev det inte.

När skivbolaget arrangerade plåtningen hade de inte alls bokat ett gotiskt slott på landet, utan en liten fotoateljé i Soho i London. Ingen hade styrt upp svarta kläder. Förvirring rådde.

– Hela konceptet kom från en kille som hette Graham Wright, som var Bills trumtekniker. Graham var även konstnär och föreslog den här idén som vi tyckte lät fantastisk, men den föll inte väl ut. Allt gjordes väldigt fort. ”Skynda på!” Vi visste inte ens om att vi skulle ta bilder till skivomslaget den dagen. Vi trodde att vi bara skulle träffas för att diskutera det. När vi fick se bilderna såg det bara fel ut, men det var för sent för att göra något åt saken.

På omslaget har Bill som sagt röda strumpbyxor och Ozzy ser enligt egen utsago ut som en ”homo in a kimono”. Brukade de klä sig så här?

– Nej, Bill hade vanligtvis inte röda tajts och jag vet inte var Ozzy fick den där kimo-

Den ökända framsidan till ”Sabotage” är faktiskt den enda, med någon av Black Sabbaths sättningar, som uppvisar en full bandbild. Här dessutom, på sätt och vis, dubbelt upp.

Black Sabbath på scen i Köpenhamn den 26 oktober 1975. Lägg märke till den okonventionella, men för dem typiska, scenformationen med sångaren Ozzy Osbourne längst fram till höger och gitarristen Tony Iommi på frontmannens traditionella plats i mitten.

FOTO JORGEN ANGEL / REDFERNS / GETTY IMAGES

non ifrån. Vi rafsade ihop vad vi kunde för att ta bilden. Jag minns inte mycket bortsett från att Bill tog på sig sin frus tajts, som av någon anledning var röda. Vi tyckte att det var ytterst dråpligt. Vi kunde inte tro våra ögon. ”Vad gör du, Bill?” ”Jag tänkte att jag kunde ha på mig de här.” ”Jaha.” Typiskt Black Sabbath. Det blev lite av ett hopkok. Det var ett udda skivomslag som inte blev som det var tänkt.

Är ”Sabotage” det Black Sabbath-omslag som du gillar minst?

– Det är i alla fall inte mitt favoritomslag. Så mycket kan jag säga.

Sett enbart till Magritte-pastischen, där baksidan av konvolutet visar omslagsbilden sedd bakifrån, var det dock lyckat – även om placeringen av Geezers vänstra hand skvallrar om att de två bilderna inte knäpptes i exakt samma sekund.

Den 28 juli 1975 släpptes ”Sabotage” i USA där bandet en vecka tidigare hade inlett turnén som skulle marknadsföra skivan. ”Sabotage” lyckades inte upprepa försäljningsframgången med ”Sabbath bloody sabbath”, men som liveakt var Black Sabbath fortfarande heta. För första gången anlitade de en keyboardist som de valde att gömma bakom scenen. Black Sabbath var förmodligen det första hårdrocksband att tillämpa detta påhitt och det var ett tilltag som skulle fortsätta genom hela deras karriär. Keyboardisten Gerald ”Jezz” Woodroffe kom precis som medlemmarna i Black Sabbath från Birmingham och de kände varandra genom den lokala butiken Woodroffe’s Music Shop som Jezz föräldrar drev.

– Vi tyckte att det var en bra idé att ha någon som spelade under gitarrsolon och som kunde lira de orkestrala delarna, om det fanns några sådana. Att vi inte lät Jezz synas var för att vi alltid varit kända som en kvartett och keyboarden ändå bara fungerade som utfyllnad. Det var ingen omfattande grej för oss. Vi ville inte ta in en ny medlem, även om Jezz blev ännu mer involverad på nästföljande platta, ”Technical ecstasy” som släpptes 1976.

Det tog inte många spelningar förrän Jezz fick smaka på de spratt som gruppen vid det här laget hade gjort till en konstform.

– Både vi och vårt crew drev med honom något fruktansvärt, säger Tony och skrattar. Det var oskyldiga skämt, sådant som man gjorde om man spelade i band. När någon ny kom in i gänget blev personen i fråga naturligtvis måltavla för de flesta av våra hyss. Jezz fick utstå mycket men det var bara oskyldiga grejer, som att släcka allt ljus vid honom precis när han skulle börja spela så att han inte såg något. Fånerier.

Jezz råkade vara utrustad med en lång och lite böjd näsa, som i medlemmarnas ögon påminde om näbben på en papegoja.

– Vi hade tunna vajrar som hängde över scenen och i dessa riggade vi upp en låtsaspapegoja i plast. När Gerald påbörjade ett keyboardintro kom papegojan flygande rakt mot hans ansikte där den stannade och flaxade framför ögonen på honom. Han undrade vad fan det var för något. Sådant tyckte vi var roligt. När man spelar i band får man se till att underhålla sig själv och det blir alltid en massa interna skämt. Ibland spillde det över till scenen och andra kunde se det, som i fallet med papegojan.

I dag är den gängse uppfattningen att ”Sabotage” fullbordade, kanske rent av krönte, bandets mest magiska period. På senare år har ”You can only trust yourself and the first six Black Sabbath albums” blivit ett idiomatiskt uttryck, inte minst för att det har populariserats på t-shirts. Tony har dock aldrig sett det på det sättet.

– Jag känner inte till den där tröjan, men jag har svårt att uttala mig i frågan. Nuförtiden är det svårt att hålla isär alla skivor som vi gjorde. Jag vet bara att ”Never say die”, den sista plattan som vi gjorde med Ozzy 1978 innan vi gick skilda vägar, var otroligt motig att göra. ”Sabotage” var kanske det sista albumet där originalbandet hade ångan uppe. ■

I november 2016 kablades nyheten ut över hela världen: sångaren Michael Kiske och gitarristen Kai Hansen var båda tillbaka i Helloween! Den 18 juni släpps det nya albumet ”Helloween”. Senast Kiske sjöng på ett Helloween-album var 1993 års ”Chameleon”.

HELLOWEEN PART I

AV **JANNE MATTSSON**

För första gången sedan ”Keeper of the seven keys part II” från 1988 medverkar både sångaren **Michael Kiske** och gitarristen Kai Hansen på ett nytt studioalbum med **Helloween**.
I en brutalt ärlig intervju tar Michael Kiske med oss in bakom kulisserna.
– Om jag skulle dö nu hade allting ändå varit värt det.

När bomben slog ned 2016 att sångaren Michael Kiske och gitarristen Kai Hansen hade återförenats med Helloween hamnade en hel power metal-värld i eufori. 2017-2019 drog bandet fulla hus under sin ”Pumpkins united”-turné och succén var ett faktum.

Nu följs turnén upp med ett nytt studioalbum, ”Helloween” som släpps den 18 juni. Kiske och Kai ska tillsammans med sångaren Andi Deris, gitarristerna Michael ”Weikie” Weikath och Sascha Gerstner, basisten Markus Grosskopf samt trummisen Dani Löble visa att magin från turnén gör sig lika bra på skiva. Det är första gången sedan 1988 års ”Keeper of the seven keys part II” som både Kai (som slutade 1988) och Kiske (som slutade 1993) har spelat in ett album med Helloween.

Det nya albumet ”Helloween” inleds med låten ”Out for the glory”. Det här är väl vad man kan kalla en typisk Michael ”Weikie” Weikath-dänga?

– Den här låten är Weikie ända ut i fingerspetsarna, säger sångaren Michael Kiske. Lustigt nog var den inte ens skriven till det här albumet. De hade försökt med den två gånger tidigare utan att få till den. Sedan kom jag in i bilden och allting bara klaffade. Det är nästan som om låten hela tiden har legat och väntat på att jag ska ta mig an den. Usch, vad pompöst det låter att säga så men faktum är att så fort jag gav mig på att spela in den kände jag mig som hemma igen. Den har ljudet av det klassiska Helloween i sig. Innan vi skulle lägga sången på ”Out for the glory” hade jag inte ägnat den speciellt mycket tid eller omtanke. Den bara fanns där som en av låtarna som vi skulle jobba med. Det hade de andra redan bestämt och det gjorde mig ingenting. Jag lät dem så gärna göra det, för de vet mycket mer specifikt vad som förväntas inom den här genren. En av anledningarna till att jag inte hade ägnat den speciellt mycket tid var också att Weikies demos var så fruktansvärt dåliga. De tre låtar som han presenterade var så helt uppåt väggarna galna att jag inte för mitt liv kunde förstå vad han hade för avsikt med dem. Jag bara satt där som en fågelholk med ett stort frågetecken svävande ovanför mitt huvud. Jag förstod verkligen inte.

Det detaljrika omslaget till ”Helloween” är målat av den israeliska konstnären Eliran Kantor.

Gjorde de andra i bandet det?

– De förstod precis och lugnade ned mig genom att säga: ”Oroa dig inte, det är så här Weikies demos brukar låta. Vi kommer att snygga till dem.” Vilket de också gjorde. I slutändan var allting ”wow!” i stället för ”huh?”. Jag tycker att det här är *min* låt på albumet.

Vad var det med Weikies demos som var så dåligt?

– Sättet som han hade proddat dem på och det faktum att han sjöng på dem.

Sjöng Weikie!?

– Nä, för det kan han inte, haha! Han bara skrek och lät som en häxa. Där har vi beskrivningen, hans sång låter som en elak häxa! Jag kunde inte hitta någon som helst melodi bland skriken och det är jag inte van vid från hans demos. På 80-talet när han skrev låtar som ”Eagle fly free” och ”Keeper of the seven keys” var saker och ting väldigt välproducerade. Han hade en liten kassettbandare hemma som han spelade in sina idéer på. Vanligtvis var det en kompis till honom som sjöng på dem för att jag skulle få ett hum om vad det var han hade i åtanke. Hans demos nu är mycket mer galna, i alla fall i mina öron. De andra killarna är vana vid det här, så för dem var det inga konstigheter alls att lyssna på den där häxan.

”Weikie bara skrek och lät som en häxa. Där har vi beskrivningen, hans sång låter som en elak häxa!”

Hur var det att åter sjunga hans ord? Weikie har alltid gått sin egen väg när det kommer till texter.

– Allting som han gör och någonsin har gjort har alltid varit på gränsen till unikt.

I mångt och mycket i form av en sorts fingeravtryck för vad han har gjort eller ska till att göra och det är inte lätt att hantera. Nästan aldrig faktiskt, men så har det också alltid varit när det kommer till Weikie. Under de tidiga åren fick han alltid kämpa mot personer i bandet som inte förstod vad det var han försökte göra. Det kan inte ha varit lätt för honom. Vår gamla trummis Ingo Schwichtenberg (1965-1995) var alltid simpel i sin smak när det kom till vad han gillade och inte gillade. När vi stod i replokalen och jobbade på ny musik var han den första att vända ryggen åt låten om han inte genast förstod den. Förstod han den inte var den inte bra och det finns ett helt gäng låtar som han vände ryggen som sedan har blivit klassiker. Med det i åtanke måste man alltid tänka till lite extra, för det är väldigt sällan skit som Weikie presenterar även om det kan låta som det. Man måste bara se bortom sättet det presenteras på. Det finns någonting där och det har alltid funnits någonting där. Annars skulle han aldrig ens ha visat det för oss. Han har tur att han är med i ett band som Helloween. Speciellt det sentida Helloween som har utvecklat en arbetsmetod där de kan arbeta med vad han presenterar för dem, oavsett vilken form det kommer i.

När du pratar om det sentida Helloween är det gitarristen Sascha Gerstner du menar, eller? Han är killen som får styra upp vad de andra inte kan.

– Precis, Sascha är fruktansvärt viktig för Helloween. För det första är han den bästa gitarristen i bandet. Dessutom är han en naturlig organisatör. Det är jag mycket glad över, för det är någonting som jag aldrig hade kunnat vara eller ens orkat med att vara. I replokalen är det han som ser till att saker händer. Är det problem är det han som fixar dem. Utan honom hade vi aldrig kunnat ta så många beslut på en dag som vi gör. Helloween, i synnerhet Kai Hansen och Weikie, ska vara tacksamma över att ha honom i bandet.

I alla år har fansen levt i ovisshet om hur pass uppdiktad rivaliteten mellan dig och sångaren Andi Deris var. I ”Fear of the fallen”, som är skriven av Andi, delar ni på sången. Hur var det?

– Endast livet självt kan skriva historier som denna. Jag har ett roligt minne från när vi spelade in sång tillsammans alldeles innan pandemin slog till. Allting är faktiskt inspelat innan dess och även om många texter och teman säkerligen kan misstas för att handla om situationen just nu är de skrivna innan. Ett exempel är låten ”Rise without chains” som kommer senare på plattan. Texten skulle kunna ha varit skriven på grund av covid-19. Det är som om Andi kunde lukta sig till vad som skulle hända med världen. Nästan som en profetia, för det är sådant som textförfattare sysslar med, haha! Nej, nu överdrev jag och det jag skulle säga var att det var en perfekt inspelning. Det fanns inte tillstymmelse till egoistiska konflikter om vem som skulle sjunga vad. Inte mellan oss två i alla fall. Mellan vilka ska jag komma till senare. Andi och jag testade oss fram och lät rösterna styra så gott som helt och hållet. Ibland var jag inte helt bekväm med att sjunga ditt eller datt och det var inga problem. Då tog Andi hand om det. Samma sak när han föreslog någonting, då lyssnade jag på honom och gav det hela ett försök. Så var det genom samtliga låtar. Visst, det fanns en förproduktion gjord av en av våra två producenter, Dennis Ward (Unisonic), för att vi skulle få ett hum om helheten. Han sket dock fullkomligt i vem som sjöng vad. Bara det lät så bra att ingen ändring hade kunnat göra någonting bättre var han nöjd.

”Det blir lätt väldigt svåra och andliga ämnen när jag får leda ett samtal. Andi hade ingenting emot det”

Var det viktigt för dig att få med Dennis eftersom han hjälpt dig under inspelningen av Unisonics båda album?

– Jag är glad att just Dennis blev involverad, för han förstår oss båda på ett vis som jag betvivlar att någon annan gör. Jag och Dennis har Unisonic och Andi och Dennis spelade tillsammans i Pink Cream 69. Han känner oss båda och han sket fullständigt i vem som gjorde vad, bara det gjordes. Med det sagt kunde han ändå komma med åsikter om vem som hade gjort vad och att det kanske vore bättre om den andra gjorde ditt eller datt. Men det är ju hans jobb! Varför ska man betala producenter dyra pengar om de sedan inte får göra sitt jobb? Jag är djupt intresserad av ljud och hur man får skivor att låta som allra bäst. Hemma kan jag sitta och pilla med sladdar, inställningar och positioner i timmar tills jag får lyssna på mina Billy Joel-plattor på super audio cd så som de är tänkta att låta. Det betyder inte att jag anser mig att ha kunskapen att peta i en producents jobb. Därför höll jag mig undan under hela mixningsfasen. Kai höll sig dock inte undan, för han är så van vid att peta och pilla i allting för att få det som *han* vill ha det.

Ja, det är Kai det. Vad var det för roligt minne du skulle berätta?

– Jo, när jag var på Teneriffa för att spela in sången tillsammans med Andi startade vi alltid dagarna med en kopp kaffe i

Triss i gitarrister med Sascha Gerstner, Kai Hansen och längst fram Michael ”Weikie” Weikath. Weikie och basisten Markus Grosskopf är de enda som har medverkat på bandets samtliga 16 fullängdare. Sascha spelar på sju och Kai ”bara” på fyra.

Andi Deris och Michael Kiske tar ton under den mest framgångsrika turnén i bandets historia, ”Pumpkins united” 2017-2018. En av turnéns höjdpunkter var headlinergiget på Wacken Open Air 2018.

FOTO EDU LAWLESS PHOTOGRAPHY

hans trädgård medan vi väntade på att vår andra producent Charlie Bauerfeind (Blind Guardian) skulle komma till studion. När vi skulle spela in sången till ”Fear of the fallen” hade jag tappat bort mitt textpapper, så Andi erbjöd sig att gå och skriva ut ett nytt papper åt mig. När han kom tillbaka med det hade han det största av leenden på läpparna. Varför? För bara för några år sedan hade hela situationen varit så fruktansvärt otänkbar. Jag sittande hemma hos Andi arbetande på ett nytt Helloween-album. Den där textöverlämningen kändes på något vis symboliserande för allting som vi har gjort sedan 2016. Om jag skulle dö nu, eller om Helloween skulle splittras i morgon, hade allting ändå varit värt det. Det tog lång tid men de sår som har funnits har alla läkt.

Har du någonsin sett Andi som din fiende?

– Han var den som hade *mitt* jobb och självklart gjorde inte det mig glad på honom. Det är svårt att förklara den exakta känslan som jag hade för jag kände honom inte då. Det gjorde att jag omöjligt kunde ha någon ilska mot honom som person. Å andra sidan var det han som tog min plats i bandet och det gjorde mig upprörd och känslosam. Samtidigt hade inte han heller det så lätt i Helloween. Jag var ganska populär bland fansen och de blev inte per automatik fans av honom bara för att han gick med i bandet. Att ersätta en sångare är aldrig lätt och det gjorde att han förmodligen hade vissa negativa känslor riktade mot mig. Speciellt då de andra killarna i bandet antagligen inte målade upp den mest smickrande av bilder om mig som person. Det är så det är när man går skilda vägar. Se bara på äktenskap. Där glöms snabbt det goda bort och det elaka framhävs. Jag fick motta otroligt mycket skit. En viss del av det förtjänade jag, andra delar inte, men det är så länge sedan nu och det har pratats igenom. Både inom bandet och mellan mig och Andi privat. Första gången som vi träffades var det otroligt stelt och alla var spända på vad som skulle hända. Jag minns till och med hur Andis hand skakade av nervositet när vi skulle hälsa på varandra. Ju mer tid som gick, desto mer insåg vi att vi gillade varandra och det är ingenting som man bara kan fejka. Eller jo, man kan fejka vänskap ett litet tag men att fejka någonting äter också upp en från insidan och till slut blir man sjuk. Man kan inte fejka vad vi har. Äkta vänskap lyser klart och vår är bländande stark. Jag tror att det är karma. Att vi har varit vänner i ett tidigare liv. Det är ingenting som jag sa, utan det är direkta ord från Andi efter att jag hade bott hemma hos honom under två veckor.

När bodde du hemma hos Andi?

– Det var direkt efter det första bandmötet 2016. Det var order från vårt management att vi skulle umgås med varandra. Om jag och Andi inte kunde komma överens var det ingen idé att ens ge sig ut på turné. Det hade lyst igenom direkt och förstört hela turnén. Veckorna på Teneriffa bjöd på otaliga diskussioner om livet, för det är sådan jag är som person. Det blir lätt väldigt svåra och andliga ämnen när jag får leda ett samtal. Andi hade ingenting emot det utan är minst lika smart och påläst som jag. Det var också därför som han förstod att vi hade träffats i ett tidigare liv, för annars hade vi aldrig kunnat komma så bra överens. Antingen det eller så påminde jag väldigt mycket om hans fru som han älskar att prata med, haha! Ju mer man tänker på det, desto konstigare är det. Jag kommer inte på ett enda band som har gjort vad vi har gjort. När jag och Kai anslöt till Helloween var det ingen annan som tvingades flytta på sig, utan de gjorde plats för oss i bandet. På så vis är det ingen som har ersatt någon annan. Jag tror att vår nuvarande form kommer att hålla i sig till den dagen då Helloween säger adjö och dit är det långt.

I Saschas låt ”Best time” far tankarna onekligen till den gamla hiten ”I want out”. Det har varit mycket prat om att fånga

essensen av ”Keeper of the seven keys”-plattorna. Det var över 30 år sedan. Var någonting alls under inspelningen som det var förr?

– Det stannar inte vid ”I want out” utan Dennis skrev en låt till Unisonic som är snarlik, ”Exceptional”. Det har egentligen ingenting med någonting att göra. Det var bara jag som fick en liten flashback. Från flashback till ”Keeper of the seven keys”-tiden… Det var inte mycket alls som påminde om hur det var då. Förutom ”Out for the glory”, där är den känslan närvarande. Jag tycker däremot inte att det är konstigt att känslan inte finns där. Dels är det som sagt var nästan 35 år sedan, dels är det givetvis ett annat band i dag. Andi som skriver väldigt mycket av musiken var inte ens med på den tiden, så hur ska han kunna fånga den vibben? Han skriver jäkligt bra låtar, fast de är färgade av hans influenser och de är inte desamma som våra var då. Om Kai däremot hade skrivit fler låtar till albumet tror jag att känslan hade varit en annan. Två eller tre till hade kunnat ge ett annat album.

Jag är förvånad över att Kai inte gjorde det.

– Jag med, men så är Kai också en lat jävel, haha! Han har alltid massor av ursäkter som han drar till med. Det är likadant i Unisonic: vanliga ursäkter, forcerade ursäkter och helt galna ursäkter när allt i slutändan handlar om ren lathet. Jag är glad att han i alla fall fick ur sig ”Skyfall”, som är den första singeln från ”Helloween” och som även avslutar albumet. Till framtida album hoppas jag däremot på mer från honom, då det är någonting speciellt med att sjunga hans låtar. Jag önskar att han både kunde se och förstå det mer. På tal om att se och förstå var varken Sascha eller Andi nöjd med refrängen till ”Best time”. En kväll beslutade de sig för att skriva om den helt och hållet och satt på Saschas hotellrum och jobbade natten lång. Undrar vad hotellgrannarna tyckte om det.

”Best times” följs av Andis ”Mass pollution”. Andi står bakom merparten av låtarna på ”Helloween”. Hade du några låtar att presentera, eller var det för länge sedan som du skrev power metal för att det skulle kännas bekvämt?

– Det är båda delarna. Att skriva sådan här musik kommer inte naturligt för mig och det har det heller aldrig gjort. Under 80-talet var jag definitivt ett metalfan och de tidigaste låtarna som jag skrev var absolut inom metalsfären. Ta en låt som ”We got the right” från ”Keeper of the seven keys part II”, den har allting som behövs för att kvalificera sig som en metallåt. Där är det jag som har skrivit versen, bryggan, refrängen – ja hela låten. Men arrangemangen är inte mina, det är någonting som jag behöver hjälp med. Vad som passar ihop med vilken del och vad gitarrerna ska göra i bakgrunden. Sådant kommer inte naturligt för mig. I framtiden kanske det kommer att vara annorlunda, för jag är i en sorts uppstartsfas till att börja skriva låtar igen och har tankarna på ett nytt akustiskt soloalbum. Får jag ihop den biten igen är det inte omöjligt att jag kommer att kunna skriva någonting som sedan kan arrangeras ihop till en Helloween-låt om viljan och intresset hos de andra finns där. Som synes har vi ett ”problem” här. Eller problem är inte det rätta ordet, men jag är mer beroende av hjälp från andra än vad de är när de skriver sina låtar. Fast jag gjorde faktiskt ett försök till att skriva en låt tillsammans med Sascha 2018. Jag tog tåget till Berlin och bodde hemma hos honom under ett par dagar. Vi gjorde en låt ihop men kände att den inte var så stark som den hade kunnat vara. Att den sedan föll mellan stolarna är det ultimata beviset på det. Om den hade varit bättre hade vi arbetat vidare på den. Det är däremot inte det viktiga. Det viktiga är att vi två kunde jobba på en låt tillsammans och känna att det fanns någonting spännande mellan oss som kunde driva musiken framåt. För massor av år sedan hade jag säkerligen knorrat över att inte ha någon låt med på skivan, medan jag den här gången känner att det finns så många andra låtskrivare i bandet som gör det bättre än jag att det är okej.

”Jag är övertygad om att det finns massvis av band som ser på vår diskografi med avundsjuka”

”We got the right” är tillsammans med ”Giants” från 1993 års album ”Chameleon” två av de låtar som jag verkligen skulle vilja höra på nästa turné.

– Jag med, det hade varit väldigt intressant. Det finns egentligen hur många låtar som helst att testa men man måste komma ihåg en sak – Helloween är ett fruktansvärt lat band. Vi skulle, och det är någonting jag mer än gärna vill, kunna repa in fem eller sex extralåtar för att kunna kasta om låtordningen på konserterna. Jag tycker att man ska kunna se två Helloween-spelningar på raken, för det är det många fans som gör, utan att få exakt samma låtar båda kvällarna. Fast det är inte ett nytt problem, utan så har det alltid varit med Helloween. Det kanske också är det fina med att höra till de gamla dinosaurierna, att det finns gott om album och låtar att välja bland. Jag är övertygad om att det finns massvis av band som ser på vår

Hela det glada gänget samlat i Home-studion på hemmaplan i Hamburg. Längst bak Dani Löble och längst fram Andi Deris och sedan från vänster: Markus Grosskopf, Sascha Gerstner, Michael Kiske, Kai Hansen och Michael ”Weikie” Weikath.

Andi Deris kan knappt tro vad han hör när han lyssnar på ”Helloween”. Men så är albumet också analogt inspelat och mixat av Wisseloord-legendaren Ronald Prent (Rammstein, Scorpions, Def Leppard) i Manowars studio Valhalla i New York.

diskografi med avundsjuka. Då menar jag inte bara från min tid i bandet utan också från Andis tid. Där finns det verkligen *massor* av låtar som jag skulle vilja lyfta fram. Ta en låt som ”Perfect gentleman” från 1994 års ”Master of the rings”. Jag blev själv ett fan av den medan vi spelade den.

”Perfect gentleman” hör till mina absoluta favoriter och när ni framförde den live tyckte jag att din och Andis kemi verkligen visade sig.

– Jag håller med! Och det bästa av allt var att det var Andi som bad mig att vara med i den. Där har vi också ett exempel på någonting stort. Han ber mig att komma ut och slutföra hans låt tillsammans med honom. Skulle en fiende göra en sådan sak? Jag gjorde det inte varje kväll för jag hade för avsikt att ta igen mig och pusta ut under de låtar som Andi sjöng själv. Men i just ”Perfect gentleman” insisterade han på min medverkan. De få gånger som jag inte dök upp i den fick jag också höra det från honom och till nästa spelning dök jag upp igen och tog åt mig äran, haha!

Gitarristen Sascha Gerstner är en ”ny” bekantskap för dig och hans låt ”Angels”...

– Är en av mina favoritlåtar på det nya albumet! Den är av lite annorlunda natur och har ett visst humör som den följer. En melodisk riktning som är direkt ovanlig i Helloween-sammanhang till och med. Jag tror inte att någon annan än Sascha skulle kunna komma på en låt som ”Angels”. Kai hade en idé om förändring i refrängen där den skulle sluta på ett helt annat ackord och ton. Det gjorde att den lät mer normal och naturlig, enligt Kais mått mätt. Det var precis vad låten inte skulle vara och det var någonting som både jag och Sascha var starkt emot. Därför behöll vi Saschas ursprungsidé rakt av från demon. Hans demos är för övrigt rena motsatsen till Weikies demos. Han har börjat publicera dem på sitt Instagramkonto för den som är nyfiken.

Om jag säger att Sascha är bandets modigaste låtskrivare som inte räds för att ta ut svängarna, håller du med mig då?

– Absolut, inte bara den modigaste låtskrivaren utan också den mest öppensinnade killen i bandet. Jag tror att det är därför som han är en del av hela den här cirkusen. När man är i ett band med *väldigt* starka viljor finns det en positiv och en negativ sida med att vara så fri som Sascha är. Den positiva sidan är att starka personer har starka personligheter och vad de gör är resultatet av en stark vilja. Det är någonting som vi alla vill ha – en stark personlighet. Den motsatta sidan är den egoistiska sidan. Kai hör till viss del till den egoistiska sidan och vi älskar honom alla för den, till viss del. Han älskar att stå i centrum och på scen älskar han att vara den stora rockstjärnan som han faktiskt är. På scen är en sådan person oumbärlig. Men när man är i ett band och alla har en egen vilja måste man också förstå att ens egen vilja är just bara ens egen vilja. Det jag vill är inte nödvändigtvis vad alla vill. I ett band bestämmer man saker tillsammans och alla bidrar med saker tillsammans för att i slutändan kompromissa för att det ska bli så bra som möjligt för samtliga iblandade. Inte bara för en enda person. Låtskrivaren har givetvis sista ordet då det till syvende och sist ändå är låtskrivarens låt, som i fallet med ”Angels”. Kai är så van vid hur det är i Gamma Ray, där han alltid har haft sista ordet och den som har sista ordet har alltid ”rätt”. Det har gjort att det har varit svårt för honom att anpassa sig till Helloweens klimat, där han är en del av en enhet. Det har vi fått jobba väldigt mycket med, för Helloween består av sex starka viljor till förutom Kais. Han jobbar fortfarande med det och blir mycket bättre på det också. Ett faktum som pekar på det är att han självmant tar upp det i intervjuer. Vi gjorde en onlineintervju tillsammans där han berättade om det och då log jag. Jag log för att det visar hur medveten han är om vad som har varit ett problem och vad som krävs för att det inte ska vara ett problem längre. Om alla hade velat göra ”Helloween” på sitt sätt hade inte skivan låtit som den gör. Då hade den låtit som ett tonsatt kaos.

Har Sascha några svagheter?

– Visst har han det. Alla har det. Detta samtidigt som han är både den klokaste och mest öppensinnade medlemmen i bandet. Om man tittar på honom och sedan på metalscenen syns det också tydligt hur fri och säker i sig själv han är. Under åren som har gått sedan han gick med i Helloween 2002 har han vuxit upp till den här starka,

Sascha Gerstner är inte bara bandets bästa gitarrist, han är även en lysande fotograf, enligt Michael Kiske.

Gitarristen Kai Hansen i förgrunden och i bakgrunden trummisen Dani Löble bakom originaltrummisen Ingo Schwichtenbergs gamla trumset. Basisten Markus Grosskopf är väldigt glad över att i alla fall en del av Ingos själ kan höras på det nya albumet.

trygga personen som skiter fullständigt i vilka regler för hår, utseende och gitarrer som accepteras av en metalpublik. Utan Helloween tror jag inte att han hade haft modet att vara den han är i dag. Jag kan se mycket av mig själv i honom.

Det dyker upp ett pianoparti som luktar riktigt mycket Queen halvvägs in i ”Angels”. Både du och Sascha är väl fans av Queen?

– Absolut! Queens ”A night at the opera” och ”The game” är båda släppta som dvd audio och låter helt otroligt bra i min stereo. Queens musik är som gjord för att lyssna på i surroundljud och jag är glad att jag hann köpa dem innan de försvann från marknaden och andrahandsvärdet sköt i höjden. I dags säljs de båda för otroliga summor. Till viss del kan man sätta ett pris på musik men jag ger inte flera tusen för ett album. Det gör jag bara inte.

Vilken är den dyraste skiva som du har köpt?

– Jag minns inte exakt men jag gav 50-60 euro för en Stevie Ray Vaughan super audio cd. Där någonstans går gränsen för vad jag tycker att ett album är värt. Visst kan jag förstå om priset är det dubbla för en box med massor av extrasaker, men inte när det bara gäller en enda platta. 1990 var vi i Pukstudion i Danmark och spelade in ”Pink bubbles go ape” när Stevie gick bort. Jag minns det så väl och hur ledsamt det var. Det var förresten i Danmark som vi även träffade på Gary Moore. Han spelade på en festival i närheten och vår dåvarande producent Chris Tsangarides (Judas Priest) kände Gary sedan tidigare. Han tog med oss backstage för att träffa honom. Jag minns att han var väldigt blyg och sa inte speciellt mycket till oss. Han hade väl ingen aning om vilka vi var ens. Ett av mina bästa kap är förresten när jag köpte Fleetwood Macs ”Rumours” på super audio cd helt ny och inplastad för bara 24 euro. Den kostar en bra bit över 200 euro nu. Var jag köper skivorna? Internet, allt är från internet. Det är inte samma kick som när man var ung och gjorde fynd i skivaffärer, men var finns det ens skivaffärer nu? Internet bjuder på mer nöje än elände i mina ögon. För att snabbt byta ämne, jag är en sådan person som plötsligt kan få för mig att jag bara måste veta vad den där skådisen från 80-talet har gjort under de senaste åren, annars kan jag inte sluta att tänka på det. Tack vare internet kan min hjärna få ro och slippa grubbla på sådana trivialiteter, haha!

Hur mycket har din stereoanläggning kostat?

– Det vet jag inte. Högtalarna är i alla fall desamma som jag har haft ända sedan tidigt 80-tal. Varför ska jag byta ut dem när de gör jobbet bättre än alla andra nya högtalare som jag har hört? När jag köpte dem minns jag att de kostade 2 000 D-mark styck. Det var ganska mycket pengar men oj så mycket glädje de har skänkt mig under årens lopp.

Om vi går tillbaka till albumet är det smått lustigt att Kai – bandets gaphals – är den som sjunger mest stämsång i refrängerna. Har han funnit ett nytt kall?

– Jag vet inte om det kan kallas ett kall, men han ville vara delaktig även som sångare på skivan. I slutändan blev det olyckligtvis inte lika mycket som någon av oss hade velat. Hela återföreningen mellan mig, Kai och bandet har aldrig handlat om honom som sångare utan som gitarrist. Samtidigt var det givetvis en självklarhet att han skulle ta hand om det medley som handlar om hans tid som sångare i bandet. Någonting annat hade varit fel. Att han sedan skulle sjunga på albumet var ingenting som vi hade diskuterat, utan det var någonting som han bestämde och det är okej. Det hade ingen av oss några problem med. Problemet handlade i stället om att det låter bättre när jag eller Andi sjunger, haha! ■

25 SIDOR HELLOWEEN!

I nästa nummer fortsätter Michael Kiske prata öppenhjärtigt om Helloween.

I sommar ger vi oss även ut på en exklusiv fisketur i Hamburg med basisten Markus Grosskopf. Och bjuder på opublicerade bilder från Helloweens tidigaste dagar.

Totalt blir det 25 sidor Helloween i tre nummer!

HELLOWEEN PART II

AV JANNE MATTSSON

I den andra delen av vår långa intervju med **Michael Kiske** berättar han om konflikten med Kai Hansen under inspelningen av nya albumet "Helloween". Helloweens ena sångare bedyrar också sin kärlek till Rob Halford och minns att han har svultit för Metallicas skull.

BLACK SABBATH

SABOTAGE SUPER DELUXE

FEATURES NEWLY REMASTERED ORIGINAL ALBUM

Plus A Complete Live Show Recorded During 1975 Tour

4-CD

4-LP + 7-Inch

AVAILABLE JUNE 11TH

ORDER NOW

BMG

NU JÄVLAR!

AV **JANNE MATTSSON & MARTIN CARLSSON** FOTO **TALLEE SAVAGE**

Sweden Rock Magazines 20-årsjubileum sammanfaller med fotbolls-EM. Det ledde först till en fotbollströja med uppochnedvänt kors. Och slutade med den inofficiella EM-låten ”Nu jävlar!” och en Buster-vänlig musikvideo.

Vi skulle ställa till med en kryssning som skulle knäcka alla tidigare hårda sjöslag på Östersjön. Vi började skissa på olika upplägg men sedan satte pandemin stopp för allt. Att fira Sweden Rock Magazines 20-årsjubleum sommaren 2021 kändes plötsligt helt meningslöst.

I januari i år tänkte vi att något litet skulle vi åtminstone kunna göra. Vi väckte liv i en tidigare idé om att göra en fotbollströja inför EM i juni 2021, som nästan på dagen sammanfaller med tidningens 20-årsjubileum. Att göra svenska flaggan som ett uppochnedvänt kors var en kul detalj och i stället för låt oss säga Ibrahimovic skrev vi NU JÄVLAR! på ryggen. Som i ”nu jävlar ska vi vinna” eller ”nu jävlar ska vi slå dem”.

I slutet av januari kläcktes idén att spela in en inofficiell EM-låt. När redaktionen hade avslutat veckans morgonmöte kontaktades Björn Strid, sångare och låtskrivare i Soilwork och Night Flight Orchestra.

– Direkt efter att ni hade hört av er började musikhjärnan att snurra, minns Björn Strid. Jag hade fått titeln ”Nu jävlar!” och det räckte, för en halvtimme och en dusch senare hade jag till min stora förvåning en skiss på en hel låt. I mitt huvud lät det ungefär som en blandning mellan Black Sabbaths ”Children of the grave”, Slayer-låten ”Disorder” med Ice-T från filmen ”Judgment night” och något från King Diamonds album ”Abigail”. En jävligt konstig blandning, men resultatet blev riktigt tungt och infernaliskt medryckande.

Sweden Rock Magazines chefredaktör Martin Carlsson och Björn Strid, som båda bräker på skånska i låten, blev projektledare och drog ihop en namnkunnig skara musiker. Bakom trummorna återfinns Europes citatmaskin Ian Haugland.

– Jag slutade spela fotboll 1971 och i samma veva upptäckte jag Deep Purple och Black Sabbath. ”Nu jävlar!” är min revansch på fotbollsmobbarna som ställde mig i mål för att jag var tjock och fyllde ut målet. Här får ni! säger Ian och skrattar.

Björn är inte bara låtskrivare utan huvudsaklig sångare och har vid sin sida Liv Jagrell från Liv Sin på leadsång.

– Äntligen en fotbollslåt med drag i som dessutom sjungs på skånska, gotländska, halländska och närkingska, säger Liv Jagrell. Att få dela inspelning med alla dessa grymma musiker är bara en bonus. Nu jävlar kör vi i sommar!

Fotbollslandslagets tidigare anfallare Jörgen Pettersson, som du möter på nästa uppslag, spelade in sin sång i Skåne där han bor. Dessvärre insjuknade han i covid-19 och kunde inte vara med när övriga artister samlades i Stockholm för inspelning och sedan fotosession, vilket även ledde till att det gjordes en musikvideo till ”Nu jävlar!”, inspelad på diverse Iphones.

– Det är så klart skithäftigt att ha med Ian och alla de andra duktiga musikerna i min låt, säger Björn. Att dessutom få Lars Johansson från Candlemass och Mike Wead från King Diamond och Mercyful Fate att bidra med gitarrsolon var ett stort wow-ögonblick.

Basspelet och det gotländska avgrundsmullret kommer från Jörgen Sandström, mest känd från Entombed och Grave men numera aktiv i bland andra Domedagen. Han blev helt till sig över att få medverka på samma låt som Ian.

– Men det är väl stort!? utbrister Jörgen. Fan, han spelar ändå i Sveriges största hårdrocksband genom tiderna. Det är en skön känsla att veta att jag ännu kan få det där pirret i magen av att möta någon som jag lyssnade på medan jag växte upp under tonåren. Sedan om det är Slayer, Iron Maiden eller Ian kvittar.

Övriga inblandade är Niklas Stålvind från Wolf på körsång och Simon Johansson från Wolf som har lagt all kompgitarr och ett solo. Det är i Simons feta studio SolnaSound Recording som ”Nu jävlar!” har spelats in för att sedan mixas av Chris Laney från Pretty Maids, som också bidrar med skånsk körsång.

– Mitt SSL-mixerbord stod tidigare nere i Sound Lab-studion i Skåne och innan dess i Metropolis-studion i London, säger Simon Johansson. Jag fick upp det i början av året och ”Nu jävlar!” är bland det första som har spelats in av mig på det. Det sägs att det även användes av Queen när de spelade in albumet ”Innuendo” (1991).

Ian Haugland är kvick att berätta om sin koppling till Queen.

– Det här hände när Europe skulle spela in albumet ”Out of this world” i Olympic Studios i London 1988, säger Ian. Alla mina trummor stod uppmickade i det gigantiska inspelningsrummet tillsammans med alla våra andra prylar som skulle användas under inspelningen. Ljudteknikern bad mig att testa trummorna och jag vevade loss som en jävla galning och bjöd på ett ordentligt trumsolo. När vi tog en paus hörde jag en röst från någonstans som med överdriven brittisk dialekt sa: ”You must be joking!?” Jag fattade inte varifrån den kom och ställde mig upp för att kika runt utan att se någon. Då hörde jag det igen: ”You must be joking!?” Då plötsligt tittade Freddie Mercury fram genom en dörr borta vid inlastningsportarna. Han var upprörd över att mitt trumsolo hade läckt in i hans 24-kanalsbandare. Det visade sig att när de hade lastat in all vår skit hade de glömt att stänga den ljudisolerande dörren som skiljde våra studior åt. När han och den där operasångerskan som han jobbade med (Montserrat Caballé) hade stått där med feeling och sjungit ”Barcelona”-arior till hans soloalbum hade mitt trumsolo smugit sig in i det hela. Han gick på om hur oartiga vi var och var synnerligen upprörd över det.

Vad sa du då?

– ”Äh bä bä...” Jag fick tunghäfta. Det är intressant när en av ens stora idoler som man har vuxit upp med står och skäller på en. Jag fattade ingenting. Det var det enda mötet. Sedan försvann han.

I nästa nummer återvänder gänget bakom ”Nu jävlar!”. Och pratar bland annat om tidernas bästa svenska hårdrocksalbum.

”NU JÄVLAR ÄR MIN REVANSCH PÅ FOTBOLLSMOBBARNA SOM STÄLLDE MIG I MÅL FÖR ATT JAG VAR TJOCK OCH FYLLDE UT MÅLET”

Gänget bakom ”Nu jävlar!”. Bakre raden: Liv Jagrell från Liv Sin på sång, Niklas Stålvind och Simon Johansson från Wolf på körsång respektive gitarr och Mike Wead från King Diamond och Mercyful Fate på gitarr. Mittersta raden: Lasse Johansson från Candlemass på gitarr, Jörgen Sandström från Domedagen på sång och bas, Ian Haugland från Europe på trummor och Chris Laney från Pretty Maids på körsång. Längst fram sitter sångaren och låtskrivaren Björn Strid från Soilwork och Night Flight Orchestra.

Saknas på bilden gör de båda körsångarna Jörgen Pettersson och Sweden Rock Magazines chefredaktör Martin Carlsson.

”Nu jävlar!”-sångaren Jörgen Pettersson fotograferad på Barsebäckstrand i Skåne i april av Sweden Rock Magazines skribent och fotograf Simon Lundh. Chips-Jörgen skulle egentligen ha varit med på fotograferingen och videoinspelningen med hela ”Nu jävlar!”-gänget i Sollentuna i mars men fick covid-19. Han har dock tillfrisknat.

”DEN FÖRSTA SKIVAN SOM JAG FICK VAR NOG NÅGON MED IRON MAIDEN”

CHIPS OCH DIPPA

I fotbollslandslaget tvingades **Jörgen Pettersson** stå ut med discomög. Nu får chips och dippa-hårdrockaren vråla i ”Nu jävlar!”.

FOTO SIMON LUNDH

När upptäckte du hårdrocken?

– Jag började lira trummor när jag var åtta eller nio år och då var det hårdrock som gällde, säger Jörgen Pettersson som är född 1975. Den första skivan som jag fick var nog någon med Iron Maiden men skumt nog har jag aldrig fastnat för dem. Sedan kom Pretty Maids, som alltid har varit favoriter, och därefter sådant som DAD. När jag var 12-13 år lirade jag hårdrockscovers i ett band som hette Onda Andar men när jag satsade på fotbollen och blev ungdomsproffs i Malmö FF var jag tvungen att sluta i det bandet. När jag blev proffs utomlands 1995 hade jag en replokal där jag hade mina trummor och där jag även lirade lite gitarr. Efter att jag hade spelat i Borussia Mönchengladbach, FC Kaiserslautern och FC Köpenhamn flyttade jag hem till Sverige igen 2004. Då hade jag en egen replokal och studio i huset och startade ett band som hette Soulweeper. Vi lirade hårdrock under ganska många år och spelade bara eget material. Vi gjorde en självbetitlad ep 2015 och gjorde några gig med Backyard Babies. Det var rätt kul. För några år sedan slutade jag i det bandet, eftersom jag hade ganska mycket att göra med fotbollen. I stället startade jag mitt eget projekt JP där jag har fortsatt att göra musik.

Soloprojektet JP är det som nu gäller.

Ditt projekt JP är väl mer en medelålders man som sjunger om svårmod?

– Jo, det kan man väl säga. Stilen är blandad, det är lite hårdrock och lite visa. Jag har nyligen gjort låten ”16 weeks of hell” som är med i tv-programmet ”Den stora hälsoresan”. Jag har också gjort den utmaningen som är med i tv-programmet.

Hur dum får man vara om man utsätter sig för det extrema kost- och träningsprogrammet 16 weeks of hell?

– Har man en nu jävlar-inställning så går det, så är det bara. Är man vad vid att träna så mycket som jag ändå är så är det inga konstigheter. Det är tufft och det är en jävla diet och inga chips. Den borde du prova, hihi.

Jag säger bara: fat chance! Vad tänkte du när Björn Strid kontaktade dig om att vara med i ”Nu jävlar!”?

– Jag tänkte inte, jag bara lyssnade lite på projektet och självklart ville jag vara med. Det var både fräckt och coolt. Sedan fick jag höra låten också och den är grymt bra och sätter sig direkt. Björn sa åt mig att lägga lite sång där jag tyckte att det skulle läggas sång. Sedan tänkte jag att en inräkning, ”en, två, tre, fyra”, kunde vara rätt cool i början och den kom också med i låten. Sedan sjunger jag även i refrängerna.

Hur mycket går du nu och nynnar på ”Nu jävlar!”?

– Faktiskt väldigt, väldigt mycket. Barnen i huset gör samma sak. Även om det är fult språk sätter refrängen sig och det låter Björn Strid om låten.

Vi har ”Det spelades bättre boll” med Torsson, sedan ”Långa bollar på Bengt” med Svenne Rubins och så ”När vi gräver guld i USA” med GES. Och nu långt senare kommer ”Nu jävlar!”.

– Vi har Markoolios låt ”In med bollen i mål” från när vi spelade EM år 2004 också men den är sådan discomög. Alltså, det är *klasskillnad*. ”Nu jävlar!” ligger helt klart etta.

Hur mesig var musiksmaken i omklädningsrummet när du var med i herrlandslaget i fotboll 1995-2002?

– Vi hade inte så mycket musik över huvud taget där och den musik som väl spelades var *inte* hårdrock. Det var mycket disco och schlager. Jag var den enda hårdrockaren där och nog den enda som var riktigt musikintresserad och som själv spelade musik.

Hur fick du smeknamnet ”Schweden-Bomber”?

– ”Der Rote Bomber” var det från början och det var egentligen Martin Dahlin som var Schweden-Bomber. När jag kom ned till Borussia Mönchengladbach 1995 var Patrik Andersson och Martin Dahlin redan där. Martin var Schweden-Bomber och i och med mitt röda hår blev jag Der Rote Bomber.

På Wikipedia står det att du även har det fantastiska smeknamnet ”Chips-Jörgen”.

– Chips-Jörgen har jag nästan aldrig blivit kallad men jag fick det namnet när jag var med i Malmö FF. Under det första året åt jag ganska mycket chips och jag hade ett och annat kilo för mycket när jag sprang runt och *ändå* var jag bäst av dem alla så skit samma. Jag kommer inte ihåg vem det var, men kanske var det Mattias Thylander som kom på det roliga namnet Chips-Jörgen och så har det hängt kvar. Men det är mest från publiken som jag har hört det, jag har inte direkt själv haft det som smeknamn, haha!

Men nu gör Chips-Jörgen stor comeback i ”Nu jävlar!” med uttrycket ”nu blir det chips och dippa”.

– Ja, det uttrycket kommer tillbaka nu. Men nu blir det inte så mycket chips längre. Däremot var det oerhört mycket förr när jag spelade fotboll, märkligt nog.

Vilka är de bästa chipsen att dippa?

– Sour cream-chipsen och dilldippa, utan tvekan. Det är en annorlunda kombination men riktigt bra. Den har klass, haha!

Du och Björn Strid kommer från samma trakter i Skåne. Enligt Björn heter det ”chips och dipp”?

– Nej, dippa har det *alltid* hetat! Vad snackar han om? Nä, fyyy faaan! Chips och dipp, vad fan?! Man tar väl inte och dippar ett chips bara. Det ska vara en hel näve så att det blir dippaaaa, haha!

Vem tror du dippar bäst i svenska landslaget i dag?

– Ingen jävla aning. Är det inte någon som är lite småtjock nu? Det är det kanske inte. Förbundskaptenen Janne Andersson, han tror jag är bra på chips.

Du visar upp fenomenala fotbollskonster i ”Nu jävlar!”-videon. Du håller fortfarande Chips-Jörgen-klass.

– Ja, det tycker jag. Trixen har varit bättre men talangen finns kvar, den försvinner aldrig.

Om du hade varit med i landslaget i dag, skulle det då gå ännu bättre i årets EM som startar den 11 juni?

– Nej, det tror jag inte men jag tror att en Jörgen Pettersson i bästa form hade passat jävligt bra i dagens fotboll och i landslaget.

Varför då?

– I dag spelar man en bättre och fantasifullare fotboll och betydligt mer på marken. När jag spelade var det lite rakare och lite högre bollar.

Så när du spelade var det mer ”Långa bollar på Bengt” och nu är det mer ”Nu jävlar!”.

– Ja litegrann så: nu jävlar håller vi bollen på backen! Men det är klart, har man en Kennet Andersson på två meter där framme är det klart att man spelar lite längre bollar. Nä, dagens fotboll hade nog passat mig bra.

Var du smart med dina utlandsmiljoner och investerade dem?

– Man har alltid gjort smarta affärer och bra affärer, så är det. Jag har det bra så att jag kan syssla med hårdrock på sidan av, haha!

Vad gör du i dag, du är väl fotbollstränare?

– Nej, i år är första året sedan jag slutade spela fotboll som jag inte har tagit mig an något lag. Däremot är jag tränare i Malmö FF:s idrottsakademi. Sedan är jag idrottslärare på skolan där jag bor utanför Landskrona. Annars är det mest padel och musik som gäller.

MARTIN CARLSSON

INSEPA

WWW.THOMANN.DE

ARABLE

th·mann

BLESSED ARE THE SICK

AV **RICHARD LAGERGREN**

Den 22 maj fyller **Morbid Angels** andra album **”Blessed are the sick”** 30 år. Bandets dåvarande frontman David Vincent går igenom albumet låt för låt.

Intro

– Vi ville ha något som lät som en smärtsam födsel och tog fram ett ljudlandskap med en väldigt olycksbådande känsla över sig, säger sångaren och basisten David Vincent som frontade Morbid Angel 1986-1996 och 2004-2015 och därefter under I Am Morbid-flagg har framfört gamla Morbid Angel-låtar live. Det är väldigt bullrigt, men bygger upp kulissen för det renande som ska följa. Lager på lager av keyboards, samplingar och gitarr lades för att skapa den rätta bombastiska spänningen.

Fall from grace

– Ja, denna blev öppningslåt och en väldigt bra sådan. Låten börjar med ett långsamt riff och det räckte intressant nog för att få alla att säga att Morbid Angel hade saktat ned. Men det stämde inte riktigt. De snabba delarna på ”Blessed are the sick” går betydligt fortare än något på ”Altars of madness”. Men folk hör ”da-da-daa, da-ta-ta” (David nynnar de första tonerna på det tunga öppningsriffet) och drar sedan genast sin slutsats. Om ni skulle lyssna på *hela* plattan först, tyckte man. Men ofta blir det första intrycket vad som slår rot hos människor och det där var mångas första intryck. Hursomhelst, bra låt.

Många verkar överlag ha haft svårt att hantera att ni inte gjorde en ”Altars of madness II”.

– Skivan var förstås annorlunda än ”Altars of madness”, och bra så. Jag tycker att vi gjorde ett bra jobb i att försäkra oss om att varje album fick sin egen personlighet, atmosfär och vibb. Det var viktigt för oss att inte stå och stampa.

”Blessed are the sick” verkar samtidigt ofta uppfattas som en så kallad mellanskiva. Före den ”Altars of madness”, som har en ganska obestridd status som en av death metals största klassiker. Efter den storbolagsproduktionen ”Covenant”, som hör till genrens genom tiderna mest sålda album.

– Jag förstår vad du menar. Men det där skiljer sig så mycket från person till person. Folk har sina favoriteror och favoritlåtar av ett band. Det är svårt att få ihop det till en enda åsikt.

Brainstorm

– Här har vi en riktigt intensiv låt. Förmodligen hamnar den närmare en mer förfinad version av något som kunde ha legat på ”Altars of madness”. Även om den inte fanns då. Texten kan beskrivas som en mental resa mot vansinne.

Titeln sticker ut lite.

– Ja, men jag menar, allt är annorlunda. Annorlunda är bra.

Albumet, som likt flera andra Morbid Angel-album spelades in i Morrisound Recording, har ibland kritiserats för sin torra produktion.

– Det har ju en jättetorr produktion. Vi gjorde saker annorlunda och använde helt andra förstärkare och effekter. Återigen, vi ville inte leverera samma produkt från gång till gång. Det fick inte vara bara ännu en bit av samma paj. Det finns naturligtvis många andra band där varje album har ungefär samma ton, men det var aldrig vår grej.

I en gammal intervju görs en poäng av att ni använde betydligt mindre distorsion på instrumenten.

– Produktionen som helhet är betydligt renare och modigare än tidigare i alla fall. Det är klart att den låter daterad när jag lyssnar på den idag. Den låter fortfarande bra. Inte hemskt, utan helt enkelt som något som kom ut på det tidiga 90-talet. Fast inte som några andra death metal-band från den tiden, egentligen. Då tycker jag att vårt sound är unikt.

Hur intressant var annan death metal som gjordes vid den här tiden för dig?

– Tja, vad kom då…? ”Left hand path” med Entombed. Den var jättebra och lät också helt unik i mina öron. Den hade verkligen sin egen vibb. Och L-G Petrov gav verkligen allt på den plattan. Hans sång och det där gitarrljudet. De startade hela den där grejen med det svenska death metal-soundet, det var det första.

Och Entombed öppnade på ”Blessed are the sick”-turnén.

– Ja, precis. Det var bra tider. Bra killar och vi kom mycket bra överens. De lät inte som oss och vi lät inte som dem, men vi blev ett bra paket. Tyvärr förlorade vår vän L-G sin kamp mot cancern och det är mycket tråkigt. Det var alltid en kul kille.

”Ett långsamt riff fick alla att säga att Morbid Angel hade saktat ned. Men det stämde inte riktigt”

Morbid Angels klassiska sättning årgång 1988-92: gitarristen Trey Azagthoth, sångaren och basisten David Vincent, gitarristen Richard Brunelle (1964-2019) och trummisen Pete Sandoval.

Redan 1988, tre år före ”Blessed are the sick”, prydde målningen ”Les trésors de Satan” omslaget till det svenska thrashbandet Hexenhaus debutalbum ”A tribute to insanity”.

Rebel lands

– En riktigt märklig låt. Vi försökte att spela den live, eller vi spelade den live några gånger. Antagligen under första halvan av turnén, sedan skrinlades den.

Gitarristen Trey Azagthoth har sagt att den här låten hör till hans favoriter.

– Mm, men den är, ja, märklig. På scen var det svårt att få saker att komma fram på avsett vis. Det krävde en hel del arbete. Och det var besvärligt att få in den i låtlistan på ett sätt som bevarade själva flödet, vilket alltid har varit viktigt för mig. Jag vill ha bra övergångar från en låt till nästa, skapa atmosfär och kunna berätta en historia live. ”Rebel lands” la vi nog mest tid på av alla låtar på ”Blessed are the sick”. Mycket nötande. Det tar liksom aldrig slut. Men alla låtar krävde sitt.

Under låtens första minut finns vad som kan ses som början till en traditionell rockstruktur, med i varje fall ett versparti som återkommer en gång. Därefter kan man börja relatera till hur ni förr ibland jämförde vad ni gjorde med klassisk musik. På innerbladet till ”Blessed are the sick” kan man bland annat läsa att Trey tillägnar alla sina verk Mozart, och själv saluterar du Bach.

– Jag har lyssnat på klassisk musik sedan jag var barn. Det gäller för oss alla faktiskt. Mozart var framförallt Treys grej, medan jag alltid har varit mer av en Bach- och Wagner-kille. Och jag förstår vad du menar, men det känns vanskligt att säga riktigt i vilka låtar sådana influenser kan ha hörts. Inspiration kommer från många olika håll och på olika vis. Det kan vara att man hör något och gör en så kallad spök-cover av en låt eller ett stycke. Med det menar jag att man kan influeras av något och göra en låt som inte låter likadant, men rör sig framåt på samma sätt eller där riffen kommer in vid samma tidpunkt. Men vi analyserade väldigt lite av vad vi gjorde där och då. Allt var väldigt organiskt och det fanns inte en bestämd formel för att skriva en låt heller.

Doomsday celebration

– En keyboardkomposition av Trey. Interludier, mellanspel, var något som vi alltid ville ha med för att skapa atmosfär och ta fram ett lugn mellan kaoset. Det ska gärna vara lite som en bergochdalbana att lyssna: höga och låga punkter.

Denna typ av instrumentala mellanspel, som återkom på album som 1995 års ”Domination” och 1998 års ”Formulas fatal to the flesh”, skulle man kunna säga introducerades på den här skivan.

– Det är definitivt mer av det än på ”Altars of madness”. Jag skulle se på det som evolution helt enkelt. Addera nya saker, gå i nya riktningar, hålla det intressant. Det är välbekant att album nummer två är svårt för många band att göra. För att alla förväntar sig någonting. De vill ha det eller det. Det är osäkert hur varje liten variation på vad lyssnarna har vant sig vid kommer att tas emot. För de har vid den tidpunkten bara hört en skiva. Det tar ett tag för folk att vänja sig vid nästan allt. Detta är också ett gott skäl till att alltid förbli oförutsägbar. På det viset finns det inte bara ett sätt som man kan göra saker på, utan en uppsjö. Och det är vad konst bör vara: konstant framåtskridande och utforskande, men alltid emotionell. Och alltid ärlig.

Day of suffering

– Ja, hur tänkte man…? Det här är en riktig käftsmäll i alla fall. Snabb, även om den förstås inte inleds snabbt. Men den blir så intensiv att det kommer till en punkt där det verkligen var lidande att spela den. Och därav titeln.

Man märker att du har börjat experimentera mer med sången här.

– Vi hade mer tid på oss i studion den här gången. Nästan en månad, vilket tillät mer av det. Det fanns en bättre budget, helt enkelt. När vi gjorde 1989 års ”Altars of madness” var skivan så pass inrepad att det inte fanns några som helst frågetecken när vi anlände till studion. Det krävdes, för vi hade en budget på 5 000 dollar och inte särskilt mycket tid att förlora. 5 000 dollar räckte på den tiden inte till mycket mer än en vecka, så där handlade det om att gå in och få det gjort. I backspegeln skulle vi nog alla önska att vi hade haft lite mer tid på oss med den skivan, särskilt när det gäller mixningen. Jag har hört många musiker säga detta: man är aldrig helt klar med en inspelning, utan man ger bara upp. Man kan ägna en evighet åt att lägga till och skruva på saker men vid någon punkt måste man säga: ”Okej, vi är klara.” Den andra sidan av myntet är när man jobbar med stora bolag, som vi gjorde på 1993 års ”Covenant”. De ser helst att man spenderar så mycket pengar som möjligt, eftersom man då ständigt höjer den beloppsgräns där allt hålls inne innan det är dags att börja betala ut royaltyer. ”Ska ni inte ha den här riktigt fina turnébussen istället?” Man gör några stora turnéer och ett par dyra videor. Och sedan, efter att ha sålt en miljon exemplar av ”Covenant”, har det där beloppet än idag inte

”Jag har lyssnat på klassisk musik sedan jag var barn. Det gäller för oss alla. Mozart var Treys grej medan jag alltid har varit mer av en Bach- och Wagner-kille”

”Allt började med skivomslaget vars motiv är väldigt sexuellt och väldigt sensuellt”

Var ”Blessed are the sick”-bilden på Morbid Angel med kvinnorna som till synes dyrkar er inspirerad av omslaget till Kiss album ”Love gun”?

– Nej, det var den inte, säger David Vincent som var Morbid Angels sångare och basist på den tiden. Det kanske kan verka så men så var det inte. Hela atmosfären på det albumet och vad vi gjorde på den tiden hade också mycket att göra med skivomslaget. Vi ville få det att komma till liv i stämningen i musiken och texterna och allt annat. Det här omslutandet, slingrandet och köttet var som ett helt paket. Vi ville att det skulle se annorlunda ut och det var definitivt annorlunda jämfört med någon av våra likar på den tiden. Det var något som framstod som väldigt konstnärligt och visuellt tilltalande. Fotografen byggde upp allt, vi infann oss och det var det som fastnade på bilden. ”All right, det ser väldigt intressant och väldigt annorlunda ut”, tyckte vi och så körde vi på det.

Var de andra i Morbid Angel lika omedelbart med på noterna som du?

–Hmm... Jag vet inte om… Jag hade antagligen den starkaste positiva uppfattningen om detta. Men som frontman är det så att säga mitt område så jag nappade på det. Även om alla hade en röst var det egentligen inte någon som hade någon idé som gick i motsatt riktning: ”Ja, vi skulle kunna ha det standardmässiga: fyra killar som står där i sina t-shirts, detta typiska foto som man ser om och om och om igen.” Vi ville göra något annorlunda så då gjorde vi det.

Death metal-sexgudarna Morbid Angel? Spontant påkommet och annorlunda för sin tid var det i alla fall, menar David Vincent.

Vi hade ett hårdrocksprogram på svensk tv, ”Diezel”, och jag minns att det var ett ”wow”-ögonblick när vi premiärspelade videon ”Blessed are the sick”. Något liknande hade aldrig tidigare gjorts inom death metal. Den videon var väl i princip din skapelse?

– Inte direkt. Jag menar, det blev så i slutänden, men... Ja, det var kul.

När jag intervjuade dig till Heavy Mental 1991 sa du så här om videon: ”De andra medlemmarna gav mig fria händer att göra vad jag ville med låten och jag åkte ensam till England för att avsluta inspelningen.” Blev du regisserad eller regisserade du själv?

– Hon kommer att mörda mig för att jag inte minns hennes namn. Vi lät ett par människor presentera manus. Alla har sin expertis och kinematografi är inte min och inte heller någon annans i bandet. När man tar in folk som har ett sätt att säga ”jo, jag blev inspirerad av det här och så här tänkte jag”, då har de en storyboard och man får se den vecklas ut. Och hon kom närmast det som jag var ute efter. Jag la in lite grejer här och var, men vi höll oss mer eller mindre till den storyboard som hon la fram. Man sitter ner och pratar med någon och slår sina kloka huvuden ihop så att man känner sig lugn i vetskap om att regissören vet vart man vill komma och att den kan få det att komma till liv ur sin kinematografiska synvinkel. Det är i stort sett så vi har gått tillväga med alla videor, inklusive de som dök upp i samband med albumet ”Covenant” (1993).

Detta var ju en väldigt ovanlig video för ett band som Morbid Angel, en death metal-video som dröp av mörk, sexuell energi, om du vet vad jag menar.

– Jag vet exakt vad du menar. Det var avsiktligt.

Det låter töntigt att säga detta men Morbid Angel blev något av ett ”sexuellt death metal-band”.

– Jag är en väldigt sexuell person. Men det här skedde fullständigt organiskt och som jag sa började allt med skivomslaget, vars motiv är väldigt sexuellt och väldigt sensuellt. Inom mig försökte jag få det att komma till liv, låta det bli atmosfären för allt. Enligt min tro är hela den här grejen med satanismen och det ockulta inte bara dystert, eländigt och för jävligt. Det är faktiskt grundvalen för naturen, för planeten jorden och jag skulle hävda att den andra sidan är den dystra och fördömda.

MARTIN CARLSSON

uppnåtts. Vi får inga sådana pengar. Men så har det alltid varit. Konsten är viktigast. Hursomhelst, inför ”Blessed are the sick” hade vi alltså betydligt bättre villkor och var mycket exalterade över att gå in och jobba med de förutsättningarna. Jag har bara positiva minnen från den inspelningen. Nu kunde vi också hinna prova lite konstiga saker för att bygga på atmosfären. Man kan få många galna idéer på plats i studion också. Vissa fungerar och andra inte. Jag minns inte vilka idéer som inte fungerade men eftersom budgeten var större hade vi tid att leka med olika gitarrtoner och vi kunde införliva mer keyboardelement. Vi hade alltid fler idéer än vad studiotiden lät oss testa.

I en intervju i den svenska tidning Heavy Mental 1991 sa du så här: ”Jag har höjt mikrofonstativet och måste sträcka på halsen för att nå upp. Dels har jag ständig ögonkontakt med publiken, dels kan jag utnyttja röstens djup om jag sträcker på halsen.” Det mest kända exemplet på att höja mikrofonstativet är Lemmy.

– Precis som varenda annan kotte i världen är jag ett Motörhead-fan men det var inte därför som jag höjde mikrofonstativet, utan det berodde på att jag ville vara disciplinerad när det kom till min andning. Jag tittade även på videoinspelningar från konserter och mitt framförande såg mer introvert ut än jag ville att det skulle vara. ”Om det stora hindret är ett för lågt mikrofonstativ måste jag komma tillrätta med detta”, tänkte jag. Efter ”Altars of madness” slutade jag att röka så min lungkapacitet ökade och min andningsteknik blev samtidigt mycket bättre. Jag gjorde grundläggande stretchövningar och började att använda min diafragma betydligt mer. Jag började tänka mer så här: ”Om jag lär mig att faktiskt *andas* kommer de här textraderna att låta bättre.”

Blessed are the sick/Leading the rats

– Min inspiration här kom direkt från omslagsmålningen. Där började det. Jag såg målningen för första gången på ett museum någonstans i Europa, när vi turnerade för ”Altars of madness”. Jag försöker alltid att komma ut och se och lära mig saker om världen när jag är på vägarna. Besöka museum, titta på arkitektur. Jag kommer inte riktigt ihåg var detta museum låg och vad heter bilden nu...?

”Det var Treys galna riff som jag föll för. Och sådana har han ju aldrig haft några problem med att leverera”

”Les trésors de Satan (The treasures of Satan)”.

– Precis. Jag blev väldigt inspirerad av den och min tolkning av den. Jag tror att det bästa sättet att formulera det är att den skildrar satanism på ett vackert sätt, istället för som brukligt motsatsen. Väldigt sexuell och sensuell. En intressant sak är att ett av konstnärens (Jean Delville, 1867-1953) barnbarn många år senare sa om vår skiva, och särskilt titelspåret, att farfadern skulle ha sett en perfekt motsvarighet i det. Jag har aldrig träffat dessa människor utan det var något som jag såg på nätet. Det är härligt när ”great minds think alike”, även om ett århundrade skiljer dem åt.

Hur gick dina tankar kring titeln och texten ”Blessed are the sick”?

– Det är förstås en bibelreferens. Något som jag vände på. ”Sick” betyder då inte sjuk som i influensa, utan att man har ett annorlunda perspektiv. Det kan handla om någons smak, eller att man har någon grad av dekadens i livet. Sådant som kan refereras till som sjukt. Och hellre än att sky det bestämde jag mig för att fira det. Även musikaliskt är detta en av mina favoritlåtar, intill denna dag. Jag älskar hur den rör sig framåt och känner precis samma saker för den nu som då den spelades in. Den är fortfarande samma firande av allt det som den skulle fira.

Thy kingdom come

– Den första av de fyra äldre låtar som återinspelades till plattan. ”Thy kingdom come” hade vi tidigare gjort i en demoversion som sedan blev till en sjutummare, men kände att vi ville göra låten lite bättre rättvisa ljudmässigt. Och med Pete Sandoval på trummor. Det är en intensiv och intressant låt som jag inte har spelat på väldigt länge. Jag kommer inte ens ihåg när den senast gjordes. Jag funderar faktiskt på att plocka in den i I Am Morbids setlista. I det bandet är jag förstås den ende som kan låtarna och får lära ut dem till övriga medlemmar. Och det kan ta sin tid, för där finns många små detaljer.

Unholy blasphemies

– En gammal låt till, först inspelad på ”Abominations of desolation” 1986. Den här har inte heller framförts live på hur lång tid som helst. Det skulle jag inte ha något emot, men man har en och en halv timme på sig och kan bara spela tills publiken blir mör. Ju fler låtar man har, desto mer måste man skära bort.

Den här skiljer sig en hel del från versionen på ”Abominations of desolation”, med nya riff och ny struktur.

– Ja, här ändrade vi på en del grejer, av flöde- och artikuleringsskäl. Det blev en version som motsvarade var Morbid Angel stod då och inte 1986, så att säga.

Abominations

– Ännu en gammal bit. Detta är uråldrig Morbid Angel-historia. ”Abominations” var en av de allra första låtar som Trey skrev, väldigt tidigt. Den finns med på bandets allra första demo ”Bleed for the Devil” som kom 1986.

Hur var det för dig att ta dig an detta äldre material?

– Som jag sa, det tillhörde bandets historia. Jag gjorde det förstås på mitt sätt. Men det var kul och det fanns ju en anledning till att jag en gång ville gå med i bandet. Det var Treys galna riff som jag föll för. Och sådana har han ju aldrig haft några problem med att leverera. Själv tog jag gärna mer av en arrangerande roll när låtar togs fram, för att bygga upp bra strukturer för sången. Och återigen, skapa flyt.

Desolate ways

– Denna talar för sig själv. Det är till 100 procent gitarristen Richard Brunelles (1964-2019) skapelse. Han köpte en klassisk gitarr och började att jobba på denna låt. Och det är en av de mycket få saker som han skrev till Morbid Angel. Men den är fantastisk, personligen älskar jag den. Den är vacker och så emotionell.

”Blessed are the sick” blev Richards sista album med Morbid Angel. Jag har för mig att Trey la all kompgitarr på skivan?

– Han spelade de flesta av dem, i alla fall. Inte alla. Men vi koncentrerade oss mycket på att få allt så distinkt och artikulerat som möjligt. Och då är det lättare, när riffen blir riktigt galna och snabba, att få en gitarrist att matcha sig själv.

Fanns det en överhängande känsla, under skivans tillkomst, av att Richard var på väg ut?

– Tja, jag vill helst inte gå in på politiken kring det där, om man säger så. Men tråkigt nog hade han en del missbruksproblem, som började påverka hans spel och prestation. Sådant händer med människor. Vi ville att allt skulle vara tajt och låta så bra som det bara kunde. Men han spelade alla sina solopartier och en del kompgitarrer i alla fall.

The ancient ones

– Ja, här är en annan old school-historia, hämtad från ”Abominations”-tiden och omgjord litegrann.

Vad tycker du om den idag?

– Tja, jag gillar den. Men det är ännu en som inte har spelats på decennier. Den vore väl inte omöjlig att plocka fram, men med I Am Morbid-bandet koncentrerar jag mig på saker som jag var med och skrev. Jag är den ende som bryr mig om att göra det, hålla musiken som vi skrev vid liv. Och det ligger mig väldigt varmt om hjärtat. På I Am Morbids kommande Europaturné kommer vi att framföra väl valda delar av ”Blessed are the sick” men inte hela albumet. Vi framförde hela ”Covenant” på en turné men så som låtordningen är på ”Blessed are the sick” känns det inte förnuftigt att lira hela det albumet. Men vi kommer att bjuda på en rejäl överraskning som jag inte kan berätta något om nu, hehe.

Vad har du för relation till de övriga ännu levande från Morbid Angels klassiska sättning?

– Jag har ingen. Eller, jag träffade Pete när han var ute med Terrorizer senast. Det var trevligt. Jag har inte träffat Trey.

Har du hört Morbid Angels senaste album ”Kingdoms disdained” som kom 2017?

– Nej.

In remembrance

– En instrumental bit till för att runda av skivans emotionella bana. Som sagt, jag har alltid älskat mellanspel. Sådant som kanske inte är en låt i vanlig bemärkelse, men en bit musik som tillför lite färg till målningen som helhet. ■

FOTO **FRANK WHITE**

David Vincent på scen med Morbid Angel 1991. Han och dåvarande bandkollegan Pete Sandoval, vars trumset skymtar i bakgrunden, har även spelat tillsammans på två album med grindcorepionjärerna Terrorizer.

Gitarristen och sångaren Billy Gibbons bildade ZZ Top 1969 och är i bokstavlig mening deras ende originalmedlem. Bandet hann utge en singel och avverka en trummis och två basister innan den nuvarande sättningen bildades 1970.

BILLY GIBBONS

AV **MARCEL ANDERS** ÖVERSÄTTNING/BEARBETNING **CARL LINNAEUS** FOTO **BLAIN CLAUSEN**

ZZ Top-gitarristen har mycket att prata om. Bortsett från att ha spelat in sin tredje soloplatta ”Hardware” i den mystiska öknen har **Billy Gibbons** en parallell karriär som skådis, vigselförrättare och hipsterinspiratör.

Var befinner du dig denna morgon?

– Jag ringer från mitt ute i öknen, i Las Vegas, Nevada, säger sångaren och gitarristen Billy Gibbons. Folk får en annan bild i huvudet när man säger Las Vegas, men jag kan upplysa dig om att det finns gott om skallerormar här. Vissa kryper på marken, andra kryper genom casinon, men de finns alltid här.

2019 pratade jag med Josh Homme inför volym elva och tolv av ”Desert sessions”, som du medverkade på. Varför spelade du inte in ”Hardware” i studion Rancho De La Luna och varför är inte Josh med?

– Han var på semester. Jag arbetade mycket riktigt med Josh i Rancho De La Luna och jag är förtjust över att du känner till den studion. Den är grym. Har du varit där?

Nej, men jag har alltid velat besöka den. Jag träffade hur som helst Josh i Palm Desert och har tillbringat tid i Palm Springs, som man kan säga ligger nästgårds.

– Det hör till samma grannskap. Jag borde kanske backa lite och berätta om hur ”Hardware”-projektet kom till: min kära vän Matt Sorum, trummisen som alla känner till från Guns N’ Roses, Velvet Revolver och Cult, ringde och föreslog att vi skulle åka till Joshua Tree för att spela in, eftersom det fanns en studio där. Jag sa: ”Jag vet, Rancho De La Luna.” Han sa dock att det var en annan studio. Jag trodde att han skojade, eftersom det inte finns så mycket där ute. Det är ganska öde. Matt stod på sig och försäkrade mig om att det fanns ytterligare en studio, som hette Escape, i Joshua Tree. Vi åkte dit och även den här studion visade sig vara väldigt professionell. Den stod färdig och bara väntade på att spela in oväsen, vilket vi gjorde. Det var så det började.

Jag har kollat upp studion och den är verkligen toppmodern.

– Det är intressant att något så raffinerat ligger ute i ödemarken, tre mil från närmsta samhälle. Det finns ingen mobiltäckning och jag tror att internet bara fungerar via satellit. Stenar och sand är det enda som man ser så långt ögat når.

Visst är det något väldigt inspirerande med öknen? Det finns något andligt över den.

– O ja. Det finns många mystiska element som man utan ansträngning blir medveten om när man är där. Jag vet inte, det har gjorts försök att beskriva det, men jag tror att det är en sådan grej man måste uppleva själv. Man kan prata om det, läsa om det eller till och med se på bilder på det, men det är inte förrän man är där som man verkligen hajar grejen.

Är låten ”Desert high” en hyllning till Gram Parsons och träffade du någonsin honom?

– Ja, det är så klart länge sedan nu, men jag stötte ihop med honom. Det var i början av hans karriär, när han åkte runt med sitt turnéband. Det var faktiskt i Texas, när han förberedde sig inför en spelning, som jag snackade med honom. Han åkte runt i en turnébuss som var ganska gammal och som han hade låtit måla på ett sätt som liknade de bussar som många av cowboybanden använde under slutet av 40-talet och början av 50-talet. Jag tänker på Chuck Berrys buss, BB Kings buss och Bob Wills & The Texas Playboys buss. På Grams stod det: ”Look out, look out, here comes Gram Parsons.” Vi stod där på trottoaren bredvid bussen och snackade om något som inte hade med musik att göra. Jag visste inte ens att det var Gram Parsons jag snackade med. Vi snackade mest om bussen. Jag beundrade den och pratade om hur cool den var. Sedan slog det mig att han kanske var musiker och jag frågade om han höll på att göra sig i ordning för kvällens

”Matt Sorum, trummisen som alla känner till från Guns N’ Roses, Velvet Revolver och Cult, föreslog att vi skulle åka till Joshua Tree för att spela in”

gig. Han sa: ”Jajamän, jag har glömt presentera mig. Jag heter Gram.” Jag sa: ”Jag heter Billy. Jag ser fram emot spelningen.”

Önskar du också bli begravd i öknen – precis som Gram som 26 år gammal dog 1973?

– Tja, det är ett trist faktum att vi alla kommer att kila vidare någon dag och jag skulle inte ha något emot att hamna ute i öknen. Det är en underbar magisk och mystisk plats.

Hur kommer det sig att du släpper ett tredje soloalbum när alla förväntar sig att du ska färdigställa den där ZZ Top-plattan i samband med er 50-årsjubileumsturné?

– Som tur är har jag Frank Beard, mannen utan skägg, och Dusty Hill med mig i bandet. De är hemma i Texas och jobbar på några idéer som jag har skickat över. Några av dem påbörjades faktiskt i studion under den här soloutflykten. När jag pratade med dem i telefon och frågade hur det gick för dem tyckte de hela tiden att jag kunde hålla mig kvar ute i öknen. Jag började misstänka att de inte hade satt tänderna i det material som jag hade skickat, men de lovade mig att de hade gjort det. Jag ville försäkra mig om att jag har en schyst plattform att stå på när det är dags för nästa album med ZZ Top.

De anser inte att du är otrogen genom att göra en soloplatta?

– Frank och Dusty uppskattar verkligen att jag har möjlighet att göra något annat. Jag tror att det ger dem en chans att tänka lite utanför ramarna. Det är annorlunda för dem. Frank och Dusty är som bröder, de är som en väloljad maskin i studion. Som parhästar i bandets rytmsektion kan de varandra utan och innan och de är tajtare än bindväv. När jag kommer in i bilden är halva jobbet redan gjort. Jag kan kliva in och bara göra mina pålägg över deras fantastiska grund. Det är en ganska fin jobbrelation.

Det finns två frågor som jag får ganska ofta: ”Hur fick ni idén att låta skägget växa?” Det är tveklöst den allra vanligaste frågan och svaret är ganska enkelt: lathet, haha! Vi blev för lata. Frank Beard, mannen utan skägg, lämnade dock det där med skägg åt mig och Dusty. Han sa: ”Nej, jag heter redan Beard, jag orkar inte med en massa hår hängande från hakan.” Men när det kommer till ZZ Top... Faktum är att under inspelningen av ”Hardware” sa Matt Sorum: ”Jösses, det är verkligen en bonus att få jobba med dig.” Vi har ändå känt varandra och gjort grejer ihop i 20 år vid det här laget. Han fortsatte: ”Men du har jobbat med samma killar i ZZ Top i 50 år. Hur har ni lyckats hålla ihop?” Jag sa: ”Svaret är enkelt. Var sin turnébuss!”

F:et i Billy F Gibbons står för Frederick.

Ni har alltid haft en stor portion humor, vilket fortsätter på den här soloplattan, bland annat i texterna som kretsar kring kvinnor och bilar. Vad gör dem till dina favoritämnen?

– Det är en sorts måttstock som vi har varit kända för ganska länge. Det visar bara att vi tidigt insåg att vi inte skulle bli någon ny Bob Dylan när det kom till texter. Vi införlivade lite av bluesens hemliga språk, men bilar och tjejer har alltid varit en del av rock’n’roll-musikens struktur. Jag har fått den här frågan många gånger och det grundar sig i att som tonåring fanns det två lockelser med att spela i band: gratis öl och kanske en möjlighet att få komma nära tjejer. Och grejen med bilar tror jag beror på att de är snabba och högljudda, precis som rock’n’roll är. Svaret ligger kanske däri, men jag vet inte. En låt på plattan heter ”She’s on fire” och titeln kom sig av en incident som inträffade efter att jag, Matt och våra två ljudtekniker, Mike Fiorentino och Chad Schlosser, hade hoppat in i min hot rod och gav oss iväg på vår dagliga utflykt till den mexikanska restaurangen i stan. När vi kom dit brann det i köket. Den unga kvinnan som jobbade där fick lyckligtvis snabbt bukt med lågorna. Jag sa: ”Nu vet vi hemligheten bakom varför maten blir så fint grillad.” Hon förklarade att det inte var planerat. Herr Fiorentino, vår ljudtekniker, sa: ”Okej grabbar, där har ni er låttitel: ’She’s on fire’.” Vi hade inget skrivet när vi påbörjade det här projektet, alla idéer kläcktes dag för dag. Jag kunde be Matt om en rytm och så fortsatte vi därifrån.

Ditt alter ego Reverend Willie verkar fortfarande leva kvar, åtminstone i ”West coast junkie”.

– Japp, det gör han verkligen.

Han och hans legendariska guacamole?

– Reverend Willie’s Renegade Guacamole. Jag fick förresten tillfälle att skriva tillsammans med en låtskrivare i Nashville, min polare Tim Montana, för ett par år sedan. En av låtarna heter inte ”Guacamole”, men väl ”Rockamole”. Så visst, Reverend Willie och det kända guacamolereceptet är fortfarande en del av det hela.

Har du några planer på att bli en riktig pastor? Eller är det bara en fundering du leker med i form av en låttext?

– Jag har faktiskt förrättat vigslar vid flera tillfällen, eftersom jag fick ett erbjudande om att göra just det. Någon frågade mig om bröllopskapellen här i Las Vegas var öppna. Jag var inte säker, det enda jag visste var att vi var ombedda att stanna i närheten av hemmet. Killen som hörde av sig förklarade att han och hans flickvän ville gänga sig och ha mig som vigselförrättare. Jag sa att det fortfarande var en möjlighet och att jag skulle kolla runt och se. Jag frågade mig fram och det visade sig att det enda kapell som var öppet för vigslar var Elvis Presley-kapellet. Jag ringde tillbaka och sa att det gick att ordna. Jag sa: ”Inget går upp mot lite hederlig rock’n’roll i bakgrunden. Jag läser bröllopslöftena så kan ni sjunga.”

”Ljudteknikern kom med en lustig kommentar när vi jobbade på låten West coast junkie. Han sa: Det låter som surfmusik. Hur kommer det sig?”

Om du inte har någon plan efter pensionen kanske en mexikansk restaurang, ett kapell och ett litet band vid sidan om hade varit något?

– Det låter som en bra kombination.

Är det ”Eliminator”-bilen som syns på omslaget till ”Hardware”? Den ser åtminstone snarlik ut.

– Ja! Jag har döpt den till Whiskey Runner. Den är lite mer nedtonad. Som du ser har den inga stänkskärmar. Någon undrade varför jag gett den namnet Whiskey Runner och jag förklarade att det är Eliminators stygga lillasyster. Vi har gjort henne lättare så att det är enklare att köra ifrån polisen. Lagens långa arm kan inte nå oss. Vi kan smuggla whisky utan att åka fast.

Var kommer din fascination för bilar ifrån? När blev du intresserad av dem och varför?

– Det grundar sig i vad vi pratade om innan: bilar, tjejer och rock'n'roll verkar gå hand i hand. Någon påpekade att den första rock'n'roll-låten, "Rocket 88", refererade till en känd bil. Jag gillar när det går snabbt och när det låter högt. Det är en del av det hela.

Jag har din bok "Rock + roll gearhead" i vilken det finns bilder på en hel del vackra bilar. Äger du fortfarande samtliga av dem? Hur stor är din samling?

– Jag har inte gjort mig av med någon av dem. Det är lite av en besatthet. Vi pratade om Whiskey Runner som syns på omslaget till "Hardware" och mina hot rod-bilar är ett ständigt pågående projekt. De blir aldrig riktigt kompletta, aldrig riktigt färdiga, det finns alltid något mer att göra med dem. Folk har frågat vad jag gör med alla mina bilar. Det är lite som att vara barnvakt. De kräver mycket uppmärksamhet och de sörplar i sig mycket vätska, haha!

När det kommer till gitarrer, vilka har du använt på albumet? Plockar du fram de riktigt gamla gitarrerna eller håller du dem inlåsta i ett kassaskåp någonstans?

– Min gamla gitarr Pearly Gates har varit hörnstenen i varje inspelning sedan vi startade för fem decennier sedan och den är fortfarande en stor del av soundet. När vi spelade in "Hardware" kom ljudteknikern med en lustig kommentar när vi jobbade på låten "West coast junkie". Han sa: "Det låter som surfmusik. Hur kommer det sig?" Jag förklarade att jag hade hittat en gammal reverblåda från Fender i ett hörn. Han sa: "Men du var ju nära vän med Jimi Hendrix och på ett av sina album säger han 'You shall never hear surf music again'." Jag sa: "Ja, men det är kanske dags att åka tillbaka i tiden."

Du har även agerat i tv-serien "Bones", vilket var festligt.

– Det stämmer, jag fick spela den elaka pappan.

Du skulle vara den stränge farsan från Texas, eller hur?

– Precis, det var en ganska lätt roll för mig att göra. Jag frågade vad det var för sorts roll de hade skrivit åt mig. De sa: "Var bara dig själv. Allt du behöver göra är att vara den elaka pappan från Texas." Det var bara att köra.

Det lustiga är att du inte har något namn i serien. Alla tror att du spelar dig själv.

– Ja, och många trodde att Michaela Conlin var min riktiga dotter. Hon heter faktiskt Pearly Gates i mellannamn, efter min gitarr. Jag träffade hennes riktiga pappa och det var lustigt. Han sa: "Jösses, jag gillar hur du spelade hennes pappa i 'Bones'. Jag kanske borde ha varit lite mer åt det hållet när hon växte upp." Jag skrattade och sa: "Nej då, du gjorde ett fantastiskt jobb. Hon är en alldeles förtjusande ung dam."

Färgen på skägget är vad som tydligast skiljer Billy Gibbons från ZZ Top-kollegan Dusty Hill när de inte bär instrument. Billys skägg är rödblont, Dustys brunt.

Avslutningsvis, du skyller ditt långa skägg på lathet, men var det inte även tänkt att skapa en seriefigursliknande scenpersonlighet när det begav sig?

– Haha, riktigt så utstuderat var det inte! Vi trodde inte att folk skulle uppfatta det på det sättet. Det var inte direkt moderiktigt när vi började med det här utseendet. Att ha ett sex decimeter långt skägg – att praktiskt taget ha en dörrmatta på hakan – hörde dåförtiden inte till vanligheterna. Det har dock förändrats under de senaste tio åren i och med alla hipsters. Förr lät det: "Ni är ZZ Top-killarna, de med långt skägg." Nu låter det mer: "Ni är som de andra, de med långt skägg." Okej, visst.

Jag har alltid undrat om det har någon inverkan på ditt gitarrsound. Är ditt skägg en del av soundet?

– Ja, jag måste vara lite försiktig. Någon frågade mig om jag någonsin har trimmat mitt skägg. Jag förklarade att jag inte behöver tänka på det. Det fastnar ofta mellan strängarna och trimmar sig därmed naturligt. ■

”YNGWIE FICK EN STOR STÖR KASTAD PÅ SIG”

AV **CARL LINNAEUS**

Under sin tid med Yngwie Malmsteen, Blue Murder, Hammerfall och Manowar har trumslagarpojken **Anders Johansson** sett det mesta.

Inget har dock varit värre än att se sig själv i den avslöjande leopardmönstrade kroppsstrumpa som han tvingades att ha på scen.

Vilka musiker tittade du på som ung för att förstå hur man ska agera på scen?

– Det var mest jazztrummisar, eftersom min farsa Jan Johansson var jazzmusiker, säger Anders Johansson. Jag gillade mest de som lirade i storband, som Buddy Rich och Louie Bellson. De slog hårt trots att de var jazztrummisar. Efter det fastnade jag för Deep Purple. Jag har dock aldrig brytt mig om hur man ser ut som trummis, vilket det har varit knorr om i band som jag har varit med i. Naturligtvis snurrade och kastade jag med pinnarna. Det hade jag sett Keith Moon hålla på med. Att slänga med håret i musikvideor var dock något som jag fick tvinga mig till, så att jag inte bara satt där och såg ut som en konstig gymnasieingenjör, som jag egentligen var. Jag brydde mig mer om hur trumsetet såg ut än hur jag själv såg ut.

Jag såg att Billy Cobham hade väldigt många pukor. Det ville jag också ha. I Hammerfall hade jag ett tag fyra bastrummor, vilket jag snodde från Alex Van Halen. Sedan lånade jag vid ett tillfälle ytterligare två bastrummor av förbandet. Jag tänkte att om man kan ha sex bastrummor kan man väl ha tio. Sagt och gjort. Vi satte en bokstav på varje bastrumma så att det utlästes ”Hammerfall” och placerade lampor bakom dem. I själva verket var det bara en enda bastrumma som användes, eftersom jag använde dubbelpedal. Min bror Jens Johansson (keyboardist i Stratovarius och Rainbow och som likt Anders spelat med Yngwie Malmsteen) dök upp på ett gig. Han tittade på bokstäverna och funderade vad man kunde göra för kul med dem. Sådant är typiskt Jens. Han är jätteudda. Han är jätteintelligent och jättebegåvad, men ibland gör han jäkligt konstiga grejer. Det här med halal-mat var på tapeten och han kom på att han kunde ändra om trummorna så att det stod ”mer halal” i stället för ”Hammerfall”. Innan giget började Jens ta bort och flytta om bastrummorna uppe på

FOTO MICHAEL JOHANSSON

Rising Forces sångare Mark Boals, trummis Anders Johansson, gitarrist Yngwie Malmsteen och keyboardist Jens Johansson i Miami, den 6 november 1985: ”Det här är precis från när Mark Boals kom med. Det var en annan tid, då alla var mer ’lalliga’ live som privat. Vi hade inte ens setlistor, ingen brydde sig. Yngwie är full av testosteron, jag försöker nog få Jens att vända sig om.”

scenen, men en torr tysk scenarbetare kom på honom.

Vad är det mest udda som du har sett kastas upp på scen?

– När vi var i Sovjetunionen fick Yngwie en stor stör kastad på sig under sitt gitarrsolo. En stor jävla fisk som man får rysk kaviar av. Den vägde säkert tio kilo. Vem tar med en stör in på ett gig? Vem slänger den på gitarristen under hans solo? Det tyckte jag var väldigt konstigt. Yngwie fick den i huvudet och eftersom den var tung och kom farande med stor kraft blev han omtöcknad och förvirrad av smällen. Jag satt bakom trumsetet och väntade på att hans solo skulle bli klart. Han höll på länge med sina solo. Det kunde vara upp till en kvart. Massor med toner. Plötsligt hörde jag hur det brakade och skrek från gitarren. ”Vad fan gör han nu?” Då stod han där och bara stirrade på den här jättefisken i scenljuset. Sedan låg fisken backstage när vi kom av scenen. Yngwie fattade ingenting: ”Vad fan, varför slängde de en fisk på mig?” Jag och Jens sa: ”Oj, oj, oj, det är ett meddelande från ryska maffian.” Vi refererade till maffiauttrycket ”att sova med fiskarna” och sa: ”Någon måste vara arg på dig…” Vilka schysta bandpolare vi var. Yngwie gick på det. Han är inte vidare lättskrämd, han skakar av sig det mesta, men man såg på honom att han blev illa berörd. ”Jaha, vad fan har jag gjort dem då?” Jag hade själv tyckt att det var skitjobbigt om någon försökte skoja med mig på det sättet.

Vilken är den bästa konsert som du har sett?

– Uli Jon Roth i Oslo 2017. Jag var med i ett coverband som hette Allegiance Of Rock som var förband. Det var första gången som jag såg Uli lira. Han är märklig, lite svår och hatisk, vilket är kul på något sätt. Jag knockades av hans spel. Han är urgrunden till hela den neoklassiska grejen. Det är inte alla som fattar vilken stor del han har i Yngwies stuk.

Vad är det märkligaste som du har sett under en skivinspelning?

– Jag var ännu inte med i Yngwies band, men jag hängde i studion Record Plant

Anders Johansson sätter fingret på spel som medlem av Rising Force 1988. ”Dagen innan en permanent av håret. Hatar’t! Det här var under videoinspelningen av låten ’Heaven tonight’. Vi ville egentligen spela in en video till ’Rising force’ men det ville inte skivbolaget.”

BILD FRÅN **ANDERS JOHANSSONS PRIVATA ARKIV**

under inspelningen av ”Rising force” eftersom Jens var med. Jag och Jens satt i jacuzzin som fanns i byggnaden när vi såg Gene Simmons från Kiss komma mot oss. Jag tror att han producerade Keel i studion intill. Gene sa något om att vi var homosexuella. Jag förklarade att vi var bröder. ”Jaja, det gör det bara ännu bättre”, tyckte han. Flera år senare la jag sju-åtta månader på att jobba med John Sykes i Blue Murder, men ingenting hände. Sykes var vad man kan kalla obeslutsam. Alla rökte hasch som fan och det var svårt för mig som svensk kaffesnubbe att passa in. Producenten som vi hade, Mike Stone, söp friskt och när han slocknade rakade John Sykes av honom ögonbrynen. Sykes hade en aggressiv pitbullterrier som han lät ha sex i Mike Stones mungipa när han sov. Att se det var riktigt jobbigt, det var mobbning.

Vad vill du se innan du dör?

– Det hade varit kul att se Sydpolen. Eller Nordpolen, men jag har varit på Svalbard och det påminner nog om Nordpolen. Jag lirade med Manowar på Svalbard, i den största lokalen som fanns där. Det var plats för kanske 700 personer och det kom flygplanslaster dit med fans. Jag är ingen fullvärdig medlem i Manowar, men det är kul att de hörde av sig till just mig när de behövde någon som kunde spela trummor. Det är fascinerande att de kunde ha hört av sig till tusen andra snubbar, men valde en ”weirdo” i Sverige. Inför första giget i tjeckiska Brno var det lite jobbigt att inte ha repat en sekund tillsammans, men när jag väl träffade dem var de så enkla snubbar att det inte alls var nervöst. Den här världen är väldigt liten. De hade sett mig spela dels med Yngwie, dels med Hammerfall. De tänkte väl att det är skönt med någon med lite erfarenhet, någon som klarar av att sätta sig i en hockeyarena och lira två timmar utan att skita på sig. Man kan ta en ung trummis som är jätteduktig – det finns hur många som helst – men det är inte alla som fixar pressen. Man vill ha någon som inte ballar ur. Jag har snackat mycket med folk som har sett bandpolare kräkas av nervositet innan ett gig. Det blir en jobbig stämning av sådant. Jag har spelat så mycket i mitt liv och det är inte hela världen om man gör ett misstag. När jag går upp på scen känner jag mig helt avspänd. Folk brukar säga till mig att om man inte känner sig det minsta nervös inför ett gig kan man lika gärna sluta spela. Varför då? Nervositet är ju bara en obehaglig känsla.

Tror du att du kommer att se ett vitt ljus när du dör?

– Jag tror att det bara blir svart. Som att man svimmar. Man bara slocknar. Tyvärr tror jag inte på ett liv efter detta. Det hade varit bra, för då hade man haft något att se fram emot. Jag avundas killarna som lirar i Narnia. De är superreligiösa och om de har problem snackar de lite med Gud så känns det bättre. De är glada och positiva och har alltid en lösning. Sådan borde man vara, men man kan inte hjälpa hur man är. Jag tror på vetenskapen. Jag ser oss som komplicerade biologiska datorer. Vi har självbevarelsedrift, känslor och inbyggda varningssystem för att vi ska akta oss och ta hand om vår avkomma.

Vad ser du när du tittar på dig själv i spegeln?

– En stor kluns. När jag går runt känner jag mig ganska lätt på foten, men när jag tittar i spegeln inser jag att jag är större än alla andra. Jag känner mig inte som jag ser ut. Jag är 194 centimeter lång, vilket inte är extremt på något sätt, och jag väger inte så mycket, men ändå är jag stor. Det är det jag ser. Du menar kanske om jag ser en metaltrummis i spegeln, men det gör jag inte. Jag har aldrig sett på mig själv på

”Att behöva gå i den här löjliga dräkten till och från scenen var jobbigt. Jag började köra med morgonrock över för att jag kände mig så dum”

det viset. Det jag gör är bara så självklart för mig.

Hur var det att under 80-talet se sig själv i sparkdräkt i Ray Browns syateljé när alla i Yngwies band skulle skaffa scenkläder?

– Stråle Brun, som vi kallade honom. Det var inte alls kul. Det var fruktansvärt. Jag är inte fåfäng, men att sitta i en sparkdräkt och med permanentat hår gjorde att jag kände mig fåfäng. Jag ångrade varenda sekund av det där. Jag hatade det. När jag vägrade att permanenta håret gick det så långt att de började snacka om att ge mig sparken. Därför gick jag med på att se ut som jag gjorde. Då sa skivbolaget, managern och Yngwie att jag äntligen hade fått ”star quality”. Är det ”star quality” att se ut som en clown?

Jag tror att min vrånga inställning bottnade sig i att jag egentligen ville vara en fusiontrummis som folk respekterade. I och med min pappas bakgrund var det viktigt. Det här är faktiskt första gången jag har tänkt på det. Nu förstår jag att det handlade om att jag ville bli tagen på allvar. Att sitta i sparkdräkt med permanentat hår gjorde att jag kände mig som en clown. Samtidigt blev låtarna allt mer kommersiella. Jag ville hellre spela Yngwies krångliga låtar, men skivbolaget ville inte ha dem. De ville ha Bon Jovi-stuket. Allt handlar om pengar. Om jag hade haft fler skivor under bältet på den tiden hade jag skitit i hur jag såg ut. Jag hade kunnat spela i vilken löjlig kostym som helst utan att bry mig, men då kändes det fruktansvärt jobbigt med sparkdräkterna. Jag hade någon leopardmönstrad sak på mig. Fasansfullt. När jag satt bakom trummorna var det ändå ingen som såg mig, så där var det skit samma, men att behöva gå i den här löjliga dräkten till och från scenen var jobbigt. Jag började köra med morgonrock över för att jag kände mig så dum. Alla vakterna stod ju och tittade. Dräkten var tajt som fan, varenda liten del av kroppen syntes.

Hur många sockor har du sett någon stoppa i grenen i byxorna?

– Yngwie och Jens höll på med det där. Yngwie stoppade in två tubsockor, då stoppade Jens in fem. Yngwie sa: ”Ta bort de där! Du kan inte ha så många.” Jens sa: ”Jodå, jodå, jag har plats för en till.” Yngwie kunde först inte säga det rakt ut: ”Du får inte ha fler tubsockor, för då ser din kuk större ut än min.” Så lågt kunde han inte sänka sig. Till slut sa han det dock. Jag sa: ”Är vi sex år gamla eller vad är detta?” De höll på med det där under en period på några veckor, sedan glömdes det bort. Det var så dumt. Jens är sådan, han gjorde det bara för att jävlas med Yngwie, en sorts tubsockskapprustning. Yngwie fattade aldrig att Jens larvade sig. De gick ut på scenen med alla dessa tubsockorna i skrevet. Vad tänkte folk? Att de hade en falukorv i byxan? De måste ju ha fattat att det var sockor.

Hur kändes det att se sig i de läderkläder som du bar i Hammerfall?

– Jag visste inte hur jag skulle klä mig där heller. De var också på mig hela tiden: ”Kan du inte se vettig ut?” Det är bara det att det inte intresserar mig och jag blir bara förvirrad. Jag vet inte vad jag ska sätta på mig. När jag frågade Manowar sa de att så länge det är svart kan jag ha på mig vad fan jag vill. Jag tittade på bilder på dem och såg att de ofta bar västar, så jag köpte en sporttröja utan ärmar. Den tyckte de var cool. Med Hammerfall var det en annan ton: ”Vad fan, det där kan du inte ha på dig!” Då kom min lättkränkta sida fram. Till deras försvar kan jag säga att de inte förstod hur jobbigt jag tyckte det var när de uttryckte sig som de gjorde, för de är inga elaka typer. Killarna som är med i Hammerfall nuförtiden är nog mycket mer stabila och coola än vad jag själv är. Det är lugna snubbar som inte har en massa konstigheter inombords. Deras trummis är jättelugn och mild, precis som basisten och gitarristen är. De är sjukt fogliga och anpassningsbara. Förmodligen är det mycket mer behagligt att ha med dem i bandet än att det hela tiden händer en massa konstigheter. Jag minns när jag och Jens hade slutat i Yngwies band och träffade honom något halvår senare. Han sa: ”Fasen, sedan ni boys slutade är det så jävla tråkigt. Det händer inte någonting längre med de här jävla torrkukarna i bandet!” Då stod de nya musikerna bredvid honom i rummet. Jag sa till dem: ”Ni boys kanske kan balla ur lite mer då?” De mumlade och sa att de inte vågade.

Dina äldsta söner Niklas och Karl spelar med dig i Tungsten. När såg du dem ta sig an ett instrument första gången?

– Jag märkte tidigt att de var begåvade. Niklas var fyra år och Kalle var sex år. Kalle började spela trummor och lärde sig hur lätt som helst. När Niklas tog upp en gitarr första gången spelade han bara två toner, men han hade mer häng och groove i de två oktavtonerna än vad de flesta gitarrister som jag har spelat med har haft. Naturligtvis var han inte bättre än Yngwie Malmsteen, men ändå. Jag har sett föräldrar kasta elgitarrer efter sina barn, men då blir det bara pannkaka av det. Jag gjorde som så att jag spelade

BILD FRÅN **ANDERS JOHANSSONS PRIVATA ARKIV**

Anders i okänd scendräkt 1986. ”’Trafikmärkena’ kallades den dräkten. Den hade en ’one way’-skylt i riktning mot stjärten (syns inte så bra på bilden) och Stråle Brun, som vi kallade kostymkillen, var öppet homosexuell och tyckte att det var lyckat.”

Anders Johansson: ”Här är jag 16 år och man ser att jag är en gymnasieingenjörstyp. Jag försökte med hatt och skjorta och min verktygslåda står framför vänstra bastrumman, med en massa lampkartonger. ’Friskt kopplat – hälften brunnit’, sa vi mesar: vi gillade att koppla el.”

BILD FRÅN **ANDERS JOHANSSONS PRIVATA ARKIV**

lite gitarr och när Niklas frågade om han fick prova sa jag nej och förklarade att det mest var för stora barn. Till slut lät jag honom prova i två minuter. Varje gång som han ville testa låtsades jag motvilligt ge med mig efter att han hade tjatat. Han sa att han ville ha en sådan yxgitarr som Oscar Dronjak i Hammerfall hade. Jag sa att i så fall var han tvungen att först bli en bättre gitarrist än jag. Han övade oavbrutet i ett år för att klå mig. Sedan fick Jens vara domare i ett blindtest. Vi lirade bakom ett skynke. Niklas vann och fick sin yxgitarr.

Med tanke på din egen pappa, är musiktalang genetiskt?

– Ja, men det är inte självklart att man ärver det. Min mamma sa en gång till mig och Jens: ”Det stämmer som de säger, att talang hoppar över en generation.” Hon tyckte att jag och Jens var värdelösa floppar, eftersom vi lirade rock och inte jazz. I och med att vår pappa var kändis inom jazzen fick vi höra det: ”Varför spelar ni sådan hemsk musik och inte lika fint som er pappa gjorde?” Vi tyckte att det var segt och mossigt. Det var även jobbigt för att den musiken påminde om att han hade dött. Därför ville vi så långt bort från jazzen som möjligt. Jag vet inte hur bra vi egentligen är på att lira, men det var viktigt att vara bäst. Mina egna söner tycker inte att det viktigaste är att visa att man kan lira fort. De har ingen bräckarinställning som jag och Jens hade. Nuförtiden finns det ingen fientlighet mellan olika band. Alla är glada över varandras framgång. När jag var ung och det gick bra för någon annan gjorde det ont i själen. Det är sorgligt att säga, men alla var fiender på den tiden. När man tänker efter är det helt sjukt. Man hade någon sorts hävdelsebehov.

Vad är det roligaste som du har sett inne på Rainbow Bar And Grill i Los Angeles, vattenhålet för alla rockstjärnor under 80-talet?

– Jag såg hur Yngwie, magsjuk, skulle gå på muggen men det var upptaget så han satte sig och sket i pissoaren. Diarré hade han. Samtidigt kissade Jens i vasken. Då kom det in ett fan som ville ha en autograf av Yngwie när han satt där och sket. Han blev aggressiv, som han ofta blev. En annan gång gick jag och Jens dit med Lars Ulrich. Det här var innan ”Master of puppets” hade släppts och Metallica var ännu inte jättestora. Lars tyckte att det var kul att få prata svenskdanska med oss. Det satt en termostat på väggen och i smyg stängde vi av luftkonditioneringen och skruvade på värmen. Det här var mitt i sommaren och det blev 45 grader varmt därinne. Det var krångligt att komma in igen om man gick ut, så folk stod kvar därinne när svetten sprutade. Vad som var lustigt var att alla utom jag, Jens och Lars hade jättestora uppsprejade frisyrer och när de började svettas föll deras hår ihop och blev helt platt. Det var roligt att se. Ingen av oss tre såg ut som en rockstjärna, inte ens Lars. Cliff Burton hade sin egen stil med utsvängda jeans, men Lars hade ingen stil alls. Vi var riktiga sluskar i mysbyxor. Nästa gång vi kom till Rainbow hade de satt en plastkupa med lås över termostaten. ■

”Cliff Burton hade sin egen stil, men Lars Ulrich hade ingen stil alls. Vi var riktiga sluskar i mysbyxor”

NEW ALBUM
APRIL 30TH

”Some say this is the album of the year ...
I say it’s the album of the decade”

ROADRUNNER
RECORDS

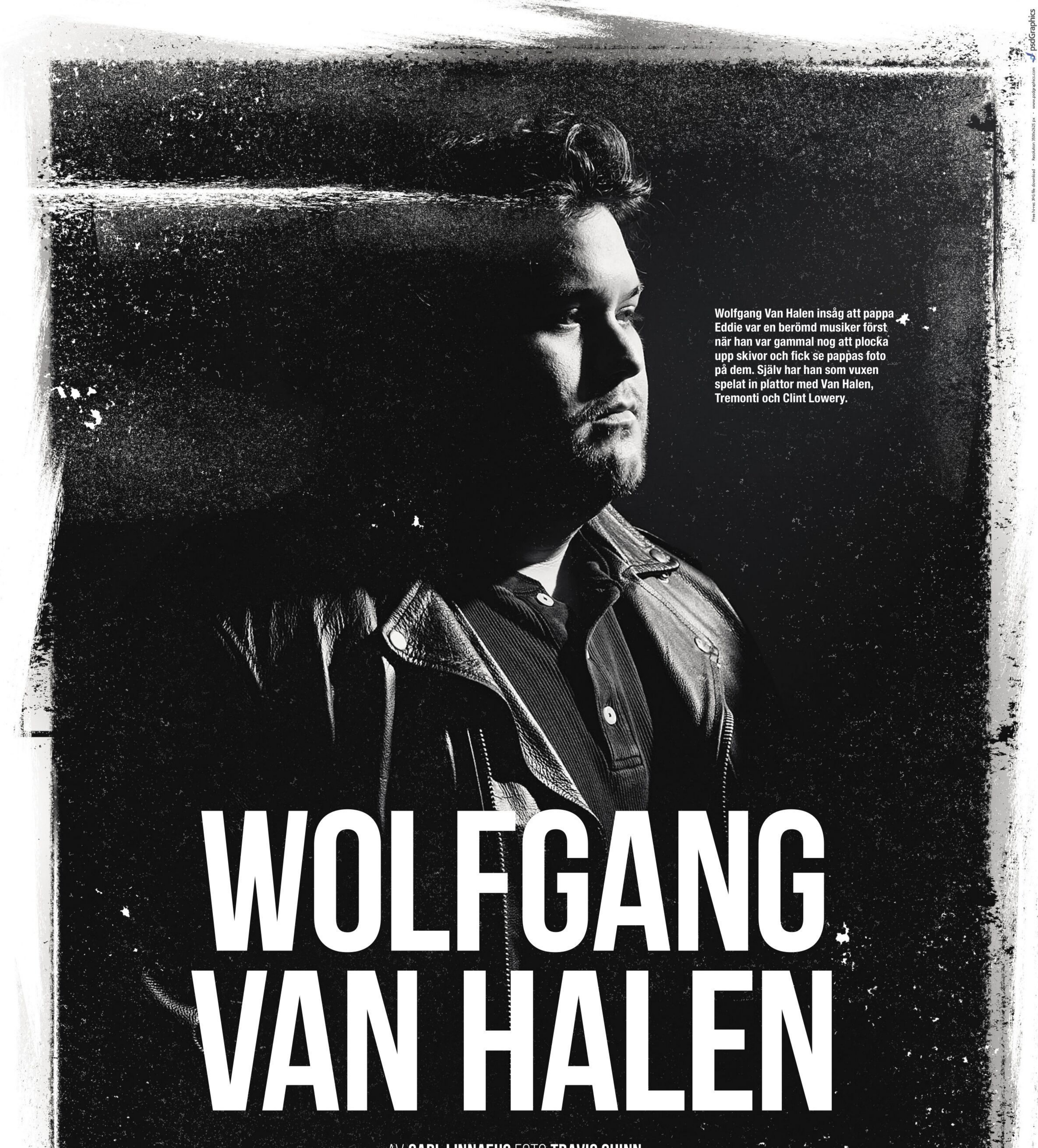

Wolfgang Van Halen insåg att pappa Eddie var en berömd musiker först när han var gammal nog att plocka upp skivor och fick se pappas foto på dem. Själv har han som vuxen spelat in plattor med Van Halen, Tremonti och Clint Lowery.

WOLFGANG VAN HALEN

AV **CARL LINNAEUS** FOTO **TRAVIS SHINN**

Som basist i Van Halen mellan 2006 och 2020 höll han sig gärna i bakgrunden. Nu kliver den introverte **Wolfgang Van Halen** ut i rampljuset med **Mammoth WVH**.

psdGraphics
Free hires JPG file download - Resolution 3500x2625 px - www.psdgraphics.com

Efter att din pappa Eddie Van Halen dog den 6 oktober 2020 har miljoner fans sörjt honom. Har det underlättat eller försvårat ditt eget sorgearbete?

– Ursäkta språket, men det har blivit en jävla cirkus, säger Wolfgang Van Halen som föddes den 16 mars 1991. Det är som en känslomässig bomb. Förvisso är det fint att se hur många människor som pappa berörde med sin musik, men vid en viss punkt började det kännas väldigt jobbigt för mig att konstant bli påmind om hans död. Jag kan fortfarande inte gå ut på Twitter utan att någon tar upp det. Jag förstår att folk bara vill väl, men jag tror inte att de inser att de förmodligen är den miljonte personen som tar upp det medan jag bara försöker att fortsätta leva mitt vardagliga liv. Det är inte som att jag inte vill tänka på pappa, han kommer alltid att finnas med mig, men ibland kan det riva upp känslor som jag inte är beredd på eller vill uppleva just i stunden.

Vilket är ditt första musikaliska minne?

– Musik fanns alltid runt omkring mig när jag växte upp, men jag började inte spela själv förrän jag lärde mig trummor när jag var nio eller tio år. Jag vet inte vad som drog mig till just trummor. Alla ungar gillar att banka på grejer och föra oväsen, men det kan även ha att göra med att pappa började med just trummor när han var liten. Jag förmodar att han såg att jag var lagd åt det musikaliska hållet och la fram en hög magasin på bordet och lärde mig hur man spelade ett enkelt trumbeat på dem. ”Här är virveln och så här använder du foten. Om du kan koordinera det så spelar du trummor.” Sedan köpte han ett elektroniskt trumset till mig. Mitt första framträdande var en sorts talangjakt, en välgörenhetsgrej för min skola där jag och pappa uppträdde tillsammans när jag gick i fyran.

Hur var han som musiklärare?

– Pappa undervisade mig aldrig. Han kunde peka mig i rätt riktning, men han ville inte tvinga fram något. När jag blev större jammade jag med pappa och Alex jämt, vi var som en enhet. Det var nästan som att vi kunde kommunicera telepatiskt, vi behövde inte säga någonting. Under min tid som basist i Van Halen såg de mig som en jämlike.

Vilken var den viktigaste lärdomen som du fick om musik överlag?

– Jag gillade en grej som min farfar, som också var musiker, brukade säga till pappa: ”Om du gör ett misstag, gör det igen så att publiken tror att det ska vara så.” Även om det är lite av ett skämt är det ingen dum idé.

Smittade din mamma Valerie Bertinellis skådespelartalang också av sig på dig?

– Haha, kanske! Det är möjligt, för i high school fick jag högsta betyg i drama.

När hittade du din egen musiksmak?

– Den första skiva som jag skaffade på egen hand kan ha varit ”Enema of the state” med Blink-182. Det var när jag höll på att lära mig trummor, eftersom Travis Barker var en stor inspiration.

Förstod din pappa sig på ett band som Blink-182?

– Jag vet inte. Vårt gemensamma favoritband var AC/DC. För mig och pappa var det alltid deras album ”Powerage” som gällde.

Som 16-åring åkte du ut på en stor arenaturné som basist i Van Halen. Fick det dig att växa upp snabbare eller fick det dig att inte växa upp alls?

– Att befinna mig i den miljön i den åldern gjorde att jag tvingades växa till mig snabbt. Alla runt omkring mig var äldre, så visst kan man säga att jag tvingades mogna en hel del för att hantera miljön som jag befann mig i.

Under namnet Mammoth WVH släpper du nu ett självbetitlat soloalbum. Varför inte göra det helt under eget namn?

– Det känns inte som ett soloprojekt, även om det tekniskt sett är det. Jag har alltid sett det som Nine Inch Nails, som ett band, även om man vet vem snubben bakom bandet är. Jag älskade namnet Mammoth när jag växte upp, för det var vad Van Halen kallade sig innan de hette Van Halen. Pappa berättade det för mig när jag var yngre och jag tänkte att när jag blir stor vill jag döpa mitt eget band till det. När jag tog upp det med honom var jag nervös, jag visste inte vad han skulle tycka. Det tog en stund innan jag vågade fråga honom och då förstod han inte alls varför jag hade varit nervös för att fråga. Han tyckte att det var en grym idé.

Nämnde han någonsin att Gene Simmons ville döpa om Van Halen till Daddy Longlegs i samband med att Kiss-basisten producerade deras första demo 1977?

– Haha, nej, det gjorde han inte! Mammoth var i så fall ett bättre bandnamn.

Var du aldrig sugen på att göra Mammoth WVH till ett riktigt band?

– Mitt mål var att göra vad Dave Grohl gjorde på den första plattan med Foo Fighters, där han spelade allting själv. Jag ville se om jag kunde klara av det på egen hand. Det är möjligt att det i framtiden utvecklas till ett riktigt band, precis som Foo Fighters.

Under komponerandet, var det någon låt som satte tonen för vilken riktning som albumet skulle ta rent stilistiskt?

– Skivan är inspelad i flera sjok mellan 2015 och 2018. Den första idé som jag fick till projektet var låten ”Mammoth”, vars demotitel var ”Mammoth 1”.

Vad fick dig att namnge den så? Du sjunger inte titeln i refrängen.

– Jag sjunger det faktiskt i bryggan, så det var mitt sätt att rättfärdiga att hålla kvar vid demotiteln. Det finns dock många låtar på plattan där jag inte sjunger titeln, som inledningsspåret ”Mr. Ed”. Jag döpte den så eftersom jag gör en tappinggrej i introt som påminner mig om pappa. Texten handlar dock inte om honom.

Bonuslåten ”Distance” släpptes som singel i november. Eftersom det är en hyllning till din pappa förmodar jag att den kom till efter hans bortgång?

– Den skrevs faktiskt innan. När jag spelade upp den för honom visste han inte att den handlade om honom. Hans hälsa hade gått upp och ner så mycket och det var ett sätt för mig att få ur mig dessa känslor. Den nämner honom inte specifikt, texten handlar mer generellt sett om att förlora någon som står en nära, och det var så pappa uppfattade den.

Du har sagt att hans favoritlåt på skivan är ”Think it over”. Vad var det som han gillade med den?

– Den gjorde honom glad. Han kallade solot mitt George Harrison-solo. Det är inte superkomplicerat, men det fungerar bra med sångmelodin.

”JAG ÄLSKADE NAMNET MAMMOTH NÄR JAG VÄXTE UPP, FÖR DET VAR VAD VAN HALEN KALLADE SIG INNAN DE HETTE VAN HALEN”

Var det menat som en komplimang?

– O ja. Han var polare med George.

Skivan är inspelad i din pappas legendariska studio 5150. Har du tagit över den nu?

– Ja, det kan man säga. Det är jag som tar hand om den. Det är en helig och viktig plats för mig och min familj, så jag tror att studion kommer att stanna i släkten. Jag kommer att spela in min musik i byggnaden under så lång tid jag kan och har inga direkta planer på att hyra ut den i kommersiellt syfte, åtminstone inte inom överskådlig framtid.

I tv-programmet ”Jimmy Kimmel live” framförde du ”Distance” med ditt turnéband där du sjunger och spelar gitarr. Hur känns det att kliva fram som frontman?

– Jag är livrädd! Jag är otroligt introvert och är egentligen i fel bransch. Jag har målat in mig i ett hörn med det här, men jag ser ändå fram emot att spela live.

Vad lärde du dig från att på nära håll studera David Lee Roth domptera en publik?

– Haha, jag kommer definitivt *inte* att ta efter Dave när det blir dags att åka på turné, men det ska bli spännande att försöka hitta min egen plats i det här projektet. ■

Vreid består av basisten Jarle ”Hváll” Kvåle, sångaren och gitarristen Sture Dingsøyr, trummisen Jørn ”Steingrim” Holen och gitarristen Stian ”Strom” Bakketeig.

Vreid

Det norska black metal-bandet **Vreids** ”Wild north west” är inte bara ett konceptalbum. Det är också en hel film.

ILLUSTRATION **REMI JULIEBØ (DEFORMAT DESIGN)**

Vem är huvudpersonen E på Vreids nionde album, konceptplattan ”Wild north west”?

– E är baserad på många olika personer, säger basisten Jarle ”Hvàll” Kvåle. Jag har alltid varit fascinerad av alla olika konstiga svängar som livet tar. När vi börjar följa E är han i de sena tonåren. Det är en tid fylld av nyfikenhet och naivitet. Man har stora drömmar och förväntningar och kanske bär man med sig arvet från sina förfäder när man tar sig an världen. Hur ens liv kommer att bli beror samtidigt mycket på var man är född och var man bor, hur mycket som kan stå i vägen för ens planer och hur man måste anpassa sig efter det. Dessa förväntningar och förmågan att hantera besvikelser blev starten på den här skivan. Sedan inkluderade jag massor med historiska händelser som jag har läst om eller har fått berättade för mig av anhöriga. De utvecklades till en historia som jag ändå vill hålla öppen utan att den blev vare sig historisk eller biografisk.

Ni har beskrivit er hemstad Sogndal som Norges Twin Peaks. Hur påminner den om hemvisten för David Lynchs klassiska tv-serie?

– Twin Peaks och Lynchs absurda humor och mystik har alltid varit en stor inspirationskälla. När jag såg ”Twin Peaks” första gången i tolvårsåldern blev jag skiträdd. Vid den tiden hade jag även börjat kolla på zombie- och skräckfilmer som givetvis också kan vara otäcka, men inte på samma sätt. ”Twin Peaks” verkade vara så realistisk och det kunde ha varit Sogndal. Utöver naturen i omgivningen kände jag igen vissa av karaktärerna. Han har givetvis tagit dem väldigt långt, men det finns något i grunden. Så jag kände ett starkt band till den här platsen och det blir mycket mer skrämmande när hemska saker börjar hända som man kan sätta sig in i. På vår senaste turné i USA besökte vi faktiskt staden där serien spelades in och det kändes väldigt mycket som hemma.

”Varje gång som vi gör ett nytt album gör mamma en ny lusekofta till mig för att fira”

Finns det med andra ord en Log Lady?

– Det gör det faktiskt. Hon vet inte om det och jag kommer aldrig att berätta det för henne.

Bär hon på en vedkubbe?

– Nä, men hon bär på någonting.

Ni har även gjort en film som består av musikvideor till alla låtar med sammanbindande animationer. Jag kände att den gjorde det lättare att förstå vad som händer i berättelsen och stämningen i låtarna verkar anpassade efter historien. I vilken ordning skrev du text och musik?

– Det började med några textidéer samtidigt som jag hade några riff liggande. När jag satte mig ner med det här förra våren skrev jag fem, sex låtar ganska snabbt som gav en indikation på den musikaliska inriktningen. Samtidigt skrev jag historien som skulle bli texter. Då var tanken att göra kanske två, tre musikvideor men i maj, juni bestämde jag mig för att jag ville göra filmen och då blev allt lite trassligt. Vi spelade in grunden till skivan först och sedan började vi att spela in filmen, men när jag fick se de första utkasten ville jag anpassa musiken till filmen och tvärtom. Så från augusti till januari hoppade jag mellan att skriva musik, texter och filmen och göra små ändringar för att de skulle funka tillsammans. Albumet hade låtit annorlunda om vi inte hade gjort filmen. ”Dazed and reduced” är ett bra exempel på hur processen förändrade både musiken och filmen samtidigt. Det är mer eller mindre en klassisk rocklåt som till en början

hade mer extrema element, men det kändes fel både musikaliskt och tematiskt. Samtidigt behövde vi bygga filmen runt de olika musikaliska temana och hur får man då ihop en brutal låt som ”Spikes of God” med en låt som ”Dazed and reduced”?

Jag gillar att ni har lusekoftor i titellåten.

– Vi har fått så många kommentarer om det. Det har nog kommit upp i hälften av de 40-50 intervjuer som jag har gjort hittills. Vissa undrar var man kan köpa dem och andra tror nog att vi har hittat dem på något museum, men för oss är det något naturligt och något som vi ofta bär. Det här är vår uniform, och den jag har på mig i videon har faktiskt min mamma gjort. Varje gång som vi gör ett nytt album gör hon en ny till mig för att fira.

Det är nog det mest norska som jag någonsin har hört.

– Hon har varit väldigt stöttande, haha! Hon är 70 plus nu och förstår väl inte mycket av vår musik, men hon är stolt över vad vi gör och det är hennes sätt att visa respekt för det. Vilket jag uppskattar enormt.

Vad är historien bakom det enorma övergivna huset i skogen som filmen till stor del utspelar sig i?

– Det byggdes för över 100 år sedan, någon mil från allt annat och det användes för människor med tuberkulos som inte fick komma i kontakt med någon annan. Lite som vi ser med pandemin idag. Man trodde nämligen att den bästa kuren var den friska norska luften, så patienterna lades ut på renhudar utomhus varje dag för att bli bättre. Efter andra världskriget blir historien däremot betydligt mörkare. Fram till 90-talet var det ett mentalsjukhus där man placerade samhällets sjukaste individer, helt isolerade från omvärlden. Deras livsöden är i många fall fruktansvärda och som barn hörde vi mycket om det här stället. Så det huset har varit en stor inspiration för hela konceptet. Det har varit övergivet sedan 90-talet och naturen har återtagit det, men vi fick tillåtelse att vara där. På egen risk, eftersom taket på sina ställen hade fallit ner och golvet hade kollapsat. Det har en unik atmosfär och det var en speciell känsla att kunna förmedla en liten, liten del av husets historia och göra något med de här livsödena som jag har läst så mycket om.

Alla låtar föregås av citat och psykologen Carl Gustav Jung får äran att inleda ”Dazed and reduced” med några ord om människans mörka sida. Har alla människor en mörk sida?

– För mig är människans dualism allt. Alla har en mörk och en ljus sida och nyckeln är att hitta balans. Många är extremt rädda för skuggorna i ens liv. Det är svårt att acceptera att de finns eftersom det gör oss mer ofullkomliga och mindre goda om man låter den sidan dominera. Men det är först när man inte accepterar dem som de kan växa sig starka och bli svåra att hantera, till och med farliga för såväl en själv som de runt en. Det gäller att erkänna dessa krafter och försöka kanalisera dem till något konstruktivt som passar en själv. Det här är ett av huvudämnena inom filosofi och psykologi och vissa människor påpekar att det alltid har diskuterats, och det är klart vi har gjort det. Det är livets andemening.

Hur ser du på döden?

– Det är det enda som vi är 100 procent säkra på. Det är svårare när man är yngre och förlorar någon närstående. Det är förödande, men ju äldre jag blir desto mer avslappnad blir jag inför den. Döden är motorn i livet som får mig att uppskatta och göra sådant som jag vill göra. Det är en konstant påminnelse om att tiden kommer att ta slut, så varför vänta med saker och ting? Varför vara rädd? Men det är förstås inget som jag ser fram emot. Jag är väldigt nöjd med livet och dess utmaningar, men det är en osäkerhet som bör trigga en att inte vara rädd och istället få en att dyka in i det som man vill göra.

SIMON LUNDH

Norsk black’n’roll

Siniestro

Hur var det att i höstas spela inför sittande publik på Plan B i Malmö?

– De fick bara ta in 50 personer, säger den sjungande gitarristen Linus ”Commander” Öhrn. Det kändes surrealistiskt, men folk drack rätt mycket sprit så de satt kanske under första låten. Sedan stod folk. Hårdrockare brukar ha svårt att sitta. Det var kul att testa lite nya låtar från vårt nya album ”Vortexx”. En konstig upplevelse, men det är ändå skönt att ha gjort det.

Saknar ni fortfarande basist?

– Siniestro är jag och trummisen Sebastian ”The Machine” Rojas. Det är vi som spelar allt på skivan, men vi har Michael ”Dominus” André på bas live. Sebastian flyttade hit från Santiago i Chile 2006 och vi spelade tillsammans i nedlagda death metal-bandet Graverape Ritual. Vi hade gjort all musik och eftersom vi hade en massa idéer fortsatte vi själva. Vi har alltid varit en duo. Även om vi har haft lite olika basister genom åren är det vi som är bandet. Sebastian är den passionerade sydamerikanen med det eldigt hetlevrade hjärtat. Jag som kommer från Kiruna bidrar med mörker, kyla, dysterhet och aggressivitet.

Det låter effektivt.

– Jag skriver musiken och presenterar ett paket med sju, åtta låtar och sedan kommer Sebastian med sina tankar om hur vi ska få till det. Han är en grym trummis, så tillsammans med hans idéer är det bara att köra. Det blir sällan en lång skrivprocess, utan det är ”pang, pang, pang”. Vi har en del punkiga låtar, även om de lutar mer åt thrash metal eller dödshållet. Attityden har alltid varit punk och det är något som vi har lyssnat på under uppväxten. När man började spela gick det inte att starta med metal, utan man fick börja med något enklare. Den attityden lever kvar och vi vill inte heller polera sönder diamanten, utan vi kör på det vi har.

Gränsen mellan punk och black metal är hårfin.

– Det är samma sak och genrerna har samma inställning – att gå sin egen väg och skita i allt. Både svartmetallen och punken kommer från det extrema, även om det levereras i två olika musikstilar. Men i grund och botten är det exakt samma attityd.

Lite som er låt ”Den svartaste flamman och renaste hat”.

– Absolut, den låten har precis det där.

”Vortexx” har ett mycket varierat uttryck.

– Jag tycker inte det är någon skillnad mot vad vi har gjort tidigare. Vi blandade redan på vår första ep ”Oppression of the sunlight” (2014), där det även finns en akustisk ballad där jag sjunger rent. Vi la ribban redan där. Allt har en grund i riffbaserad thrash metal men vi gör inget med flit, utan det kommer naturligt och vi köttar på när vi väl sätter igång och utvecklar låtarna. Det blir vad det blir och jag är glad att vi kan göra det med Siniestro.

Är det allt eller inget som gäller i Siniestro?

– Naturligtvis. Jag ser ingen anledning att göra något halvhjärtat här i livet, då skiter jag hellre i det. Jag har alltid haft den inställningen med Siniestro och jag har samma inställning när jag spelar med Järnblod, IXXI eller Valkyrja. Men jag får olika utlopp för olika känslor jag har inom musiken.

Ni har åter spelat in videor med Owe Lingvall från Nocturnal Rites.

– Vi kontaktade Owe för att göra en video och han hade flyttat till Grand Canaria, så vi åkte ner och bodde hos honom. Men han tyckte att vi skulle göra två videor, så vi filmade för både ”One last bullet one last ride” och ”Black acid rain”

Det blev många svåra blickar i kameran och fräna gitarrposer.

– Det är lite Slash-inspirerat. Det gäller att passa på när man får chansen att stå ute i öknen och lira gitarrsolon. Den bjuder jag på. Det kändes väldigt mycket 1980 att stå där, så vi körde hela racet. Vi hade inte mycket tid, så vi åkte runt i bergen med en liten bil med släp och scoutade ställen. Varmt så in åt helvete – ut med utrustningen, byta kläder och fullt ös. Alla tagningar var rakt av och vi hade med en liten stereo så att vi kunde höra låtarna. Mycket enkelt och inget krångel.

Har ni några fler galna idéer på lager?

– Nästa skiva ska vi spela in i Santiago och då spelar vi in våra videor i Patagoniens ökenområden.

JESPER LÖFVENBORG

Thrashig death metal med punkattityd

FOTO **JENS RYDÉN**

Siniestro består av trummisen Sebastian ”The Machine” Rojas och sångaren, gitarristen och basisten Linus ”Commander” Öhrn.

Jordfäst består av gitarristen, basisten, keyboardisten och skrikaren Elis Edin Markskog och sångaren Olof Bengtsson.

Jordfäst

Jordfäst har utgått från att deras låtar inte ska spelas live. Det resulterade i stora arrangemang och djupgående texter om pest och häxbränningar.

FOTO JORDFÄST

Hur bildades Jordfäst?

– Jag och Elis spelade ihop i lite olika band när vi båda bodde i Växjö, säger sångaren Olof Bengtsson. När jag flyttade till Lund för att plugga bodde Elis redan i Malmö och då blev det naturligt att vi började lira ihop. Båda var jävligt sugna på black metal och jag hade några idéer, så då spelade vi in lite i hans studio.

– När vi skapade musik tidigare var det mer åt dödshållet, men vi har alltid gillat black metal, säger Elis Edin Markskog som har hand om gitarr, bas, keyboard och ljusa skrik. Och det är väldigt skönt att kunna vara bara två i skapandeprocessen och veta att alla andra inte behöver kunna spela allt som vi skriver. Materialet kan bli väldigt stort om man vet att man inte måste stå och repa in den här 18-minuterslåten i replokalen. Det är jävligt frigörande. Det hade dessutom varit svårt att skriva det här materialet och få det djup som jag känner finns i de här låtarna om jag skulle stå i en replokal och dela tycke med andra människor och förhålla mig till att alla kan repa i två timmar. När vi började skriva tänkte vi dock att vi skulle hålla det så simpelt som möjligt. Då var det normallängd på låtarna, men vi märkte snabbt att vi inte blev nöjda. Om vi till exempel fortsatte att köra ett parti någonstans, la på en stämma och arrangerade upp det kunde det bli ganska majestätiskt. Så åtta minuter blev tio och så vidare, även om det inte var planen från början. Det gick inte att korta ner låtarna, särskilt inte med tanke på de texter som Olof skriver. De är som mindre berättelser och musiken får följa dem i både dramatik och längd.

Vad är det för berättelser på det aktuella debutalbumet ”Hädanefter”?

– Första akten, ”Buren av loppor”, handlar om pesten och andra akten, ”Hädanförd”, handlar om häxbränningar och religiös fanatism och förföljelse under medeltiden, förklarar Olof. Men om jag får klappa mig själv på axeln lite väljer jag väl att gå in lite djupare i de olika ämnena och få perspektiv från människor som levde då. Jag vill hitta större kopplingar till människans natur och hur hon agerar när hon möts av naturens krafter och katastrofer, mer än bara någon sorts pubertal hyllning till misär och död.

Hur gör du det?

– Det är för jävla trist när låttexter blir ett uppräknande av historieboksfakta, men jag försöker att läsa in mig lite på ämnet och sedan relatera till egna känslor och själv reflektera över människors agerande.

– Det som slår mig när jag läser Olofs texter är att jag får upp karaktärer i mitt huvud, inflikar Elis. Det är verkligen karaktärer som beskrivs och om man förstår den tid och det rum som de befinner sig i kan man också förstå texten. ”Buren av loppor” börjar till exempel på andra sidan jordklotet, hur pesten tar sig med båtar till Norge och hur människor sedan reagerade och förklarade sjukdomen utifrån kristen fundamentalism. Att religiösa talesmän i den misär som redan rådde tog tillfället i akt att få makt över andra genom att ge sin förklaring. Inte nog med att naturen kunde vara mörk, det som skulle vara ”gott” användes alltså av ondo. Människan vill ändå ha en förklaring på saker och ting och accepterar därför svaret de får från till exempel en religiös förebild.

– Jag försöker också hålla bildspråket och metaforerna någorlunda tidlösa och allmängiltiga så att

det är öppet för tolkning, fortsätter Olof. Jag uppskattar själv texter där jag kan applicera metaforerna på saker som händer i mitt eget liv eller som jag ser omkring mig.

Om ingen annan behöver repa in låtarna, betyder det att Jordfäst inte kommer att spela live?

– Det skulle vi kunna göra, men om man utgår från att musiken inte ska spelas live kan man som sagt göra den så mycket större, säger Olof. Man behöver inte tänka på att det är tre stämmor på gitarren, utan gör bara vad som passar in utan att fundera på hur det ska lösas live. Men det skulle definitivt gå att arrangera upp. Det gäller i så fall bara att hitta personer som vill repa in låtar av den här längden.

Musiken beskrivs som black metal, vilket är en rätt omdiskuterad genrebenämning. Hur black metal är ni?

– Det fanns en kort, kort period i mitt liv när jag var väldigt insnöad på black metal och det är fortfarande min ”go-to-genre”, säger Olof. Det är den som inspirerar mig mest, men det blir ofta ett slags poserande för att vara så jävla true som möjligt. Vi kallar vår musik black metal för att det låter som det, men jag har inget emot om någon säger att det är något annat. Det kan vara ett känsligt ämne. Om man kallar sig ett black metal-band finns alltid risken att det kommer grindvaktare och säger att det inte är det för att man inte sjunger om Satan och så vidare.

– Vi har inte utgått från att vi vill vara ett black metal-band, tillägger Elis. Det är inte viktigt. Det viktiga är utloppet, att få dela med sig av det som finns i en. Men det är lätt att kalla det black metal. Det är väl det som ligger närmast.

Elis, du spelar även i grindcorebandet Birdflesh och om man googlar ditt namn kommer det upp alla möjliga former av musikaliska uttryck. Vad får du utlopp för med Jordfäst som du inte får med det andra som du gör?

– Jag tycker att det är kul med all form av musik. Jag beskriver till exempel gärna saker med musik. När jag snackar med brorsans ungar sätter jag mig ofta med gitarren och sjunger det som jag vill ha sagt. Det är ett kul sätt att kommunicera på. Det största intresset ligger dock hos det brutala och med Jordfäst begränsas jag bara av mina egna förmågor. Jag får som sagt fria händer och det är ingen annan som kommer och säger att vi ska klämma in något. Jag och Olof bollar såklart idéer fram och tillbaka, men jag kan skicka låtar på 14 minuter till Olof och fråga om det väcker något hos honom.

Olof, du bor numera i norska Tromsö. Har du andra musikaliska projekt där?

– Nä, musikaliskt sett har jag bara Jordfäst. Annars blir det mycket friluftsliv. Jag seglar, fiskar och klättrar i berg.

Är det inspirerande för textskrivandet?

– Det är inte så att jag sitter och skriver texter i naturen, men man får ett slags lugn där och bilderna jag får tar jag med hem. Det låter som en klyscha men det är nästan en religiös upplevelse när man har enorma norrsken över sig, ser berg bryta mot havet och stormar som blåser in från havet.

Den inspirationskällan är du inte bortskämd med i Malmö, Elis.

– Nä, men jag är uppvuxen i Nordnorge så jag vet vad han pratar om, och hjärnan är den bästa kameran. Jag har familj i Ålesund i Norge och det är kanske inte lika vackert som i Nordnorge, men det är fortfarande storslaget. Jag försöker att vara där så ofta jag kan. Men fan, det mesta av den skandinaviska naturen är extremt vackert. Det gäller fan hela jordklotet. Det är bara vackert på olika sätt. Utom i Skåne. Så jävla platt och fult.

– Var försiktig med vad du säger till en skåning, skrattar Olof.

– Men vafan, Dalby stenbrott liksom…

SIMON LUNDH

Allvarstyngd black metal

Luna's Call

Att lyssna på ”Void” kan liknas vid en oförutsägbar tur i en bergochdalbana – lite som Queen jobbade.

– Jag har alltid lyssnat mycket på Queen och albumet ”Sheer heart attack”, säger den sjungande gitarristen Neil Purdy. Den plattan var lite av en referens för ”Void”. Namnet ”Void” var något som bestämdes sent. Det är ett album fyllt av överraskningar och man vet inte vad som kommer att hända nästa sekund. Vi älskar albumformatet så det är en platta som är ämnad att spelas från början till slut.

Som en berättelse?

– Korrekt. Vi älskar film och slumrar man under en film kommer man att missa delar av handlingen. Det är samma sak med ”Void”.

På tal om film. Musiken har konstnärligt kontrasterande sidor precis som ”Skönheten och Odjuret”.

– Det går inte att missa att vi gillar progressiv 70-talsrock. Band som Rush, Genesis och Camel är genier när det kommer till att berätta historier med musik, likaså redan nämnda Queen. Jag älskar death metal och ibland vill jag bara lyssna på Decapitated och få teknisk finess, men i grunden vill vi berätta en historia som i en film. En bra film får inte vara statisk. Det måste hända saker och finnas toppar och dalar, precis som i vår musik och jag hoppas att det är just det som gör den intressant. Dynamik mellan det tunga och lugna. Blästra gärna death metal, men det måste finnas andningsfickor.

”Void” kom redan 2020 men släpps nu ordentligt av Listenable.

– Vi självfinansierade släppet på cd och kassett. Gensvaret blev mycket större än vad vi hade trott, så vi körde en kickstartkampanj för att även kunna släppa skivan på vinyl. Redan efter ett par dagar hade vi krossat vårt ekonomiska mål och sedan blev vi kontaktade av Listenable som ville släppa plattan. Så både vi och bolaget släpper plattan i flera versioner.

Det måste vara en grym känsla att få den på vinyl.

– Verkligen. Plattan är faktiskt skriven för vinylformatet. Den hade från början en A- och B-sida med en genomtänkt låtlista.

Det luktar skivsamlare lång väg.

– Ja, tills barnen kom. Då blev det ett abrupt slut. Jag ville skaffa alla mina favoriter på vinyl, men sedan eskalerade samlandet och varje gång som jag åkte till skivaffären kom jag hem med 30 nya plattor. Samma sak med vinyltälten på festivaler, både den bästa och värsta platsen i världen.

JESPER LÖFVENBORG

Progressiv death metal från England

Solstice

I början av 90-talet var er deathrash ett lite udda inslag i Floridas pulserande death metal-bubbla.

– Vi kände vibbarna från den lokala scenen, men ville inte vara ännu ett i raden av death metal-band, säger gitarristen Dennis Munoz. Vi älskade både death metal och thrash metal, speciellt tyska band som Destruction och Sodom. Vi tänkte inte på att det fanns något som hette deathrash, utan vi skrev musik som vi diggade. New York hardcore var också ett viktigt inslag i vår musik.

”Casting the die” är första plattan på tolv år och er karriär har kantats av uppbrott och stora glapp mellan släppen.

– När vi skrev musiken till förra plattan, 2009 års ”To dust”, var bandsituationen allt annat än stabil och den dåvarande sångaren och gitarristen Chris Rudes flyttade till Michigan. Vi försökte att hålla ihop bandet, men logistiken jobbade emot oss och lagandan var som bortblåst.

Är situationen bättre nu?

– Ryan Taylor som sjunger och spelar gitarr och basisten Marcel Salas bor i Florida, men jag bor numera i Texas och trummisen Alex Marques håller till i Arizona. Jag försöker att åka hem till Florida så ofta som möjligt. Självklart är situationen fortfarande utmanande, men vi försöker göra det bästa av det. Min kärlek till musiken är fortfarande stark och min ambition är att fortsätta att spela så länge som fysiken tillåter.

Det låter som ni lutar er än mer åt thrash metal idag.

– Det är inget som sker medvetet. Vi inspireras fortfarande av de olika genrerna och trots att folk försöker kategorisera oss skulle jag varken vilja spela renodlad thrash metal eller death metal. Vi har lärt oss att omsätta vår smak till en perfekt mix.

Det känns som att många har missat er under åren.

– Det kanske beror på att vi blandar genrer. Jag vet inte om folk under 90-talet ville ha en mer rak produkt och tyckte att vår mix var ett klavertramp. Vissa missade Solstice totalt, men anser att vår självbetitlade albumdebut från 1992 har påverkat scenen på samma sätt som vissa klassiska thrash metal-album.

Vilka klassiker?

– Slayers ”Reign in blood”. En smörig komplimang, men jag har faktiskt hört den från flera håll. Inte låt för låt, men musikens inflytande.

Tror du att ”Casting the die” kommer att öppna nya ögon?

– Det är vår förhoppning. Vi tror på det som vi gör och nu återsläpps även vår diskografi.

JESPER LÖFVENBORG

Death/thrash metal från USA

JURYN

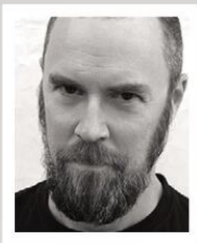

DAVID BERGSTRÖM

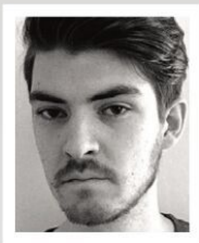

JESPER ROBILD

7,3

Bloodbound
Creatures of the dark realm
AFM

8 De gör det igen, och igen. För fjärde albumet i rad har Bloodbound spetsat till sitt låtskrivande och levererat än mer trallvänlig power metal. Här har inget passerat bron utan rigorös kvalitetskontroll. Att de fortfarande harvar på de mindre scenerna är nu mer en gåta än ett rättvist öde.

8 Få band både lever upp till power metal-arketypen och undviker samtidigt den djupaste parodigropen lika bra som Bloodbound. Den här gången har det lånats friskt – Avantasia, Sabaton och lite Amon Amarth-pompa? Men ändå är resultatet eget. Högklassigt soundtrack till nästa drakdräparturné.

7,0

Jakob Samuel
CoExist
NINETONE

7 En av rock-Sveriges starkaste röster står numera på egna ben. Det är fortsatt Poodles-klass på melodierna, texterna är genuina och känslorna äkta. Låtar som ”Hey brother” och ”Blame it on love” tänjer lite på gränserna av vad vi har hört från Samuel tidigare, utan att bli märkligt.

8 Nytt Kryptonite hade varit fint, svängig soloskiva blev ännu bättre. Det är något väldigt moget över låtstrukturerna – kul med tanke på att han ändå ofta syns i… ytligare sammanhang. Och så var det naturligtvis skönt att hans krämiga röst kunde lyfta en jury-omgång full med krax och gnäll.

6,0

Herman Frank
Two for a lie
AFM

5 Den forne Accept-gitarristen fortsätter med stabil och bredbent heavy metal. Framförandet är oklanderligt, med duktige Rick Altzi som sångarlok. Jag hittar däremot ingen potential i materialet att få till en ny karriär, som flyger bortom tidig eftermiddag på en liten festivalscen.

7 Hårdrock är bäst, men ska man följa ett recept som har lagats till leda hänger allt på materialet. Här har Herman Frank precis lagom mycket rutin för att kunna servera tio låtar utan att jag tittar på klockan. Gott så, och så extra plus för Rick Altzis klangfärg.

5,8

Arion
Vultures die alone
AFM

5 Precis som man inte går över ån efter vatten behöver man inte gå över Östersjön för melodisk metal. Allt som Arion gör har Dynazty, Eclipse och Heat gjort bättre på senare år. Skulle du ändå törsta efter mer är ”In the name of love” och ”A vulture dies alone” trevliga låtar för stunden.

6 Explosivt på både symf- och riffronten för att komma från ett band med Mello-anknytningar, även finska sådana. Men låter det inte lite produkt? Halvfabrikat? Färdigrätt? Förvisso hörs också en del glöd bakom allt det välpolerade. Ett Dynazty på halvfart.

5,0

Evile
Hell unleashed
NAPALM

4 Här finns några ettriga thrashriff som inte står långt efter den gamla goda tiden. Kraften är det heller inget fel på. Jag har desto svårare att ha överseende med Ol Drakes karaktärslösa gormande. Oborstat och förbannat ska det förstås vara, men det måste ha lite udd och egenhet också.

7 ”Hell unleashed” är minst lika härligt tajt och vindsnabbt som något tidigare Evile-album. Matt Drake har dock hoppat av och lillebror Ol fick addera sång till sina plikter i bandet. Resultatet: mindre Slayer och Metallica, mer Sodom. Den riktningen gör inte riktigt materialet gott.

5,0

Hellryder
The Devil is a gambler
ROAR

6 Jag får känslan av att Grave Digger-duon Boltendahl och Ritt inte har orkat hitta på några nya melodier och då funderat på hur enkelt allt måste ha varit för Motörhead: några hårda riff och upprepa titeln i refrängen. Kallar man det sedan ”traditionell heavy metal” är succén given, eller?

4 Chris Boltendahl har dragit ner Grave Diggers potential, men förra årets ”Fields of blood” var kanon. Således blev det en extra antiklimax med det här osnygga Lemmy-brölandet till generisk ”kick ass heavy metal”. Alla medlemmarna har spelat i andra band, vilka som helst = supergrupp?

4,8

Gilby Clarke
The gospel truth
GOLDEN ROBOT

6 Klassisk rock’n’roll är tidlös. Genom sin enkla och jordnära energi gör den gott för att rensa skallen från vardagens kneg och ladda om för fest och gamman. Clarke har inte mixtrat med dessa grundfundament, utan levererar prestigelöst det som alla förväntar sig och innerst inne vill ha.

5 Avskalat ner till de allra viktigaste beståndsdelarna i rättfram rock’n’roll. Noll tuggmotstånd och ofta klädsamt hjärndöd lyrik. Greppet att smyga in något enstaka blås och körer blir då extra effektfullt – inslagen drunknar inte. Kompetent, men har redan lämnat det andra örat.

4,5

Burning Witches
The witch of the north
NUCLEAR BLAST

5 Problemet med Burning Witches, liksom många andra retroband, är att de nöjer sig med att låta på ett visst sätt, troget sina förebilder. De proppar sina album fulla av låtar som står för ett visst stuk, när de egentligen borde sitta och finslipa ”singlar” som kan stå ut och lyfta helheten.

4 Det blev en fyra sist, jag kan inte bjuda på mer tolerans den här gången heller. Välsnidat och välspelat, och med kvinno-figurer i fokus i flera av texterna blir det nästan en antites till Manowar. Kul. Men det gälla gastandet gör att jag fixar ungefär en låt i timmen. Kan ingen ta över?

4,3

Go Ahead And Die
Go Ahead And Die
NUCLEAR BLAST

3 Det har säkert varit mysigt värre för far och son Cavalera att få lite egentid i studion, men resultatet är ett förfärligt och ofärdigt pussel av riff och arga röster. Visst för det tillbaka betoningen på ”extrem” i extrem metal, men jag har väldigt svårt att finna mening i bara det.

6 ”Celtic Frost och Discharge”, upprepade Max ett dussin dussin gånger i vårt samtal om albumets influenser. Jo tack. Rått, argt, politiskt och med genuint punksackande i trummorna tack vare avsaknaden av klickspår vid inspelningen. Charmigt retro, men mindre givande än hans andra band.

ERIK THOMPSON

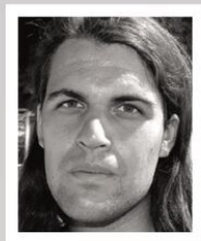

NEVEN TROSIC

7 Man behöver inte återuppfinna hjulet för att sticka ut. Det räcker med att vara bäst på det man gör. Och ingen idag gör power metal av certifierad millennieskiftesmodell bättre än Bloodbound. Enstaka smådippar överser man gärna med när Patrik J Selleby dessutom sjunger bättre än någonsin.	**6** Att Bloodbound håller hårt i ett välsmort koncept är förståeligt. Det låter tryggt, bombastiskt, refrängstarkt och sången är förstås i världsklass. Likväl kan jag inte släppa känslan att de har gjort samma, relativt variationsfattiga, platta ett gäng gånger nu. Slutintrycket är därefter.
6 Soloplattor tenderar att ta ut svängar snarare än följa en konsekvent linje, så att det blir både bu och bä, vin och vatten av det hela. Så även denna gång. Å ena sidan snygga melodier och Skintrade-läckert funkgung. Å andra sidan strykful produktion och post-grungekatastrofen ”Ghost”.	**7** En av Sveriges mest underskattade hårdrockspersonligheter levererar ett album som till stor del hade kunnat paketeras som en övertygande Poodles-comeback. Här bjuds dock även på ännu fler sidor av en duktig sångare, inklusive en något mer modern och väldigt klädsam popådra. Klart imponerande.
6 Som gren på Accepts familjeträd är Herman Frank pålitlig och konsekvent i sin egen, melodistarka tolkning av moderbandets igenkännliga sound. Det enda han egentligen saknar är (ännu) flera riktiga allsångspärlor. Och de kommer troligen av sig själva om han bara ville bredda soundet lite.	**6** Upphovsmannens insatser för den germanska metalscenen gör honom mer än väl förtjänt av en mångårig solokarriär. Traditionerna svämmar över här, vilket inte kan sägas om de direkta överraskningarna i soundet. Men det behövs ju heller inte. Ibland räcker det med oförfalskad heavy metal.
6 Bara ett par, starka, slagdängenummer motiverar här Arions missvisande power metal-stämpel. Återstoden är mörk och äventyrlig på Eldritch- eller rentav Symphony X-nivå, och bjuder lurig men givande lyssning. Bleksiktiga pianofinalen ”Until eternity ends” rundar dock av slutbetyget neråt.	**6** Melodisk metal med stark nutida prägel, där de musikaliska insatserna är lika pålitliga som det stabila refränghantverket. Bitvis tar bandet ett stadigt grepp om en högre kvalitetsnivå, även om nu helheten är nöjsam snarare än riktigt imponerande. Utrymme för god tillväxt finns ju där.
3 Brittisk thrash har i alla år varit känd som en hopplös kaka med Onslaught och Sabbat som enda russin. Samma sak gäller än. Evile är inget tredje russin och ”Hell unleashed” är bara en i mängden välspelade men totalt själlösa thrashskivor. Plus att Ol Drakes gläfssång är skrattretande.	**6** En typiskt medryckande thrashplatta som man har hört många gånger förut. Och för min del gärna hör många gånger till framöver. Evile gör således inga direkta fel här, om än heller ej några direkta stordåd. Förvisso krävs ibland inte mer än så, för att den lyckade tvåtaktskvoten ska fyllas.
5 Ett sidoprojekt från Grave Diggers huvudmän i stil med hur puristerna skulle önska att huvudbandet ännu lät. Vad är poängen? Å andra sidan, merparten av det här materialet förtjänar inte att släppas under Grave Digger-flagg. ”School’s out”-plagiatet i ”Bad attitude” är bara för mycket.	**5** Tidiga Grave Diggers låtmaterial vann mycket på en simpel, men väldigt effektiv, ”där och då”-känsla. Åtskilliga årtionden senare är det förstås tämligen lönlöst att sträva mot det nämnda, vilket bevisas här. Inte desto mindre återfinns en skopa god charm bland detta spartanska hantverk.
2 Det var inte Gilby Clarkes fel att Guns N’ Roses blev sämre. Å andra sidan har hans medverkan aldrig fått *någons* musik att glöda. Hans egen inkluderad. ”The gospel truth” är hopplöst gubbgenerisk, helt utan glöd eller hitkrokar och till höres ointresserad till och med av sig själv.	**6** Det svänger överlag rejält om det rotrockssound som Clarke självklart har i sitt blodomlopp. De bakåtblickande Alice Cooper-vibbarna i synnerhet skänker god njutning. Stundvis frestas jag att höja betyget men skivans andra, mer anonyma, halva sätter stopp. Ändå: starkt godkänt plus.
3 ”That escalated quickly”, kan man säga. Fast tvärtom. Där fjolårets ”Dance with the witches” var smittsamt slagkraftig är ”The witch of the north” en billighetsvariant av Crystal Viper. Valpig sång, krattiga riff och utan charm som motvikt till intrycket av allmän fritidsgårdsrisighet.	**6** På sätt och vis känns det som att Burning Witches åter släpper sitt debutalbum. Det i högsta grad entusiastiska traditionsvurmandet bör ej förringas och i synnerhet de episka Manowar-vibbarna skulle kunna leda till något riktigt intressant. Men som det är nu: god, men ouppfylld, potential.
2 Namnet Cavalera har alltid stått för en uppriktig strävan att klä en brutal verklighet i lika brutala ord och toner. Olyckligtvis var det 30 år sedan namnet även stod för riktigt bra musik. Och detta senaste projekt, med sitt genanta överåriga ”arg amatör”-stuk, gör snarast ont värre.	**6** Ett band och i synnerhet en huvudperson som uppenbarligen har mycket på hjärtat. För all del. Förpackat i ett synnerligen charmigt, retroosande, thrash/death metal-hopkok blir det en övertygande helhet att digga. Att jag mest blir underhållen för stunden må vara hänt, men bra låter det ju.

Black Sabbath

Sabotage

BMG

Nyutgåva

Känslan av mardröm när ”Sabotage” dök upp hos marknadsavdelningen på skivbolaget Vertigo 1975 är enkel att förstå. Omslagsbilden är legendariskt genomusel och hur den kunde trassla sig ända fram till tryckpressen är lika legendariskt obegripligt. ”Sabotage” skapades av ett band som inte bara hade stukats av alkohol och droger. Tony Iommi, Ozzy Osbourne, Bill Ward och Geezer Butler hade dessutom upptäckt att deras manager hade blåst dem på ansenliga summor pengar. Det var som vanligt turbulent inom och runt Birmingham-kvartetten.

”Till extramaterialet har valvet dammsugits”

Man kan tycka att ”Sabotage” är en halvhjärtad produkt. Två av åtta låtar är instrumentala, men både ”Don’t start (too late)” och ”Supertzar” är utmärkta bryggor bland de monumentala klassikerna ”Hole in the sky”, ”Symptom of the universe” och ”Megalomania”. I udda ”Am I going insane (radio)” kan texten tolkas som ett band som håller på att fullständigt tappa förståndet och Ozzys text till ”The writ” är en handfull långfingrar åt en hel bransch där skivbolag, droghandlare och annat löst folk ville åt en bit av Black Sabbath-kakan.

Till extramaterialet har valvet dammsugits. En liveupptagning från ”Sabotage”-turnén har polerats upp till biffig Black Sabbath-tyngd. Ozzy är sedvanligt galen och bandet behöver inte skämmas trots omslagskonsten. För den överintresserade finns doldisen ”Blow on a jug” inkluderad. Snyggt kompletterat, lyssna noga där ”The writ” tar slut. Den 48-sidiga boken underhåller också i sin detaljrikedom. Som läsare får man kryssa bland tidningsklipp och skivomslagsodysséer från världens alla hörn. Inte lika välpackad som ”Paranoid”-boxen, men likväl hårdvaluta.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JONATHAN STRANDLUND

STUDIOALBUM

Alluvial
Sarcoma
NUCLEAR BLAST
Deathcore med progpotential

Viktig info till alla band där ute: ett flådigt getomslag gör ingen metalsommar. Man ska dock akta sig för att vifta bort Alluvial som ännu ett över-aggronummer på den nordamerikanska deathcore/djent-cirkusen. Wes Hauch (ex-Faceless) är en skicklig gitarrist som konstruerar habila kompositioner medelst fräna, aviga riff och experimentella figurer. Hade man skalat bort de tröttsamma våldsinslagen – inklusive Kevin Mullers (ex-Suffocation) grova men opersonliga bröl – skulle det förmodligen mynna ut i ett välhamrat och progressivt stycke modern metal. Passagerna och de flera halvlåtarna visar nämligen på potential hos kvartetten och står för behållningen på gruppens andra album ”Sarcoma”. Det ödesmättade och tekniska blir aldrig, till skillnad från aggressionen, ändamål i sig utan sätts in för att ge extra udd och identitet. Det gillar jag.

Ett par plattors utveckling och kanske förtjänar Alluvial den där geten? Kunnandet finns redan där.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

ANDREAS RANA

Altarage
Succumb
SEASON OF MIST UNDERGROUND ACTIVISTS
Death metal från Spanien

Går det att gå för långt i jakten på att vara obskyr? Har kreatören larvat sig den här gången och garvar när förståsigpåare djupanalyserar för att sedan hylla, som ett experiment för att se hur långt man kan driva kreddhungrare i jakten på att dissekera något platt? Att ”förstå” har ju länge varit ett adelsmärke.

Altarage är kända för två saker: att de låter som ett vrålande lok som kör runt i cirklar på botten av en mycket djup brunn och att de ger kombinationen av ”undergång” och ”death metal” en ny innebörd. Trots ljudväggen har spanjorerna alltid haft ett starkt låtskrivarhuvud och i viss mån även så på ”Succumb”. Riktiga brottarnummer finns i ”Foregone” och ”Drainage mechanism”. Pikanta inslag såsom låtar som ”klipps av” oväntat, och lite mycket ljudupptagningar från en maskinpark mellan varven, drar ned betyget. Det gör även avslutningen ”Devorador de mundos”, som består av 21 minuter entonig gitarrfeedback. Det är svårt att injicera något sådant med mening, Altarage eller ej.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JAKOB RADERIUS

Angstskríg
Skyggespil
DESPOTZ
Rivig black’n’roll

Om du inte tycker att vanlig danska är svårbegriplig nog kommer nu chansen att uttyda black metal-growl på vårt grannspråk i form av duon Angstskríg. Bandmedlemmarna är anonyma, men denna debutskiva innehåller också gästspel från ett gäng etablerade metalmusiker, såsom Finntrolls sångare Mathias Lillmåns och Sylvain Coudret som är gitarrist i Soilwork. Skivan blandar en undergångsraspande black metal-ljudbild med betydligt mer lättillgängliga rytmer. Majoriteten av sånginsatsen är skrikigt black metal-growl men vissa inslag av ren sång förekommer också.

Överlag gör sig de tyngre och mer ödesmättade bitarna bäst. Det får mig dock att inse att rockinslagen oftast stör mer än de bidrar. Tanken är väl att de ska göra mörkret lättillgängligt på ett sätt som ska påminna om Dissections eller sena Satyricons förtjänster, men det är bara emellanåt som det fungerar för mig. Bäst är tunga och långsamma ”Slæbt gennem sølet”, medan de rockigare låtarna känns mer anonyma.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

ADAM WESTLUND

Artillery
X
METAL BLADE
Mindre thrash, mera klass

Danska Artillerys tre första album ”Fear of tomorrow” (1985), ”Terror squad” (1987) och ”By inheritance” (1990) är Nordens mest hyllade släpp från thrash metals guldålder. Senare verk, utgivna med ojämna mellanrum och under ständigt medlemsbytande, har varit nättopp bra nog för att inte direkt vanpryda katalogen. Tills nu. ”X” (ja, det är Artillerys tionde album) är riktigt skapligt. I stort sett och med vissa brasklappar. En låttitel som ”In thrash we trust” till trots handlar ”X” mindre om thrash än om ambitiös US-power metal med drag av nygammal heavy metal à la Wolf, inkluderat Niklas Stålvind-lik sång från Michael Bastholm Dahl. Och ”The ghost of me” är ren och skär pudelglam. Ve och fasa, eller? Knappast. Skivans första sju låtar är gymnastisk men diggvänlig old school-metal och fullt rekommendabla. Övriga fyra må vara trivial utfyllnad, men inte på grund av genreproblematik.

Fråga: vart tog fjolårets hyllning till förre gitarristen Morten Stützer (1962-2019), ”The last journey”, vägen?

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

Astrakhan
A slow ride towards death
MELODIC PASSION
Progressiv dramatik

2020 visade Astrakhan upp sig sist, då med en hårdrocks-tappning av rockoperan ”Jesus Christ superstar”. När stockholmarna nu bjuder på sitt tredje album med eget material är vi inte långt därifrån. Här hörs dramatik, starka melodier och mörka teman. Att medlemmarnas förflutna ligger hos band som Pain Of Salvation, Royal Hunt och House Of Shakira är ingen överraskning.

Johan Hallgrens gitarrer och Jörgen Schelanders keyboards ledsagar musiken på ett närmast spöklikt vis. Till favoritnumren sällar sig ”What you resist will remain”, som med majestätiska körer påminner om nämnda Jesusprojekt, ”Control” med dunkelt powerpopbetonade refränger och ”M.E 2020” – drygt nio minuters snirklig, snillrik prog metal, stundtals aggressiv, stundtals tårdrypande. Och över alltihop lyser Alexander Lycke, den musikalutbildade kraftsångaren som förser vartenda stycke med massiv emotion.

Enligt pressmaterialet bygger albumet på brustna relationer, brustna drömmar och en oändlig passion för musik. Det hörs.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

Bloodbound
Creatures of the dark realm
AFM
Pålitlig power metal

Med 2014 års äventyrliga ”Stormborn” träffade Bollnäs nuvarande flaggskepp mitt i prick med kanonerna. Den efterföljande drakattacken med ”War of dragons” och ”Rise of the dragon empire” gjorde även den en storslagen skillnad i diskografin och förlängde glappet mellan det gamla och det nya Bloodbound. ”Creatures of the dark” fortsätter i samma upptrampade spår som senast, men för första gången på väldigt många år smyger sig en lätt känsla av tvekan in i mina öron.

På det stora hela är ”Creatures of the dark” ett nästintill lika bra album som de tre föregångarna. De fantasydrivna allsångslåtarna tillsammans med de snabbare numren är fortsatta signum. Till det kommer sedan de blivande publikfavoriterna som visar upp bandet från sin mest 80-talsflörtande sida. Skillnaden mot tidigare är att Bloodbound inte enbart huserar på bergets topp. Ibland vacklar de oroväckande nära ruinens brant i ren lättja, om så bara för en kortare stund. Ojämnheten blir ändå ack så märkbar den här gången.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Brother Against Brother
Brother Against Brother
FRONTIERS
Duettbaserad melodisk metal

Det välbekanta Frontiers-maskineriet förnekar sig inte: skivbolagsbossen Serafino Perugino visualiserar och beställer projektet, medan multitalangen Alessandro Del Vecchio skriver låtarna och sköter flertalet instrument. I huvudrollerna finner vi denna gång Renan Zonta och Nando Fernandes, till vardags sångare i de brasilianska akterna Electric Mob respektive Sinistra. Det planerade duettkonceptet kring de två herrarna känns omgående endast halvlyckat. Det handlar om två absolut starka, men även väldigt likartat storvulna, röster. Vilket gör att den tilltänkta sångdynamiken aldrig når riktigt fram till målet.

Detta hade förvisso kunnat vägas upp av ett starkt låtmaterial och visst finns här spridda höjdare som ”Two brothers” och ”Lost son”. Helheten bär dock en alltför stark smak av enbart duglig ”enligt mallen”-leverans, vilket så ofta är Del Vecchios signum.

Detta är helt enkelt en platta som Frontiers har släppt många, många gånger tidigare och i åtskilliga fall med betydligt bättre resultat.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Capra
In transmission
METAL BLADE
Intensiv sludge från Louisiana

Att lyssna på jänkarnas debutalbum känns som att kastas tillbaka i tiden. Tänk 90-talet och den hardcorekultur som stundtals dominerade undergroundscenen.

Stilen är ”upp i ansiktet”-intensiv och Crow Lotus desperat vädjande stämma lägger beslag på mycket utrymme. På gott och ont, men efter att ha intensivlyssnat på ”In transmission” är åtminstone jag i behov av en lugn stund. Hon sjunger med eftertryck och inlevelse och det känns som att vara med om en politisk övertygelsekampanj där en serie av åsikter mulas i ditt ansikte. Den aviga ljudbilden påminner om den stil som Eyehategod med ackuratess behärskar, men mindre övertygande och utan den naturliga fingertoppskänsla som New Orleans-bandet uppvisar. Det känns ogenomtänkt och impulsivt, även om det är karaktärsdrag som i lagom dos kan leda till gynnsam kreativ spontanitet. Den hardcoremättade auran faller mig inte alls i smaken och jag skulle hellre se att de lutade sig mer åt punken och vågade väva in mer dynamiska element i låtstrukturen.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

FOTO **MISKA KYTÖ**

Arion

Vultures die alone

AFM

Modern finsk power metal

Arions förra album ”Life is not beautiful” från 2018 var en sanslöst stor överraskning. Helt ur det blå dök dessa finska småglin upp och satte hela den nationella power metal-scenen på plats och det ordentligt. Trots, eller kanske tack vare, sin ringa ålder fortsätter Arion att leverera med stor nyfikenhet och egna lösningar på sedan tidigare uttjatade problem. Frågan just nu är vilka av landsmännen som ens kan mäta sig med Helsingforsborna.

Det stänk av modernitet som passade ”Life is not beautiful” så väl är fortsatt intakt på ”Vultures die alone”. Precis som den tydliga ådran av finskt vemod som rinner igenom albumet skänker de modernt ljudande riffen ett extra lager till de redan väl tilltagna kompositionerna. Givna och smittsamma singlar, stora ballader och symfoniska äventyr – allt finns med. Det kombinerat med Lassi Vääränens ömsom hårda, ömsom känsliga röst gör att Arion är en spännande framtid för hela scenen.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

Q&A

Då ni först dök upp och deltog i 2013 års finska melodifestival med ”Lost” fick ni stämpel som musikaliska underbarn. Var det smickrande eller irriterande?

– När vi var väldigt unga var det så klart smickrande, spännande och motiverande, säger gitarristen Iivo Kaipainen. Men jag har aldrig varit någon barnslig person med orealistiska förväntningar på karriären, och när vi kom till andra albumet var det mest irriterande. Idag uppskattar jag komplimanger men tar dem inte alltför bokstavligt.

Ert tredje album ”Vultures die alone” är ert mörkaste hittills.

– När Arion bildades 2011 lät vi som ett finskt power metal-band och så ville vi också låta. Men musikscenen har förändrats och även vi har, kanske omedvetet, dragits åt ett mörkare håll. Albumdebut ”Last of us” (2014) följdes av ”Life is not beautiful” (2018), som jag ser som en brygga mellan första plattan och ”Vultures die alone” som är mycket tyngre och mer modern.

Förklara den intressanta albumtiteln.

– Jag är fascinerad av gamar i allmänhet, men ”Vultures die alone” syftar på de gamlika, själviska, opportunistiska människor som jag tror kommer att få vad de förtjänar till slut. Karma slår till! Det är ingen konceptplatta, men alla låtar handlar om människor och situationer av det slaget. ”In the name of love”, duetten med Jason Bieler från Saigon Kick, bygger på Netflix-serien ”You” och även en personlig relation som krävde mycket av mig. ”Bloodline” med Noora Louhimo från Battle Beast inspirerades av ett besök i Auschwitz. Texten handlar inte specifikt om den platsen, men jag ville ge röst åt alla offer för mänsklighetens grymhet. ”I love to be your enemy” handlar om musikbranschen. Jag ska inte prata om bandets värsta erfarenhet av den, för jag kan omöjligt hålla tonen neutral! Låt oss bara säga att vi har upplevt bakslag med allting, frånsett skivbolag. Det är jobbigt att vara ett ungt band. Många underminerar en och ifrågasätter ens förmåga.

Har du personligen en mörk sida?

– Inte direkt, men jag är passionerad. Därför tenderar mina texter att bli väldigt intensiva och överdrivna. Någon direkt mörk sida har jag nog aldrig haft. Jag dricker ju inte ens alkohol! Tanken på att förlora självkontrollen har alltid skrämt mig och ju äldre jag blir – jag är 26 år nu – desto vettigare verkar det att inte börja.

ERIK THOMPSON

Burning Witches

The witch of the north

NUCLEAR BLAST

Thrashig power metal

Tjejerna i Burning Witches är löjligt vassa musiker. Det finns få anmärkningar gällande deras hantverk, för spela brallorna av vem som helst kan de, och Laura Guldemonds pipa är inte att leka med. Därutöver är det välproducerat, välmixat och -mastrat, men låtmässigt tappar det schweiziska bandet mitt intresse ganska fort.

Det är en 13-låtarskavalkad där det mesta, med några få undantag, har körts genom samma filter och fått ungefär samma egenskaper. Det handlar om armékörer, högpitchad sång, dubbla gitarrharmonier och disttugg, dramatik i moll samt texter om mytologiska sagoväsen, häxor och drakar. Varje riff och ton är utnött sedan 80-talets början av Manowar, Judas Priest och Iron Maiden. Även om Burning Witches thrashiga power metal i sig är tilltalande saknas magin.

Deras covers har å andra sidan alltid varit mitt-i-prick. Så även denna gång med en värdig version av Savatages klassiker ”Hall of the mountain king”, gästad av Savatage-gitarristen Chris Caffery.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

DANIELA PILIC

”Vår sångerska har fått plugga nordisk mytologi för att skriva texterna”

Lala Frischknecht, Burning Witches

Q&A

Det självbetitlade debutalbumet kom 2017 och nu släpps album nummer fyra, ”The witch of the north”. Ni vilar inte på hanen.

– Vi har haft en del medlemsbyten, men vi är starkare än någonsin, säger trummisen Lala Frischknecht. Det händer att folk är skeptiska för att det bara är tjejer i bandet, men vi måste ha gjort något bra för annars skulle vi inte vara där vi är.

– Sedan har vi vår låtskrivare och gitarrist Romana Kalkuhl som är en riffmaskin, säger gitarristen Larissa Ernst. Hon skulle lätt kunna skriva 20 album på ett år.

– Hon gör mig nervös, skrattar Lala. Hon har hela tiden något på gång oavsett om vi precis har släppt ett nytt album.

Ni har låttitlar som ”The circle of five” och ”We stand as one”. Är det laget framför jaget som gäller?

– Jag är den nyaste medlemmen och jag skulle snarare kalla det en familj, säger Larissa. Burning Witches är inte bara musik. Vi umgås socialt, går på krogen, grillar och shoppar. ”We stand as one” handlar både om Burning Witches och om känslan att tillhöra den globala metalfamiljen.

På Claudio Bergamins konvolut ser ni ut som krigiska hjältinnor.

– ”The witch of the north” är den första låten som Romana skrev och riffen kändes hämtade från Norden, därav titel och tema, säger Lala. Vår holländska sångerska Laura Guldemond har fått plugga nordisk mytologi för att skriva texterna. Claudio målade en bergsmiljö med en gigantisk häxa, en korp och oss i bandet som heavy metal-sköldmöer. Vi kallar häxan Freya och hon är inspirerad av enterna från ”Sagan om ringen”. Det är ett episkt omslag och fansen kräver att få den på t-shirt. Jag älskar färgerna och vi ser jäkligt sexiga ut. Jag önskar att jag hade en sådan mage i verkligheten – vilken flamma!

Hur är det att jobba med Schmier från Destruction?

– Han har både producerat skivan och är vår manager. Han och Damir Eskic, som spelar gitarr i Destruction, hjälper oss med allt. De har funnits med och stöttat även innan vi startade bandet. Romana berättade för Schmier att hon drömde om att ha ett band med bara kvinnor och han sa: ”Sätt igång och hitta medlemmar, vad väntar du på?” Tack vare Romana, Schmier och Damir finns Burning Witches. Killarna är som mentorer. Det är inte lätt att överleva med endast kvinnor i sättningen och Schmier har varit en del av scenen i evigheter, så han vet hur det fungerar.

JESPER LÖFVENBORG

FOTO **LINE HAMMETT**

Crescent

Carving the fires of Akhet

LISTENABLE

Majestätisk egyptisk death metal

Den tysk-egyptiska kvartetten blottar genast sina rötter i det öppnande titelspåret. Med atmosfärisk svulstighet och full fokus på sin konceptuella uppgift spänner de bågen till bristningsgränsen för att accentuera sitt kulturella arv. Den sjungande gitarristen Ismaeel Attallahs röst har ett utpräglat mörkt rasp som vackert klär den egyptiska tematiken. Likväl rytmsektionens mullrande slagkraft som säkrar musikalisk ryggrad till gitarrernas majestätiska riffande.

”Carving the fires of Akhet” kommunicerar stolthet och självförtroende. Jag antar att om man gräver på djupet i Nildalens historiska mylla är det oundvikligt att inte sträcka på sig lite extra. Crescent presenterar plattan som en hyllning till de egyptiska gudarna och det känns att albumets existentiella aorta vässar musikernas koncentration lite extra.

Albumet är försett med inbjudande episka krokar, men är långt ifrån en enkel lyssning. Det krävs fokus för att inte helt och hållet bli krossad av den massivt täta ljudbilden.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

”Regeringen agerade mot hårdrock både i Alexandria och Kairo”

Ismaeel Attallah, Crescent

Q&A

Berätta om Crescents tysk-egyptiska korsning.

– Det är faktiskt bara jag som bor i Kairo, säger den sjungande gitarristen Ismaeel Attallah. Vår gitarrist Youssef Saleh flyttade till Tyskland för två år sedan och både vår nya basist Stefan Dietz och trummisen Julian Dietrich är tyskar. Jag har alltid haft mycket kontakter där, eftersom Tyskland är viktigt för oss live.

Hur är metalscenen i Kairo?

– Vi har några bra band, men jag skulle inte kalla det en scen. Media bryr sig inte och det finns vare sig skivbolag eller nischade magasin. Många gillar metal, men det är främst unga och de har inte ännu fattat hur viktigt det är att stötta de lokala banden. Egypten är centraliserat så det är främst i Kairo som vi spelar, men långt ifrån alla spelställen är professionella och går att lita på. Vi har inte spelat på hemmaplan på fyra år.

FOTO MICHAEL JAGLA / WAEL ELDEEP / RÜDIGER PLEIN / MOANIS SALEM

Vad tycker allmänheten om metal?

– Det är inte som i Tyskland eller Sverige. I början av 90-talet hade metal ett mycket dåligt rykte och regeringen agerade mot hårdrock både i Alexandria och Kairo. Metal var en offentlig syndabock och många äldre polare satt i fängelse på grund av musiken. Det har blivit bättre, men metal är fortfarande en minoritet bland minoriteter. Vi startade 1997 som ett black metal-band och stundtals kände vi rädsla. Vi var försiktiga med vad vi höll på med och spelade inte gig under fem, sex år. Så starten var en uppförsbacke.

Det nya albumet ”Carving the fires of Akhet” känns välarbetad?

– Både musik och texter är mycket genomtänkta och fokuserar på egyptisk historia. Titeln syftar på att varje människa formar sin historia. Akhet betyder ”elden vid horisonten” och är ett annat namn för solguden Ra. Slutet på albumet är filosofiskt och handlar om mänsklighetens förfall. Det är ett album för den observanta lyssnaren och jag hoppas att folk känner samhörighet. Texterna påvisar verkligen hur historien upprepar sig.

Som bonusspår har ni valt att tolka Dissection och Bolt Thrower.

– Tillsammans med Death har de banden format min musikstil. Det var dags att hylla de båda. I slutet av 90-talet och efter millennieskiftet var vi ett hängivet Dissection-coverband, så under åtta år blandade vi egna låtar med Dissections låtar. Att skriva ett album är en lång, slitsam resa och när man är klar passar det att skåla till ”…For victory”.

JESPER LÖFVENBORG

FOTO TOBIAS OHLS

Domkraft

Seeds

MAGNETIC EYE

Tung ångest med känsla

Inspelad i Welfare Sounds Studio med Kalle Lilja och Per Stålberg och mixad av Karl Daniel Lidén är det föga förvånande att Stockholmstrions tredje album låter alldeles utomordentligt. Den makalösa tyngden från 2016 års oborstade debutalbum ”The end of electricity” återvänder och den här gången har bandet lyckats blanda sluggerattityden med fjäderlätta inslag och en grym dynamik.

Fokus ligger fortfarande på långa låtar som ömsom maler ner lyssnaren, ömsom smeker försiktigt och ber om förlåtelse. Men bland ytterligheterna finns det även gott om doomigt sväng och riffglädje. Sången är inte det atonala brölande som vi så ofta utsätts för inom sludge metal. Martin Wegeland har en desperat stämma som även om den skriks fram också innehåller både melodi och känsla.

Den sjukt imponerande och limiterade ”Seeds”-boxen med vinyl, bonus-sjua, cd, konstbok, poster och 3D-glasögon är givetvis svindyr, men jösses vad det vattnas i munnen.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

PELLE GUNNARSSON

Q&A

På 90-talet spelade du i band i Göteborg. Något man bör känna till?

– Nä, säger sångaren och basisten Martin Wegeland som numera bor i Stockholm. Ursprungligen är jag från Varberg där jag och trummisen Adrian Erlandsson under slutet av 80-talet spelade thrash i ett totalt utsiktslöst band som hette Penance. När Grotesque la av och At The Gates uppstod behövde de en trummis och plockade in Adrian.

Omslaget till Domkrafts tredje album ”Seeds” är tredimensionellt och inkluderar 3D-glasögon. Hur fick ni den idén?

– Den kom från vår omslagsmakare Björn Atldax. Han hade fått titeln av oss och det är därför som man ser den här grönskan och någon form av vegetation. Han tillverkade små skelettdjur och var ute och hämtade pinnar, växter och grus i Hagaparken. Detta byggde han upp i ett diorama som han plåtade av med en 3D-kamera. Det är hans tolkning av en ödelagd värld som börjar växa upp igen. Ibland fick vi hejda honom. Han tyckte att det var självklart att låttitlarna skulle komma som pratbubblor ur djurens mun. Skelettdjur var en sak, men pratande skelettdjur kunde vi inte ha. Någonstans fick vi dra gränsen.

Vad sa skivbolaget om 3D? Det är väl dyrt?

– Det är ingen större prisskillnad. Björns första idé var att utviket skulle ha pop up-figurer, som i gamla barnböcker. Han föreslog att en skog med dessa skelettdjur skulle resa sig, men där sa skivbolaget att vi fick skärpa oss.

Hur yttrar sig er tolkning av den ödelagda värld som du nämnde?

– Våra tidigare album har handlat om apokalyptiska stämningar, men så som världen såg ut redan innan pandemin behöver man inte hålla på med att utforska fiktiv apokalyps. Man är ganska nära de stämningarna i samhället ändå. Med ”Seeds” ville vi förmedla en känsla av uppbyggnad. Gör om, gör rätt. Musikaliskt ville vi att alla låtar ska fungera live, så vi arbetade mycket med att hitta rätt häng i dem.

Hur fungerar ert coola bandnamn utomlands?

– Det låter faktiskt bättre när en amerikan uttalar det. Det låter lite jönsigt på svenska. Tyskarna har svårast att uttala det rätt. De hänger alltid på o, för om de ska uttala det rätt låter det som deras ”dumm”, alltså det tyska ordet för ”dum”, och det vill de inte säga. För alla som inte bor i Skandinavien är det ett hittepå-ord. Det blir lite som med Kyuss, att man får uttala det efter bästa förmåga.

CARL LINNAEUS

Gilby Clarke

The gospel truth

GOLDEN ROBOT

Opretentiös avspänd riffrock

Det är en skönt organisk ljudbild som Gilby Clarke presenterar på ”The gospel truth”. Med tanke på att det rör sig om okomplicerad och rak hård rock är detta naturligtvis den rätta vägen att gå. Det ryms en del klaviatur och blås på plattan. Gitarr, bas, trummor och sång hade räckt. Mer ”Appetite for destruction” än ”Use your illusion” hade varit att föredra, för att anspela på Gilbys före detta arbetsgivare Guns N’ Roses.

Nåväl, det finns en hel del att tycka om på ”The gospel truth”. ”Wise old timer” har en bra nerv och närvaro, medan ”Rusted ’n’ busted” utstrålar en fin melankolisk känsla. De snygga körerna i ”Wayfarer” och ”The ending” förnöjer. Skivan är härligt tillbakalutad och lämpar sig bättre en söndagsmorgon än en lördagskväll. Tyvärr är refrängerna lite för förutsägbara. Låtarna saknar den där knorren som skulle göra att skivan hävdade sig bättre. Exempelvis förlorar Gilby kampen mot stallkamraten och den förre bandpolaren Dizzy Reeds senaste solosläpp ”Rock ’n’ roll ain’t easy”.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Marius Danielsen

Legend of valley doom part 3

CRIME

Metalopera

Som titeln skvallrar om är det här den tredje delen i den symfoniska power metal-operan ”Legend of valley doom”. Om du har missat de två tidigare räcker det med att tänka Avantasia för att få ett bra hum om hur det låter. Det Tolkien-inspirerade fantasytemat kretsar förstås kring kampen mellan det goda och det onda. De goda måste samla in sju magiska reliker för att få kraft att slåss mot mörkrets herre.

Albumet är komponerat för att lyssnas på i sin helhet och som sådant fungerar det absolut, men jag skulle ändå önska tre-fyra spår som sticker ut tydligare. Något som däremot är förstklassigt är raden av gästartister: John Rhys-Davies (ja, ”Gimli” från ”Sagan om ringen”, med flera kultroller), Ralf Scheepers, Tim ”Ripper” Owens, Daniel Heiman, Tommy Johansson, Mathias Blad, Jennifer Batten, Arjen Lucassen och ett helt gäng till. Bara den stjärnparaden gör att jag hade velat krama ut än mer av låtarna för att göra Marius och brodern Peter Danielsens högt ställda ambitioner full rättvisa.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DAVID BERGSTRÖM

Dead Sun

Night terrors

XTREME MUSIC

Atmosfärisk death’n’roll

Trots att Dead Sun föddes redan 1996 och är ett av Rogga Johanssons äldre projekt är det först under de senaste åren som produktiviteten har exploderat. Håll i er – ”Night terrors” är den fjärde fullängdaren sedan 2019.

Plattan flyter fram i ett mellantempoläge byggt på kompetent atmosfärisk death’n’roll med en gåtfull aura. Det finns ett mörker som påminner om Paradise Losts dunkla begynnelse.

Trots en sofistikerad konstruktion lyfter flera låtar inte till sin potentiella nivå. Musiken nosar på nästa nivå, men stannar vid spännande. Jag får samma känsla när jag lyssnar på det genrebesläktade Entombed-albumet ”DCLXVI: To ride, shoot straight and speak the truth” som trots höga toppar förblir ett mellanalbum i min ranking.

Parhästen Håkan Stuvemarks mix och mastring gynnar de många subtila gitarr- och syntdelikatesserna, men jag efterfrågar fler förföriska stegringar. Jag vill ha mer örfilar och mindre smek, precis som i ”Worlds” och ”Vortex dance” som är alstrets vackraste låtduo.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Desaster

Churches without saints

METAL BLADE

Tysk thrash vs norsk black metal

Dunkla ljudbilder i moll, skitigt tyskt ös som det lät förr med en sådan svärta att det ständigt är svårt att avgöra om Desaster spelar thrash metal eller black metal, likt de tidiga banden inom extrem metal. Tyskarna är tillbaka med sin första platta på fem år. Senaste given ”The oath of an iron ritual” rankade jag som en av 2016 års bästa.

Utan att nu avgöra om ”Churches without saints” tar sig in på årsbästalistan går det att konstatera att tyskarna inte gör fans besvikna. Det som gör att Desaster sticker ut är den unika mixen av smutsig thrash metal och vemodig black metal som för tankarna till ödesmättade Mordorlandskap eller åtminstone den hårda medeltiden med eld, järn, häxbränningar och tortyrredskap.

Desaster har sedan 1996 års debutalbum ”A touch of medieval darkness” kvar både basisten Volker ”Odin” Moritz och gitarristen Marjus ”Infernal” Kuschke. De når inte samma höjder som tidigare men Desaster håller likväl fanan högt.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

CHARLES THULIN ASSARMO

Dennis DeYoung

26 east: vol 2

FRONTIERS

Vital pomprockveteran

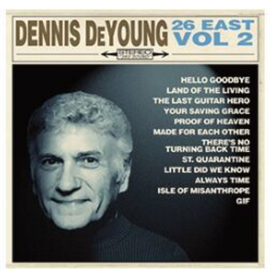

Nej, öppningen ”Hello goodbye” är inte en cover på Beatleslåten, men ändå smockfylld med referenser till Liverpoolbandet samtidigt som den dryper av Dennis DeYoungs särprägel. Se där, ett exempel på DeYoungs genialitet, som under 70- och 80-talet gav Styx-fansen ymniga kar att ösa ur. En kreativitet som lever i högsta välmåga här, på det album som den 74-årige Chicagosonen har lovat är hans sista (varför lovar man sådant?).

Till höjdpunkterna hör ”The last guitar hero” med Tom Morello från Rage Against The Machine på sedvanlig gitarrakrobatik. Dit hör den på tok för aktuella ”St Quarantine”, en sentimental AOR-dänga som transformeras till bluesrock. Och dit hör episka ”Isle of Misanthrope”, sex sorgesamma minuter av ena stunden väna toner och strax därefter kompromisslös symfonisk stomp. Och sedan avslutas allt med en ny version av ”The grand finale” från Styx klassiska album ”The grand illusion” från 1977, och årets mesta pomprockalbum är i hamn. Såvida inte dagens Styx övertrumfar.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

Electric Haze

Get in line

IDLE NORTH

Hårdrock med starka nyanser

”70-talsinfluerad hårdrock” är ett fint gammalt genreparaply som duger till mycket och lämpar sig väldigt bra även i detta fall. Att här enbart nöja sig med den termen vore samtidigt inte helt rättvist mot Electric Haze. Umeåbandet bjuder trots allt på åtskilliga uppiggande nyanser, inom ett i grunden väldigt traditionsdyrkande sound. Ta bara titelspåret, med riffiga drag av Deep Purples ”Rat bat blue” i ena stunden, för att i nästa stund växla till såväl drömska känslor som tidig 90-talstyngd.

I ”Lest we forget” skruvas tempot upp avsevärt och låten är en väldigt träffsäker ”Motörhead”-hyllning. ”Cavern of pain” är en finstämd ballad med de viktiga känslorna på helt rätt ställe, medan ”Cryin’” är en övertygande, bitvis Black Sabbath-osande, avslutning. Under hela speltiden imponerar samtliga fyra musiker stort i sina roller, inte minst den lika urstarke som variationsrike sångaren Anton Ekström.

Inalles ett högst trevligt debutalbum och definitivt ett band att hålla ögonen på framöver.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Endseeker

Mount Carcass

METAL BLADE

Politisk death metal

Omslagskonsten sätter ribban. Det moderna samhället är bara en flod av klättrande kroppar som strävar efter toppen på konsumtionsberget. Där ska den fiktiva lyckan finnas. Endseeker krossar naturligtvis illusionen med full kraft och visar istället upp en civilisation på randen till den fullständiga kapitulationen. Vi ska alla malas ned i kvarnen. Riffmaskinen ”Count the dead” för statistik över sänkta liv ackompanjerat av samplingar från en hagelbrakare, ”Unholy rites” blandar brutalt rens med melodiska bitar hämtade direkt ur Entombeds ”Left hand path” och ”Frantic redemption” gör sitt jobb som nacksving.

Den tyska gruppen uppfinner knappast ett nytt sätt att lira death metal, men har bättre tryck i kanonerna än många andra på arenan och det politiska avtrycket i form av protester mot det som driver oss alla mot undergången ger pluspoäng i min regelbok. Endseeker är helt klart ett band värda att kolla upp och ”Mount Carcass” lockar till reflektion.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONATHAN STRANDLUND

Escumergamënt

…ni degu fazentz escumergamënt e mesorga…

AVANTGARDE

Gåtfull svensk black metal

Som en vän av ordning och behov av kontroll förpliktar mitt första möte med Escumergamënt en del efterforskning. Bandnamnet är occitanska för avsky och titeln är som så många gånger förr hämtad från Bibeln och innehåller albumets konceptuella kärna. Med medlemmar från bland annat Stilla och Setherial känns bandets gåtfulla och atmosfäriskt avskalade uttryck logiskt. Verkets sex spår bjuder på kompetent black metal med en uppenbar fingertoppskänsla för hur musiken ska låta. I det upplevt enkla gömmer sig en myriad av subtila detaljer och kreativa finesser som ytterligare accentuerar känslan för den här typen av analog 90-tals-black metal.

Bandet presenterar en stämning som vilar på mystik och ett naturligt flöde av stilfulla passager. De använder riff besläktade med genrens mest spännande utvecklingsögonblick och klaviaturens roll bör också lyftas fram. Den breddar hela uttryckets atmosfär.

Det här är en storslagen musikalisk resa även om man avstår från att avkoda albumets existentiella djup.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Evile
Hell unleashed
NAPALM
Rivig thrash metal

Efter fem år i metallverkstaden har brittiska Evile svetsat ihop en rivig uppföljare till 2013 års ”Skull”. Det är i praktiken en evighet som kan liknas vid Metallicas referensramar när det gäller tid. Men även om oändliga studiosessioner har en tendens att nöta ned den vassa eggen slår ”Hell unleashed” det mesta inom genren på fingrarna. Bortsett från andningspausen ”Incarcerated” finns det inte en lugn stund på bandets femte platta och suktar du efter thrash metal som får dig att vilja krossa betong och äta trottoarkanter är ”Hell unleashed” en alldeles utmärkt dos röj.

Där Evile utforskade rymden på ”Skull” håller ”Hell unleashed” blicken på klassiska inspirationskällor som skräckfilm och krig. Och det är i just ”The thing (1982)”, ”Zombie apocalypse” och ”Control from above” som bandet verkligen finner rätt hastighet på sin tidlösa thrash metal. Som nytt, fast gammalt, i en produktion som ligger som en svetslåga i ditt ansikte.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JONATHAN STRANDLUND

Eye Of Purgatory
The lighthouse
TRANSCENDING OBSCURITY
Death metal med melodiös klang

På omslaget stiger en Cthulhuliknande havsdemon upp ur djupet och siktar in sig på en liten kustby med spartanska hus. Oddsen ser inte kalasbra ut för det lilla samhället. Men så är det också kraften från Gamlebybon Rogga Johanssons (Paganizer, Ribspreader) domedagsfioler som sätter ribban på ”The lighthouse”. Här blandas blixtsnabba riff som har tumlats runt i en HM-2-pedal med Taylor Norbergs (Ribspreader) effektiva trummor.

Det osar med andra ord döds från tiden då Stockholm var genrens kokande kreativitetsgryta. Men så smyger sig en stämningsfull och melodiös syntslinga in och dramatiken ökar ännu mer, monstret frustar och vågorna löddrar. Jag gillar när omslagskonsten speglar musiken och på ”The lighthouse” blir kopplingen en skräckberättelse tonsatt med finfin death metal som vi alla, eller i alla fall jag, innerst inne faktiskt gillar mest. Rogga Johansson är en musikalisk kulspruta och samlar träffbilden overkligt centralt. Som vanligt.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JONATHAN STRANDLUND

Flaming Sideburns
Silver flames
SVART
Skramlig garagerock

Med undantag av att ”Street survivor” figurerade i en Toyota-reklam har Flaming Sideburns fört en mer kommersiellt undanskymd tillvaro än genremässigt någorlunda närliggande Hellacopters. Troligtvis beror detta på att den finländskargentinska gruppens uttryck inte är lika polerat och även på att de saknar det svenska bandets höga toppar. ”Silver flames”, den första plattan sedan 2007 års ”Keys to the highway” och dessutom inspelad med samtliga fem originalmedlemmar, gör förmodligen inte mycket för att förändra positionen.

Det är fullt plausibelt att Flaming Sideburns vill ha det precis så. Den skramliga garagerocken har begåvats med en skränig och diskantig ljudbild, där inte mycket bas framträder. Ljudbilden är ändå behaglig och energin är mycket påtaglig. Den första halvan av ”Silver flames” är avsevärt bättre än den andra. Bäst fungerar det när kvintetten blickar åt det poppiga, som i ”Perfect storm” och ”Cast out my demons”. Både högsta- och lägstanivån borde likväl kunna höjas.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Flight Of Icarus
Cleo
BLINDFOLDEAD INTERNATIONAL
Hårdrock för prinsessor

”Vi har alltid hört att vi låter som en hårdrocksversion av Disney”, säger multiinstrumentalisten Oskar Frantzén, ena halvan av Göteborgsduon som har namngett sig efter en låt med ett band som de inte låter det minsta likt. Det finns några extra sockersöta band i den symfoniska hårdrocksvärlden men Flight Of Icarus tar verkligen priset. Tidigare röster har rätt i jämförelsen.

”Cleo” går helt i dur och är fluffiga enhörningar och prinsessor ända ned till omslag och titlar (”Love will lead you home”). Ge Idina Menzel en elgitarr och det här är soundet du får. Ett rätt kul och eget grepp egentligen. Men när så albumet, efter en sju minuter lång osammanhängande sagostund, avslutas med en cover på ”Come give me love” kommer påminnelsen. Bakom den ligger Ted Gärdestad. Bakom Disney-klassikerna ligger Elton John, Phil Collins och Tim Rice. Flight Of Icarus kan verkligen inte tävla med världens bästa låtskrivare och covern är överlägset bäst. Frågan är då om detta sound ens är värt ett försök i längden.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JESPER ROBILD

Herman Frank
Two for a lie
AFM
Tysk heavy metal

Herman Frank lirade gitarr på Accepts klassiker ”Balls to the wall” (1983). Det räckte för att i mina öron vara godkänd i alla heavy metal-examinationer. Tiden i Accept under 80-talet blev dock kortvarig men gitarrtonen från förr följer Herman Frank som en skugga. ”Two for a lie” dryper alltså av medryckande hårdrock. ”Venom”, ”Hate”, ”Hail the new kings” och ”Stand up and fight” är tyskt stål som både glänser och skyddar mot moderniteter. Snyggt också att mellantempolåtarna ”Just a second to lose” och ”Danger” får plats bland alla höghastighetslåtar. Den sistnämnda skulle inte ha gjort bort sig på just ”Balls to the wall”.

Bästa refrängen spar Herman Frank, som även var medlem i Accept 2005 och 2009-2014, dock till uppploppet – i ”Open your mind” får Masterplans sångare Rick Altzi visa upp att hans svenska strupe passar utmärkt i ett tyskt stålbad.

Gillar du Accepts 80-tal är det här en perfekt tidsmaskin till en tid då riffet stod främst och refrängen satt som en insekt på ett flugpapper.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONATHAN STRANDLUND

Marty Friedman
Tokyo jukebox 3
THE PLAYERS CLUB/MASCOT
Japansk powerpop av thrash-ikon

Den forne Megadeth-gitarristen har en imponerande, intressant och ovanlig historia. Från 80-talets uppvisningsspel med Jason Becker i Cacophony, via 90-talets riffande jämsides Dave Mustaine, till 2000-talets flytt till Japan och en fullständig hängivelse till det nya landets kulturliv.

Detta är Martys tredje släpp i en musikalisk hyllning till det nya hemlandet. Han har tagit kända japanska låtar och stöpt om dem till en sorts melodiös pop-metal. Idén är naturligtvis ball men jag stör mig till slut på de lite crazy-japanska tongångarna och tycker att allt låter i stort sett likadant. Det slår mig plötsligt att Marty Friedmans uttryck på gitarren påminner en del om Steve Vai – ett lite skruvat, knorrigt och trudeluttigt tonspråk som blir lite för effektsökande och teatraliskt. Men det är onekligen ballt att sista låten är skriven av Marty själv på uppdrag av den japanska regeringen, som ville ha en låt att spela vid officiella evenemang.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JONAS MOLUND

Frost
Day and age
INSIDEOUT
Modern progrock

”Enjoy yourselves – you scum”, säger ett barn i skivans mynning. Lika bra att lyda, för nu åker vi på äventyr. Albumets inledande titelspår är elva minuters underbart rockflyt. Det är majestätiskt, det är melankoliskt och det är omöjligt att sitta still. De tre trummisarna – varav King Crimson-mannen Pat Mastelotto är den mest kände – driver på som helsike och fyller på med himmelska fills. Gillar du Porcupine Tree på toppen älskar du det här.

Sedan fortsätter det i samma spår. It Bites-doftande monumentrock med tunga elgitarrer (John Mitchell från Arena), pikanta keyboards (bandledaren Jem Godfrey) och starkt melodiös sång (Godfrey, Mitchell och basisten Nathan King, huller om buller).

Är konceptskivan bättre än tidigare Frost-album? Det känns så, men tills vidare nöjer jag mig med att tacka vår lyckliga stjärna för att den brittiska neoprogkonstellationen är tillbaka. För det här är maffig, modernt skönproducerad rockmusik, lika underhållande som den är innerlig. Och yes, I do enjoy myself.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

Paul Gilbert
Werevolwes of Portland
THE PLAYERS CLUB/MASCOT
Melodiös spelevink-rock

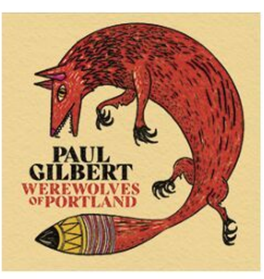

Paul Gilbert älskar verkligen musik. Vid 54 års ålder lyser fortfarande en barnslig förtjusning över musikens kraft igenom i hans musik. Det finns en smittande spelglädje och charm i hans spel som är svår att värja sig emot. Han har vid det här laget nästan uppfunnit en egen genre: spelevink-rock. Han blandar rock, funk och groove med ett nästan McCartneyskt sinne för melodier. Som extra ingrediens har han en nästan övermänsklig kontroll på sitt instrument, men är mogen och klok nog att låta sin teknik tjäna musiken och inte tvärtom. Framför allt hans förmåga att spela melodier som om det vore sjungna verser är unik. Ibland gör han det konventionellt, ibland med en slide som han har fasttejpad på gitarren då den inte används.

På detta sin sextonde soloplatta har han verkligen träffat rätt. Låtskriveriet är på topp här. Beatles, Rush, Queen är bara några av de ganska tydliga influenser som gör sig påminda på den här musikaliska lekstugan.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JONAS MOLUND

PROUD

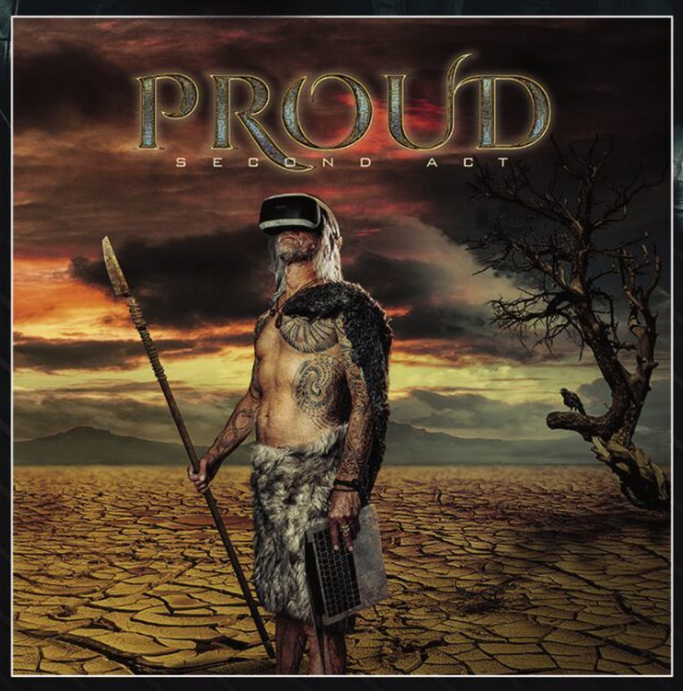

Long lost Swedish hard rockers
PROUD are back in attack after
36 years - stronger than ever !

TUPLE

Second solo strike from
ex-TAROT / LAZY BONEZ
singer Tommi "Tuple" Salmela.

A full shot
of classic
melodic
hard rock !

Distributed in Sweden
by Sound Pollution

THE HOME OF MELODIC ROCK
AOR HEAVEN
WWW.AORHEAVEN.COM

ARISING EMPIRE

OUT APR 23, 2021

MISTER MISERY
A BRIGHTER SIDE OF DEATH

Their second album, in which they increased their musical skills to the maximum.

CD // Ltd. Vinyl LP // Ltd. Special Box // Digital

PRE-ORDER NOW!

CATCH MISTER MISERY LIVE AT

BEAST IN BLACK
EUROPEAN TOUR 2021

22.11.21	SE	STOCKHOLM FÅLLAN	06.12.21	DE	STUTTGART LKA LONGHORN
23.11.21	SE	GOTHENBURG TRÄDGÅRN	07.12.21	CH	PRATTELN Z7
24.11.21	DK	COPENHAGEN AMAGER BIO	08.12.21	DE	MÜNCHEN TONHALLE
26.11.21	DE	OBERHAUSEN TURBINENHALLE	10.12.21	HU	BUDAPEST BARBA NEGRA
27.11.21	NL	TILBURG 013	11.12.21	CZ	ZLIN HALA EURONICS
28.11.21	DE	FRANKFURT BATSCHKAPP	13.12.21	AT	VIENNA ARENA
29.11.21	BE	ANTWERP TRIX	14.12.21	PL	KRAKOW STUDIO
01.12.21	UK	LONDON ISLINGTON ASEMBLY HALL	15.12.21	DE	BERLIN HUXLEYS
02.12.21	FR	PARIS LA CIGALE	16.12.21	DE	HANNOVER CAPITOL
03.12.21	FR	LYON CCO	17.12.21	DE	HAMBURG DOCKS
05.12.21	IT	MILAN ALCATRAZ	18.12.21	DE	LEIPZIG FELSENKELLER

TICKETS: WWW.CONTRAPROMOTION.COM

OUT MAY 21, 2021

ONE MORNING LEFT
HYPERACTIVE

They draw inspiration from retro music, video games & 80s hardrock, while staying true to their heavier roots.

CD // Ltd. Vinyl LP // Ltd. Special Box // Digital *PRE-ORDER NOW!*

OUT AUG 27, 2021

VENUES SOLACE

Every single song of this album is a banger; the pressure of »Solace« is so high you get the feeling it will all burst to pieces any minute now!

CD // Ltd. Vinyl LP // Digital *PRE-ORDER NOW!*

OUT APR 9, 2021

CRO- MAGS 2020

The record itself is unintentionally 20 minutes and 20 seconds, and plays out more like a time-capsule look into the dumpster fire known as the year 2020.

CD // Ltd. Vinyl LP // Ltd. Special Box // Digital *PRE-ORDER NOW!*

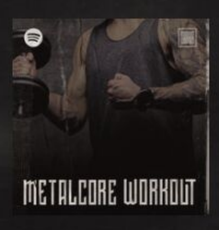

FOLLOW OUR OFFICIAL PLAYLISTS ON SPOTIFY, APPLE MUSIC & DEEZER

WWW.ARISING-EMPIRE.COM WWW.FACEBOOK.COM/ARISINGEMPIRE.DE @ARISING_EMPIRE

18+

WHAT IS AVAXHOME?

AVAXHOME-

the biggest Internet portal, providing you various content: brand new books, trending movies, fresh magazines, hot games, recent software, latest music releases.

Unlimited satisfaction one low price
Cheap constant access to piping hot media
Protect your downloadings from Big brother
Safer, than torrent-trackers

18 years of seamless operation and our users' satisfaction

All languages
Brand new content
One site

AVXLIVE.ICU

AvaxHome - Your End Place

We have everything for all of your needs. Just open https://avxlive.icu

”Först i den avslutande mastodonten Skyfall faller varenda bit på plats”

Helloween

Helloween

NUCLEAR BLAST

Årets största power metal-släpp

Det har talats vitt och brett om karriärens viktigaste album för Helloween. Jag är själv en av de som har benämnt ”Helloween” som just det albumet. Men ju mer jag har lyssnat på albumet, desto mer har jag insett hur skev den beskrivningen är. ”Helloween” är vad Helloween är, dagens Helloween vill säga. Albumet kommer inte att pocka på uppmärksamheten hos en ny publik. Albumet kommer inte heller att fullt ut kunna tillfredsställa de som lever kvar i det förflutna och sitter fångade i ”Keeper of the seven keys”-dubbelns sfär. Det oket är bandets samtliga medlemmar införstådda med. Därför försöker de på sitt sextonde album inte heller att upprepa forna dagars bedrifter och det på gott och ont. I stället för att falla i den farligaste av fällor och enbart blicka bakåt mot det förflutna håller bandet i stället sig fast vid senare års formel som har mejslats fram av den mångåriga producenten Charlie Bauerfeind.

Andi Deris, som har varit sångare i Helloween sedan 1994 och ligger bakom närmare hälften av albumets låtar, fortsätter att blanda sin älskade 80-tals-heavy metal med refränger som är direkt ämnade för radion. Speciellt utmärker sig cyniska ”Cyanide” som prickar in alla Andis signum som låtskrivare. I ensamt majestät håller han hov och rackar ned på dagens orättvist utformade samhälle. Om låten inte dyker upp i kommande livesammanhang lovar jag att äta rå pumpa. Samma sak gäller för ”Fear of the fallen” där Andi och Michael Kiske, som försvann från Helloween 1993 och kom tillbaka till bandet 2017, delar broderligt på sången. Någonting som de gör förtjänstfullt genom hela albumet och som fungerar avsevärt bättre än vad jag trodde att det skulle göra. Snyggt flätas rösterna samman för att i refräng efter refräng få extra skjuts av gitarristen och sångaren Kai Hansens raspigare stämsång. Andis ”Rise without chains” gör däremot inget väsen av sig alls och är förvånansvärt anonym.

En som däremot gör mer väsen av sig är Sascha Gerstner, vars gitarrspel sätter kollegorna Kai och Michael ”Weikie” Weikath i en oförskämt bekväm sits. I ”Best time” flörtar han dessutom med samma influenser som färgade av sig på Kai när han skrev singeln ”I want out” för 33 år sedan. Även där delar Andi och Kiske på sången och en framtida hit är att skönja. Experimentella ”Angels” lär dessvärre inte gå samma öde till mötes då den passerar lite väl långt utanför Helloweens ramar. Basisten Markus Grosskopf – en av albumets stora vinnare med ett basspel långt över det vanliga – håller sig dock inom en armlängds avstånd från hemmet. Med ett glödande Helloween-hjärta presenterar han ”Indestructible”. Ett målande hårdrocksnummer utan krusiduller.

Just målande är också vad Weikie sysslar med på ”Helloween”. Under övervakandet från medproducenten Dennis Ward (Unisonic, ex-Pink Cream 69) blossar den gamla storrökaren upp på nytt och bjuder på inte mindre än tre riktiga rökare ur den gamla skolans europeiska power metal. Albumöppnaren ”Out for the glory” hör utan tvekan till det bästa som han har satt sitt namn på sedan jag vet inte när. I händerna på Andi hade det fortfarande varit en bra låt, men Kiskes insats på den bör tillfredsställa varenda nostalgiker som gormar om att det var bättre förr. I skojfriska ”Down in the dumps” har Weikie även fått ihop en glödande refräng av ”Burning sun”-kaliber. Att låten i sig annars mest går ut på att Andi, Kiske och Kai gemensamt klämmer varandra på pungen får väl ses som illa dold humor från den sluga gamla räven.

Alla de olika delarna till trots är det ändå först i den avslutande mastodonten ”Skyfall” som varenda bit faller på plats helt och hållet. Det är också här som albumets stora skurk uppenbarar sig. Som albumets första singel skickade Kais koloss upp förväntningarna på en orimligt hög nivå och ingen av albumets resterande låtar är i närheten av att kunna rubba tolvminutaren från tronen som albumets höjdpunkt. Det är som Kiske själv säger: ett gäng låtar till från Kais penna hade kunnat ge albumet en helt annan vinkel. Nu är det mestadels ”bara” ännu ett genomsolitt Helloween-album.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Go Ahead And Die

Go Ahead And Die

NUCLEAR BLAST

Råbarkat Cavalera-mölj

Protest! Uppror! Åt helvete med övermakten!

Den som har sett exempelvis Cavalera Conspiracy live vet att Max gärna låter familjen vara med på ett hörn. Här är det, om jag har förstått det rätt, sonen Igor Amadeus (bas, gitarr, sång) som styr och ställer. Naturligtvis med pappas (sång, gitarr) goda överinseende.

Albumet fångar covidpandemins sociala härjningar och politiska haveri – en titel som ”Truckload full of bodies” har reell betydelse – genom ett hatpunkigt filter som kastar oss tillbaka till ett bråkigt och stökigt 80/90-tal. Till en tid då skillnaden mellan thrash, death metal, crust och grind inte var så viktig. Till band som Possessed och Napalm Death och en hel del Celtic Frost. Prototypiskt, rått, ständigt relevant.

Det mesta sitter som en snutstövel i nacken, mycket tack vare superbt skinnbankande av Zach Coleman. Go Ahead And Die lever inte bara på namnet Cavalera, det är också klanens mest svavelosande ansträngning sedan, tja, Nailbomb. I övrigt har farsan fortfarande den tuffaste rösten.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ANDREAS RANA

Grief Collector

En delirium

PETRICHOR

Traditionell doom metal

Robert Lowe har inte för inte förärats epitetet ”the voice of doom”. Det räcker med att lyssna på den utmärkta Candlemass-trippeln ”King of the Grey Islands”, ”Death magic doom” och ”Psalms of the dead” om man behöver göra sig påmind. I den nya konstellationen Grief Collector fortsätter amerikanen, tillsammans med landsmännen Brad Miller och Matt Johnson, sitt värv.

2019 års debutskiva ”From dissension to avowal” var ett habilt om än något enahanda konceptuellt minialbum om sorgeprocessens olika faser. Lyckligtvis är fullängdsdebuten ”En delirium” en mer mångfacetterad historia. Fortfarande rör det sig om traditionell doom metal, men med större variation än senast.

Särskilt lyckade är köttiga inledningen ”Corridors”, energiska ”Our poisonous ways” och avslutande ”Scorned hearth”. Att resterande låtar inte når riktigt samma höjder är måhända synd, men som helhet betraktad är ”En delirium” en uppföljare som lär stå sig stark i konkurrensen.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

Hellryder

The Devil is a gambler

ROAR

Råbarkad och oborstad metal

På grund av rådande pandemi har många musiker fått tid över. Grave Diggers sångare Chris Boltendahl och gitarrist Axel Ritt är två av dessa. Tillsammans med Gregorians trummis Timmi Breideband och Orden Ogans basist Steven Wussow bildade de Hellryder, som väl i och med detta kan beskrivas som en blygsammare variant av en tysk supergrupp.

Huvudrollsinnehavarna Boltendahl och Ritt rör sig inte superlångt från huvudbandets territorier, men ”The Devil is a gambler” är lite mer hårdriffande. Albumet är också mer rakt på sak och känns mer impulsivt, vilket får Hellryder att framstå som en bröligare grottmans-version av Grave Digger. Kärleken till Motörhead kikar fram i de snabbare låtarna som ”Bad attitude”.

Boltendahls råbarkade stämma är som vanligt omisskännelig. De medryckande ”Night rider” och ”I die for you” och den tunga ”Passion maker” lyser klarast. Gitarrsolot i ”Chainsaw Lilly” är mäkta bra. I övrigt får plattan ses som en rolig grej: en lekfull och godkänd parentes i herrarnas karriärer.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

House By The Cemetary

Rise of the rotten

PULVERISED

Skräckfilmshyllande HM2-döds

Då var det dags igen för Sveriges främsta dödsmång-sysslare Rogga Johansson (gitarr, bas) att släppa lös ett nytt projekt. Denna gång slår Gamlebybon sig ihop med sin vapen-dragare från Paganizer och Dead Sun, trummisen Mathias Fiebig, och den amerikanske sångaren Mike Hrubovcak (Monstrosity) för att med death metal visa vördnad för den 40 år gamla Lucio Fulci-rullen som bandet delar sitt namn med.

Med den innehållsförteckningen är ganska mycket redan givet. Det handlar om HM2-stinn döds med stark 90-talskaraktär och hög lägsta nivå. Rogga vet hur man snidar riff som både röjer och svänger och på ”Rise of the rotten” visar han även prov på en death’n’roll-nerv som för mina tankar till det Dismember och Entombed sysslade med under mitten av 90-talet.

Ovanligt nog är låtarna på andra halvan av plattan de starkaste då de är fulla av melodier och riff som lätt hade platsat på någon av de senare Revolting-albumen, vilket gör det svårt att sitta still.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL LÖFQUIST

Insane

Victims

DYING VICTIMS

Smutsig thrash metal

Kristinehamnsbördiga Insane har ofta benämnts som unga och lovande, men har bevisligen för länge sedan lämnat puppstadiet. Redan på 2017 års debutalbum ”Evil” var leveransen total och på mördartematiska ”Victims” har musiken slipats och mörkret tätnat väsentligt.

Värmlänningarna spelar 80-talssprudlande thrash metal med sylvassa kanter och smutsig fernissa. Ljudbilden är rivigt genomtänkt, utan att bli tillrättalagd och pretentiös. Det är uppenbart att kvartetten vet vad de sysslar med, helt enkelt. Precis som på tidigare släpp känns det som att bli nedsänkt i en defekt hajbur, eller som att vara agnet på kroken med gammelgäddan nafsande i hasorna. Trots det något lortiga och murkna skimret spelas musik med stor teknisk finess, uppbackad av trummisen Johnny Lebischs frenetiska hamrande. Dessutom har plattan en subtilt luftig produktion som gynnar den för lyssnaren ack så välbehövliga dynamiken.

Det finns egentligen bara en fråga – varför lyssnar inte fler thrashers på Insane?

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Q&A

Hur länge kan ni kallas unga och lovande? Ni startade trots allt redan 2009.

– Vi levde lite på det där i början och tänkte att tiden att få till någonting bra var på vår sida, säger gitarristen Erik Kristhammar. Nu har man lite ångest över att det är dags. Vi kan inte leva på att vi är unga längre.

– Men när vår trummis Johnny Lebisch kom med i bandet 2014 höjdes medelåldern drastiskt, skrattar den sjungande gitarristen Gustaf Hellberg.

Ni känns underskattade – kultförklarade i vissa kretsar, men okända för den stora massan. Är det nya albumet ”Victims” vändpunkten?

– En himla massa musik kommer hela tiden och man kan ganska lätt koka ihop en skiva och nå ut, men om folk verkligen lyssnar och tar till sig musiken är en annan grej, säger Erik.

– Folk lyssnar 30 sekunder på en låt och går direkt vidare om de inte gillar det som de hör, fortsätter Gustaf. Vi är egentligen för unga, men förr köpte folk fler plattor och lyssnade på hela skiten och gav musiken lite mer tid. Vår generation söker snabba lösningar och känns det inte bra direkt går man genast vidare. Det finns inte samma engagemang och det krävs lite mer från oss.

Vad är er lösning?

– Vi har spelat ganska mycket och varit med ett tag, så folk vet vilka vi är när vi är ute och spelar, säger Erik. ”Victims” är skivan som vi har velat göra i många år, men det är först nu som vi har kommit lite närmre målet hur vi vill låta. Vi gjorde skivan tillsammans med ljudteknikern Jamie Elton och han fattade direkt vad vi ville åstadkomma. Det gav oss en knuff i rätt riktning med produktionen och hela inspelningsprocessen. Vi får hoppas att folk hör albumet, för det känns otroligt mycket bättre än tidigare.

”Victims” har en mördartematik. Hur jobbar ni med texterna för att förstärka den känslan hos lyssnaren?

– Låttitlarna har funnits med från början, men texterna har vi jobbat mycket mer med än tidigare, säger Gustaf. Jag har varit noggrann med att det ska finnas tydliga ramar för hur texterna ska sjungas och artikuleras. Texterna ska svänga så att det blir som ytterligare ett instrument och texterna i sig är ganska känsliga. Så det har varit viktigt att sätta rätt ord på innehållet. Vissa saker är riktigt hemska och det ska ändå vara hårt. Plattan ska inte vara någon snyfthistoria, utan det ska vara brutala ord.

JESPER LÖFVENBORG

Interloper
Search party
NUCLEAR BLAST
Teknisk heavy metal/metalcore

Progressivt? Näe, den gubben går inte. Kalifornientrions albumdebut är full av välspelade riff, omöjliga trummor och diverse krumbukter, men flyhänthet måste få sällskap av lite banbrytande också. Möjligen är mixen en smula egen: tempoväxlande, svårspelad heavy metal möter riff, vrål och gnällig ren sång hämtad från metalcore. Där Coheed And Cambria har förvaltat de bästa sidorna ur släktskapet med emoscenen har Interloper istället låtit sådana element dra ner musiken – ja, det var gnället det gällde. Den oklädsamma sången, som sköts av gitarristen Andrew Virrueta, används visserligen hyfsat sparsamt men gör ”Search party” till mer pärs och mindre välbehag.

De inslag där tonvikten läggs skulle göra sig bättre med rättframma gelikar som Trivium och Bullet For My Valentine än i sammanhang präglade av svårgreppade låtstrukturer. Som allra bäst blir det alltså faktiskt i rakare låtar som ”Drift”. Om det tekniska ska fortsätta att ta plats hade nog ett progressivt kliv närmare Periphery gjort gott.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JESPER ROBILD

James Holkworth Conspiracy
Swamp blues murder
THE FRIENDLY RANGER
Blueshårdrock och humor

Inte ens ett halvår efter fjolårets föregångare ”Solo in Sodom” hemsöker den lika mystiske som excentriske James Holkworth åter lyssnarna världen över. Den imponerande höga produktiviteten motsvarar glädjande nog en lika stabil underhållningsfaktor som sist, liksom hos 2019-debuten ”We want to be famous”.

Konceptet känns lika tryggt som välbekant, med diverse humoristiska berättelser tillika betraktelser med företrädesvis USA-rötter. Detta byggt på en musikalisk grund av klassisk blueshårdrock, där inslag av bland annat pop och country också har sin självklara plats. Ofta är det de små extra detaljerna som lyfter de enskilda låtarna. Till nämnvärda exempel hör gitarrharmonierna i ”On the beach”, den släpiga träskbluesen i ”Porn and voodoo” samt småfunkigheten i ”I feel funky”, vars titel inte nödvändigtvis enbart åsyftar musiken. Holkworths oborstade ”hellre än bra”-röst känns här även klart bekvämare än på ”Solo in Sodom”, vilket inger förnyade förhoppningar inför nästkommande albumsläpp.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Jordfäst
Hädanefter
NORDVIS
Allvarstyngd black metal

På den Smålandsbördiga trions debutalbum sätter bandet den ack så viktiga stämningen. Murken och allvarsam black metal som bygger stora delar av sitt uttryck på atmosfärsbygge har inte råd att förlora skärpan om musiken ska hålla nödvändig kvalitet. Alstret består av de två långa låtarna ”Buren av loppor” och ”Hädanförd” som genomsyras av förföriskt vassa melodier och en rak prosa som inte går att ducka för. Det handlar om döden.

Skivan har en dyster aura och design, musik och text paketeras i ett kompakt mörker. Valet av svenska accentuerar budskapet än mer och orden träffar likt vassa pilar. Trion framför låtarna med precision och kompositionen med dräpande mörka riff och spöklikt medryckande melodier är exemplarisk. De två låtarna fastnar nästan omgående och det finns en tydlig fördelning mellan lagdelarna så att både instrument och sång får bärkraft.

”Hädanefter” är en osminkad likfärd genom verklighet utan försök till förskönings. Tur att musiken är så vacker i det sträva och smutsiga.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

King Of Asgard
Svartrviðr
TROLLMUSIC
Atmosfärisk extremmetal

King Of Asgard säger att de ser ”Svartviðr” som en fortsättning på 2017 års ”Taudr” och det är lätt att förstå vad de menar. Skivan innehåller samma storslagna atmosfäriska death/black metal som föregångaren. Mycket har däremot hänt sedan debutalbumet ”Fi’mbulvintr” från 2010. Medan det lät mer som föregångarbandet Mithotyns bullriga och folkklingande viking metal har östgötarnas musik på senare år blivit mer svårforcerad, med mer förtäckta folkinslag och tydligare fokus på stämning.

Det finns gott om hypnotiska riff på albumet men de blandas med mer melodiska gitarrpartier. Rejäla growl kompletteras med mässande körer till en enhetlig ljudbild. Ödesmättade rytmer ger bilden av vandringar över stora vidder. Trots avsaknaden av orkestrala inslag associerar jag till tyska Finsterforst, men också till mer närliggande genrebröder som norska Einherjer. Plattans enda svaghet är att den blir så enhetlig att de långa låtarna smälter ihop, vilket medför att tydligt utkristalliserade toppar saknas.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ADAM WESTLUND

Robbie LaBlanc
Double trouble
ESCAPE
Varierad melodisk rock

Robbie LaBlanc fick idén att göra en soloplatta med 70- och 80-talsvibbar och här är den. Den är något av en odyssé för allätare, då den spänner över många stilar. Sinuskurvan svänger nog lite väl mycket för vissa…

Producenterna Steve Overland och Tommy Denander har skrivit albumet och bidrar med bakgrundssång respektive gitarr/keyboards, med skickliga musiker även i övrigt.

Det doftar Foreigner à la mitten av 80-talet i ”The sound of the city” och även någon mer låt, vilket passar Robbies tämligen Lou Gramm-lika stämma. Lite väl mycket rock’n’roll blir det i ”Start motor running”, som följs av den väldigt poppiga ”Never let a good time go” som kunde ha passat på skivor med David Hasselhoff.

Vassa spår finns – som ”Voodoo woman” med smakfull och Michael Landau-minnande kompgitarr av Denander. När ”Pure” och ”My lips are sealed” dyker upp får vi en korsning av rock och soul som tilltalar mig. Trummorna är lite smattriga här och var, men i övrigt är det en kvalitativ platta.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Liar Thief Bandit
Deadlights
THE SIGN
Actionrock

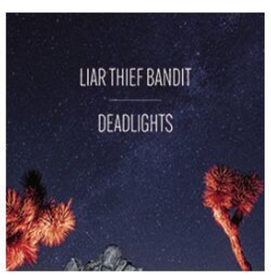

En av de största behållningarna med Liar Thief Bandits förra album, 2018 års ”Straight ahead”, var den punkiga nerv som Gustav Brunn lyckades införliva i sin produktion. Denna gång har malmöiterna gett Tambourine Studios Erik Sundin uppdraget att ratta ljudet. Resultatet är en svulstig och välljudande, om än något tillrättalagd, historia som har sina stunder. Den raka, kompromisslösa rocken är intakt, så också avsaknaden av dödvikt och krusiduller. Vilket ger 41 livfulla minuter klassisk actionrock, över vilken Hellacopters ande vakar.

Från det inledande titelspåret till avslutande ”Hindsight” är det således fulla ställ som gäller. Bitvis blir det jämntjockt, framför allt i mittpartiet, men oftast håller ”Deadlights” för en närmare granskning. Startdubbeln ”Deadlights” och ”Good enough” står, tillsammans med ”Feathers”, ut lite extra. Den sistnämnda är en riktig projektil som påvisar Liar Thief Bandits förmåga att hitta rätt i en annars förutsägbar genre.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

Lucifuge
Infernal power
DYING VICTIMS
Black/speed metal

Efter att ha tillbringat fyra-fem år som ensamseglare i underjorden återvänder nu frontmannen Equinox med full besättning inför tyska Lucifuges tredje fullängdare ”Infernal power”. Liksom på förra årets ”The one great curse” handlar Lucifuge framförallt om att förvalta arvet från 80-talets ”onda” speed/proto-black metal. Bathory, Onslaught och tidiga Slayer är rimliga riktmärken, men här finns även inslag av NWOBHM och 90-tals-black metal. Inte helt olikt landsmännen i Desaster, med andra ord.

Det är lätt att uppskatta ”Infernal power”, då skivan erbjuder ett bra driv, genomtänkt låtsekvensering och medryckande låtar som har marinerats i en tidstroget fulsnygg produktion. Ja, lättlyssnat är det och låtarna flyger förbi illa kvickt. Men lika snabbt glöms musiken bort efter skivans dryga halvtimmes speltid, troligtvis till följd av att bandet i dagsläget saknar särprägel. Men låt oss ge Lucifuge en chans till, de har säkert sitt bästa album framför sig i karriären.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JOHAN PETTERSSON

Luna’s Call
Void
LISTENABLE
Progressiv/teknisk death metal

Så var det det här med progressiv-paradoxen igen. Är det verkligen progressivt att på gränsen-planka tidigare pionjärer? Tja, någon genrestämpel får vi väl sätta på Luna’s Call, men ett distinkt sound är det knappast tal om. Britternas andra album släpptes sensommaren 2020 och distribueras först nu av ett större bolag. Väldigt likt debutalbumet ”Divinity” från 2016, med något förfinad spelstil men bra mycket mer avskräckande omslag.

De har lyssnat på Opeth, men lyckas inte återskapa dynamiken. De har lyssnat på Cynic, men har mest fått med sig de bökiga delarna. Och så har de lyssnat på sentida Death, men inte finslipat låtskrivarförmågan i samma grad. Framförallt mår ett så här utmanande sound bra av att varvas med såväl rakare som lugnare partier bland allt knök och stök i omöjliga taktarter. Närmast önskemålet kommer de med riffen i ”Signs”, pausunderhållningen ”Silverfish” och den tydligaste Opeth-plankningen ”Locus”. Det räcker inte hela vägen, men funkar när Wilderun är sönderlyssnade.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JESPER ROBILD

Black Lodge

PRESENTS:

OUT 2021

CD | CD+BOOK | 2LP | DIGITAL

OUT 14 MAY

CD | LP | DIGITAL

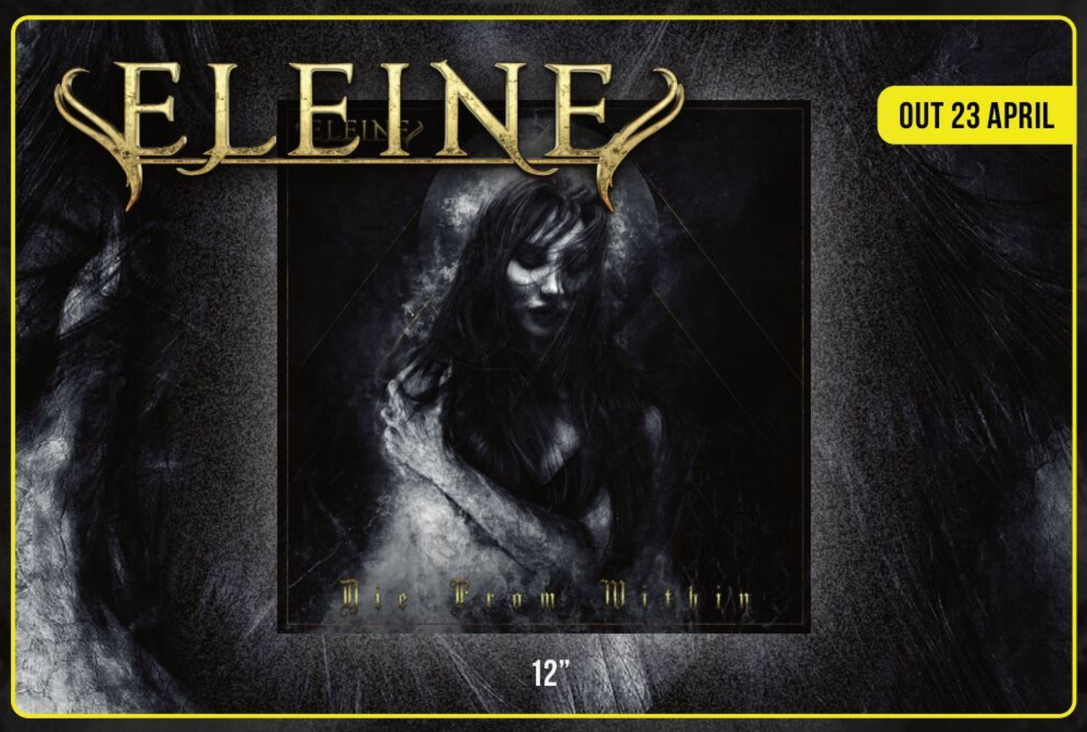

OUT 23 APRIL

12"

OUT 30 APRIL

8 CD BOX WITH 8 PATCHES AND 0-CARDS

OUT 26 MARCH

2LP

OUT 14 JUNE

2LP

OUT NOW

2LP

OUT NOW

CD | LP | DIGITAL

OUT 19 MARCH

CD | LP | DIGITAL

OUT 30 APRIL

CD | LP | DIGITAL

STILL HOT

STILL HOT

WWW.BLACKLODGE.SE
FACEBOOK.COM/BLACKLODGERECORDS
BLACKLODGERECORDS.BANDCAMP.COM

ORDER FROM:
WWW.SOUNDPOLLUTION.SE

SOUND POLLUTION

Midnite City

Itch you can't scratch

ROULETTE MEDIA

Glam-pop i läderoutfit

Rullande utmed kullersten, i ett neonskimrande spöregn. Mitt i Nottingham. Här slår Midnite City en och annan frivolt och sträckkollar på MTV-delikatesser från förr. Lite Poison. Lite Danger Danger. Paketerat i en snäppet blötare filt, dock. Målet är oförtäckt: glam-pop-dängor i läderoutfit, som åkallar sommar, en kall och partaj.

Sångaren Rob Wylde är en låtskrivande Duracellkanin, även för andra artister, och kvaliteten är igenkännande och soligt hög. Här och nu, på platta tre och i efterspelet av briljanta föregångaren "There goes the neighbourhood" (2018), anas ibland efterfestens trötthet. Men, det är i jämförelse. Produktionen är på topp. Och låtar som "Fire inside", "I don't need another heartbreak" och "They only come out at night" är precis så Midnite City-tjusiga som önskat. Kvickt blir trion nattens starkaste koffeinpiller.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JOACHIM SMITH

"Jag var med i Kiss Army och Poisons fanklubb men den var inget vidare"

Rob Wylde, Midnite City

Q&A

I albumöppnaren "Crawlin' in the dirt" sjunger du att det alltid är någon som försöker tynga ned dig. Är det så det känns?

– Det är så hela det senaste året har känts, säger sångaren Rob Wylde (Tigertailz). Vi har fått kräla i stället för att lira. Det är samma sak med albumets titel, "Itch you can't scratch". Hela den här covid-19-situationen är bisarr och listan på spelningar som har blivit framflyttade ännu värre. Förra året skulle ha varit det mest upptagna i vår karriär och i stället blev 2020 det lugnaste.

Men ni hann åka till Australien för att spela i alla fall. Det var det inte många andra band som hann göra.

– Exakt, det var som en dröm som blev sann. Det var samma sak när vi lirade i Japan 2019. Det är vår trummis Pete Newdeck som håller i bokningstrådarna och när han sa att det såg ut som att vi skulle åka till Japan trodde jag honom inte först. Men iväg kom vi och det blev en succé med två utsålda spelningar. Samma visa med Australien. Han sa att det såg ut som att vi skulle få åka långflyg igen och jag trodde honom inte förrän vi satt på planet. Det var lite strul med vårt arbetsvisum. Det kom inte förrän samma dag som planet skulle lyfta, men har man is i magen och tro på vad man gör brukar det lösa sig.

I "Crawlin' in the dirt" sjunger du även om att höra din egen låt på radion. När hörde du dig själv på radion första gången?

– Det var i början av 00-talet och med mitt gamla band Teenage Casket Company när vi var på USA-turné. Vi skulle spela i Albany utanför New York och plötsligt hörde vi oss själva på radion. Jag kommer aldrig att glömma det. Hela bandet stod i en ring och bara stirrade på radion. Midnite City hörs också på radion och det betydligt oftare, men då är det webbradio. Det är kul fast inte riktigt samma grej.

Ni har en egen fanklubb som heter Midnite Army. Var du själv med i någon fanklubb när du var ung?

– Givetvis var jag med i Kiss Army. Sedan var jag även med i Poisons fanklubb och den var inget vidare. Den var dyr och man fick ingenting speciellt för pengarna. I vår fanklubb försöker vi hela tiden komma på nya grejer och varje vecka lägger vi upp en ny video där någon av oss lirar någonting, eller så har jag en akustisk konsert som jag streamar. Att ligga still och vänta ut pandemin är helt fel väg att gå om man inte vill bli bortglömd.

JANNE MATTSSON

Mammoth WVH

Mammoth WVH

EX1

Tillrättalagd rock

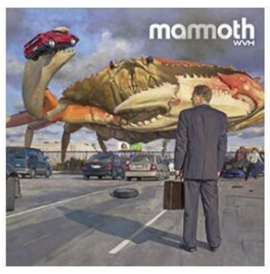

När det 2006 meddelades att Eddies son Wolfgang var ny basist i Van Halen accepterade man det, eftersom yran över att originalsångaren David Lee Roth var tillbaka överskuggade allt annat. Wolfgang gjorde ett klanderfritt men anonymt jobb, vilket lustigt nog är exakt vad man kan säga om hans debutalbum som Mammoth WVH.

Produktionen är kompakt, själlös och trampar runt i något slags post-grungeträsk, men 20 år för sent. Det är provocerande tillrättalagt. Musiken saknar nerv och sången är slätstruken och anonym. Sett till materialets kvaliteter har "Mr. Ed" en okej refräng, "Mammoth" har ett okej riff och "You're to blame" har en okej vers som kan liknas vid en lightvariant av Tool. Det enda som riktigt fastnar är den i sammanhanget malplacerade, fuzziga "Don't back down" där Wolfgang på ett charmigt sätt lyckas förena Black Sabbath med brittisk glamrock anno 1973. Övriga tio spår är inlindande i teflon.

Bakgrundsmusik för folk som inte tycker att det är så viktigt med musik.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

CARL LINNAEUS

Moon Coven

Slumber wood

RIPPLE

Stonerdoom med psykedelisk touch

Ska man spela psykedelisk stonerdoom gäller det att ha tungan rätt i munnen. Riff som är lika delar tunga som medryckande ska samsas om utrymmet med en sinnesvidgande ljudbild. Båda beståndsdelarna måste vara närvarande, men inte på ett sådant sätt att en av dem tar över helt och gör slutprodukten tvådimensionell. Men om för mycket krut läggs på balansgången däremellan finns istället en risk att man börjar kolla i kors, med resultatet att musiken inte briljerar i något avseende och att man snavar på mållinjen.

Det sistnämnda är fallet med Moon Coven. "Slumber wood" är egentligen inget hafsverk och har flera minnesvärda stunder, som till exempel andra spåret "Ceremony". Jönköpingsbandet är snubblande nära att nå hela vägen, men ambitionerna att hitta rätt mellan riff och atmosfär verkar ha satt krokben för skapandet och mynnat ut i en skiva som saknar udd.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

ANTON CASTELIUS

Motorpsycho

Kingdom of oblivion

RUNE GRAMMOFON

70-talsrock från Norge

Mindre än ett år efter förra släppet är norska Motorpsycho tillbaka. Bra eller dåligt? Bra, på så vis att trion ständigt förser oss med ny, fräsch och välsvarvad hårdrock på 70-talsbotten. Dåligt eftersom bandet knappast hinner utvecklas från den ena skivan till den andra.

Det fanns en tid när Motorpsycho genrehoppade till pop och country vartefter andan föll på, men idag är det småpsykedelisk rothårdrock för hela slanten. Nya albumet skulle utan problem kunna vara en direkt fortsättning på fjolårets mästerliga "All is one". Kanske klagar jag i onödan. Musiken är ju skön, hela vägen. Men det blir lite för mycket av samma-samma över riffandet. Jag saknar också det vanligen obligatoriska långspåret, det som brukar försätta sin lyssnare i hypnotisk trans. Den här gången tas längdrekordet av "The transmutation of Cosmoctopus Lurker" (jisses, vilka titlar!), som dock "endast" sträcker sig över elva minuter. Men njuter jag av plattan? Javisst. Dåliga är Motorpsycho aldrig.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Nekromantheon

The visions of Trismegistos

INDIE

Döds-thrash med finess

Söte Jesus, har det redan gått nio år sedan norska Nekromantheon senast var albumaktuella? Trots förlupen tid döljer Kolbotn-grabbarnas tredje fullängdsopus "Visions of Trismegistos" lyckligtvis inga otrevliga överraskningar. Det är death/thrash-rens för hela slanten och givetvis old school, men också välspelat och genomtänkt.

Albumet, som har producerats av bandet själva, är inget retrohafsverk. Som exempel kan nämnas den organiska ljudbilden, vilken snarare än att fungera som en nostalgisk tidskapsel tycks ämnad att framhäva det intrikata samspelet mellan det sirliga, Destruction-minnande gitarrspelet och trummorna. Även gitarrsolona är en fröjd för örat och, ännu viktigare, fyller en funktion i låtarna.

Vad saknas då för att Nekromantheon ska få till en riktig höjdarplatta? Kanske att riffen, istället för att låta coola var för sig, sammanfogas på ett sätt som skapar en helhet större än dess enskilda komponenter. Lyssna och lär av Slayers "Hell awaits" och Massacras "Final holocaust".

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JOHAN PETTERSSON

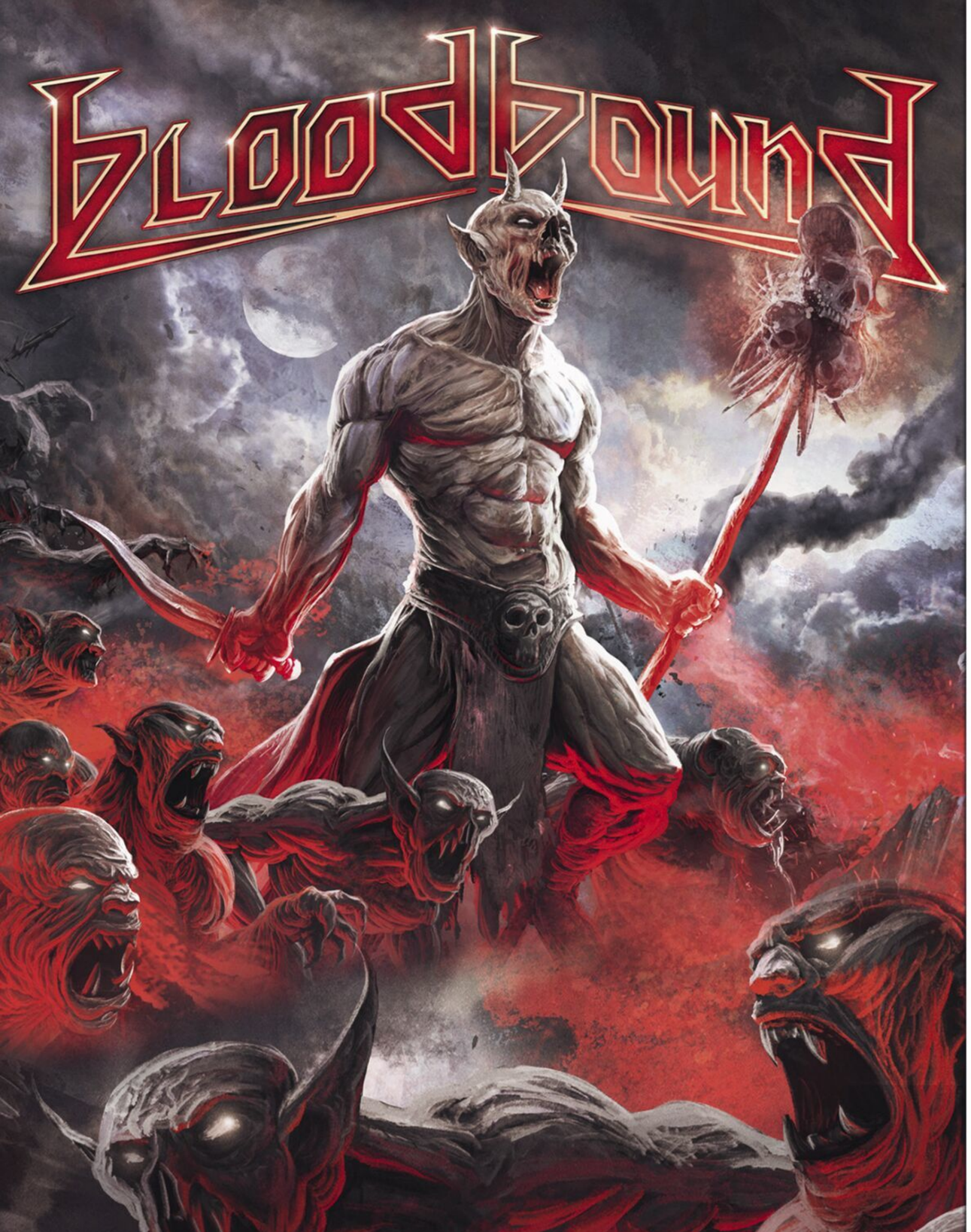

The Power Metal sextet from Sweden is back with a consistently powerful, vibrant and distinguished collection of tunes!

For fans of ***SABATON, POWERWOLF*** *and* ***NIGHTWISH.***

"CREATURES OF THE DARK REALM"

28.05.2021

Digipak, Ltd. farbiges Vinyl, Ltd. Boxset & Digital

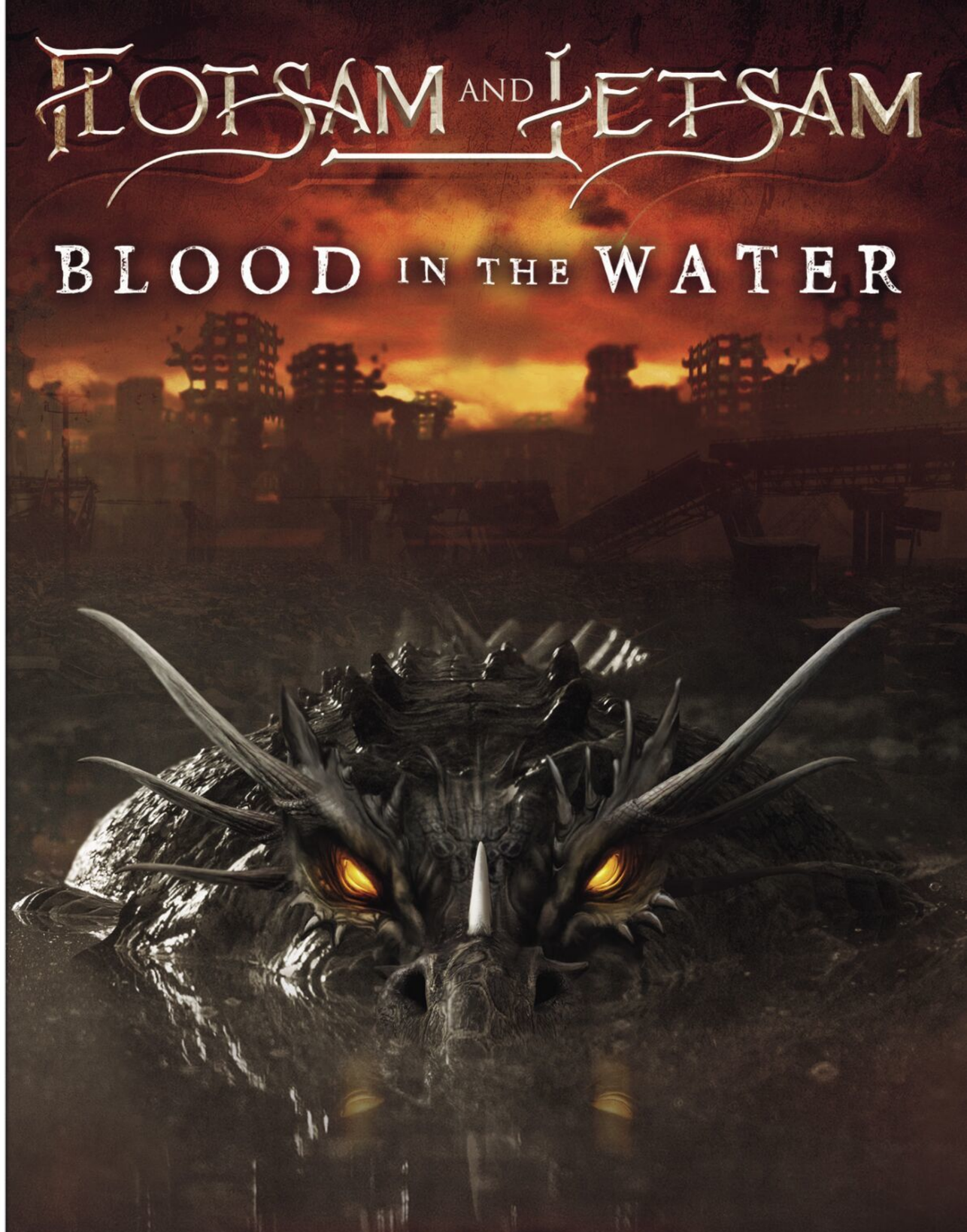

Legends in Thrash -
crushing, rolling and knocking you down
with their new album "BLOOD IN THE WATER".
Delivering finest fast and hard metal
for new- and oldschool thrasher alike!

04.06.2021

CD Digipak, ltd. Vinyl & ltd. Boxset

Nergard

Eternal white

PRIDE & JOY

Norsk power metal-opera

I multiinstrumentalisten och låtskrivaren Andreas Nergård har Norge en egen Tobias Sammet att både vårda och framför allt upptäcka. Med power metal bärande på spår av ett Tarja Turunen-frontat Nightwish eller ett Kamelot innan de blev slätstruken filmmusik berättar Andreas historien om karolinernas dödsmarsch 1719. Ett ämne nog så spännande att forma ett koncept runt.

Nytt sedan senast är att den tidigare stjärnspäckade ensemblen har formats till ett riktigt band. I stället för dyrköpta gäster sköter sig sångarna Stefani Keogh, Andi Kravljaca (Aeon Zen) och Mathias Molund Indergård (Mindtech) med bravur. I synnerhet Stefani bjuder på ett otroligt mångsidigt framträdande där hon växlar mellan både Alissa White-Gluz (Arch Enemy) och just Tarjas stämband utan att de tappar spänst. Men albumet stora behållning är som vanligt Nergards starka låtmaterial. Än en gång har Andreas flyttat fram de egna barriärerna på ett vis som Avantasia inte har mäktat med på länge.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

FOTO **KARI JOHANNES RAITA**

Q&A

Nu släpps ”Eternal white”, det första albumet med ny musik från Nergard på sex år. Varför har det tagit så lång tid?

– Nergard har inte varit min prioritet sedan förra original-plattan, säger låtskrivaren och multiinstrumentalisten Andreas Nergård. Jag jobbar som frilansmusiker och har rest en del. ”Eternal white” har varit på gång i fyra år och genomgått ganska många processer. Musiken blivit mer symfonisk, snarare än AOR-inspirerad som den var förut. Under förra året kom jag fram till att jag var trött på allstar-formatet.

Tre år efter 2015 års ”A bit closer to heaven” släpptes en nyinspelning av 2013 års debutalbum ”Memorial for a wish”. Varför?

– När debutplattan släpptes var jag inte nöjd med den. Men det var ändå en erfarenhet att spela in den och jag lärde mig mycket. Allteftersom blev den dyrare och dyrare. Till slut var jag tvungen att släppa den, för det fanns inte mer pengar. Jag har grämt mig över det och nyinspelningen var för min egen skull. I efterhand har jag ångrat att jag gjorde den. Den kostade alldeles för mycket tid och pengar.

”Eternal white” är en konceptplatta baserad på karolinernas dödsmarsch 1719. Vad var det som fångade dig med den berättelsen?

– Jag växte upp i en liten by i Trøndelag, Selbu. Där finns minnet av karolinerna kvar. Det var ju den svenska invasionen av Norge, som slutade i en katastrof som hör hemma i historieböckerna. Det är en historia som behöver berättas för en större publik.

Den nya sångartrion – britten Stefani Keogh, svensken Andi Kravljaca och norrmannen Mathias Molund Indergård – är en fast sättning. Det kommer alltså inte att vara olika sångare på varje platta framöver?

– Precis. Det kostar extremt mycket med allstar-modellen. Det är 10-15 sångare och alla ska ha betalt. Och det tog för lång tid mellan släppen. Jag hoppas på att få ut nästa skiva nästa år. På den här skivan har vi ju Tim ”Ripper” Owens som gästsångare i en låt, men det beror på att han spelade in den innan jag hade bestämt mig för att övergå till en fast sättning. För att göra något nytt ville jag få en mer emotionell del av hans röst jämfört med hur han brukar sjunga.

Vad tyckte Tim själv om det?

– Det har jag faktiskt inte pratat med honom om. Han har inte ens hört låten. Jag ska skicka den till honom nu i veckan. Tack för påminnelsen!

ZENDT

Clive Nolan

Song of the wildlands

CRIME

Progressiv rockopera

Visst finns det eldsjälar som snickrar ihop (hård)rockoperor och -musikaler än idag. Vi har Avantasia, och så Ayreon med vilka Clive Nolan samarbetat flera gånger. Keyboardguru kan absolut ses som en av 80-talets motsvarigheter till Rick Wakeman, med neoprogband som Pendragon och Arena på cv:t.

Med ”Songs of the wildlands” går han verkligen i Wakemans fotspår, tänk ”Journey to the center of the earth” och ”The six wives of Henry VIII”. En rockopera som de lät förr, där betoningen ligger på suffixet – här inte minst i form av en 200 man stark kör som sjunger på anglosaxiska. Rikligt med berättarröst som skriver Beowulf-sagan på lyssnarens näsa. Ja, det påminner stundtals mer om en radioteater-rock likt Jeff Waynes musikaliska tolkning av ”Världarnas krig”. Det musikaliska genomförandet med tydliga vikingavibbar och ett starkt tema är absolut världsklass. Berättandet är väl lite styltigare än de mest framgångsrika av musikaler, men totalen gör ändå en halvdoldis som Nolan förtjänt av applåder.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER ROBILD

One Morning Left

hyperactive

ARISING EMPIRE

Futuristisk metalcore

Det är en brokig och osammanhängande väg som finska One Morning Left har vandrat sedan 2008. Med gamla synder förlåtna och gamla medlemmar tillbaka i bandet har den till slut lett fram till ett fjärde album: ”Hyperactive”. Sällan har en albumtitel passat ett album så väl.

Fem år har gått sedan föregångaren ”Metalcore superstars” (skämskudden får plockas fram) och det hörs. Fem års musikaliskt upptäckande har på ”Hyperactive” byggts ihop till ett enda stort pussel. Bilden som visas är inte komplett, utan snarare en säregen tolkning av det neonflorerande motivet. Vissa bitar har parats ihop med våld men ihop sitter det. Tankar går till att band som Blessed By A Broken Heart och Attila sitter och partar på turnébussen och som soundtrack rullar Youtubekanalen New Retro Waves mest nytolkade retro-syntlandskap förbi. Titelspåret är ett lysande bevis på det. Det är egentligen bara i kaskadspyan ”Worry less, dance more” som det spricker. Resterande nio låtar kommer jag ofta att återkomma till.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Orecus

The obliterationist

VIOLENT GROOVE

Svensk deathcore

Orecus har en historik som sträcker sig tillbaka till 2011 och efter tio år är det slutligen dags för fullängdsdebuten ”The obliterationist”. Tajmingen är något olycklig då marknaden var hetare för deathcore under åren strax efter Stockholmsbandets bildande. Men uppskattar man när influenser från Suffocation och Dying Fetus förs in i en modern, Whitechapel-minnande kontext lär man gilla Orecus oavsett vilket år som står i kalendern.

Bandets styrka är att de, allt staplande av mangel och breakdowns till trots, aldrig tappar greppet om att skriva kärnfulla låtar. Det tydligaste beviset på detta är att man gång efter annan reagerar på gruppens känsla för mäktiga, medryckande refränger i ett deathcoresammanhang. Framför allt hörs det i ”Omnipotent” och titelspåret – gåshuden är inte långt borta. Annars sticker ”Blodvite” ut, mycket tack vare att gästande Frontierer-sångaren Chad Kappers hardcoreaktiga pipa kontrasterar snyggt mot sångaren Philip Grünings monstergrowl.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

Overthrone

Bloodmoon

OVERTHRONE

Melodisk dödsmetall

Stockholmska Overthrone har rent soundmässigt något spännande på gång: melodisk dödsmetall med en mörk, Dissection-minnande vibb men med större fokus på riff än gitarrslingor. Dessvärre framgår det inte som önskat, då kvintetten tar sig vatten över huvudet med albumdebuten ”Bloodmoon”. En majoritet av låtarna klockar in på runt fem minuter eller längre och består till stora delar av rena utfyllnadsriff. Den bistra sanningen är att det resulterar i en något intetsägande, småtråkig helhet.

Visst finns det kvalitet i låtmaterialet. Jag är exempelvis svag för de Göteborgsinfluerade melodierna i ”A world in decay”. Solopartiet i ”Maw of the depths”, de tunga riffen i ”Arrival” och intentionen bakom refrängen i ”Serpent headed matron” är andra bevis på att Overthrone har intressanta saker i sig. En ep med det bästa härifrån hade varit givande lyssning, men mogna för en fullängdsskiva är Overthrone inte i dag. Kämpa på, grabbar!

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

ÅRHUNDRADETS DUNDERHIT
"DUNKA PÅ"

FINNS DÄR ALL MUSIK
KAN STREAMAS!

SUNGEN'S
METALSHOP

BESÖK OSS IDAG PÅ:
SUNGEN.MERCHANTS.SE

T-SHIRTS / ACCESSOARER / HUMORTRÖJOR / VINYL / CD, OCH MYCKET MER...
VA INGET POPSNÖRE, STAV METAL OCH HANDLA HOS SUNGEN! LÅNGBURK!

Season of Mist

Vreid
WILD NORTH WEST

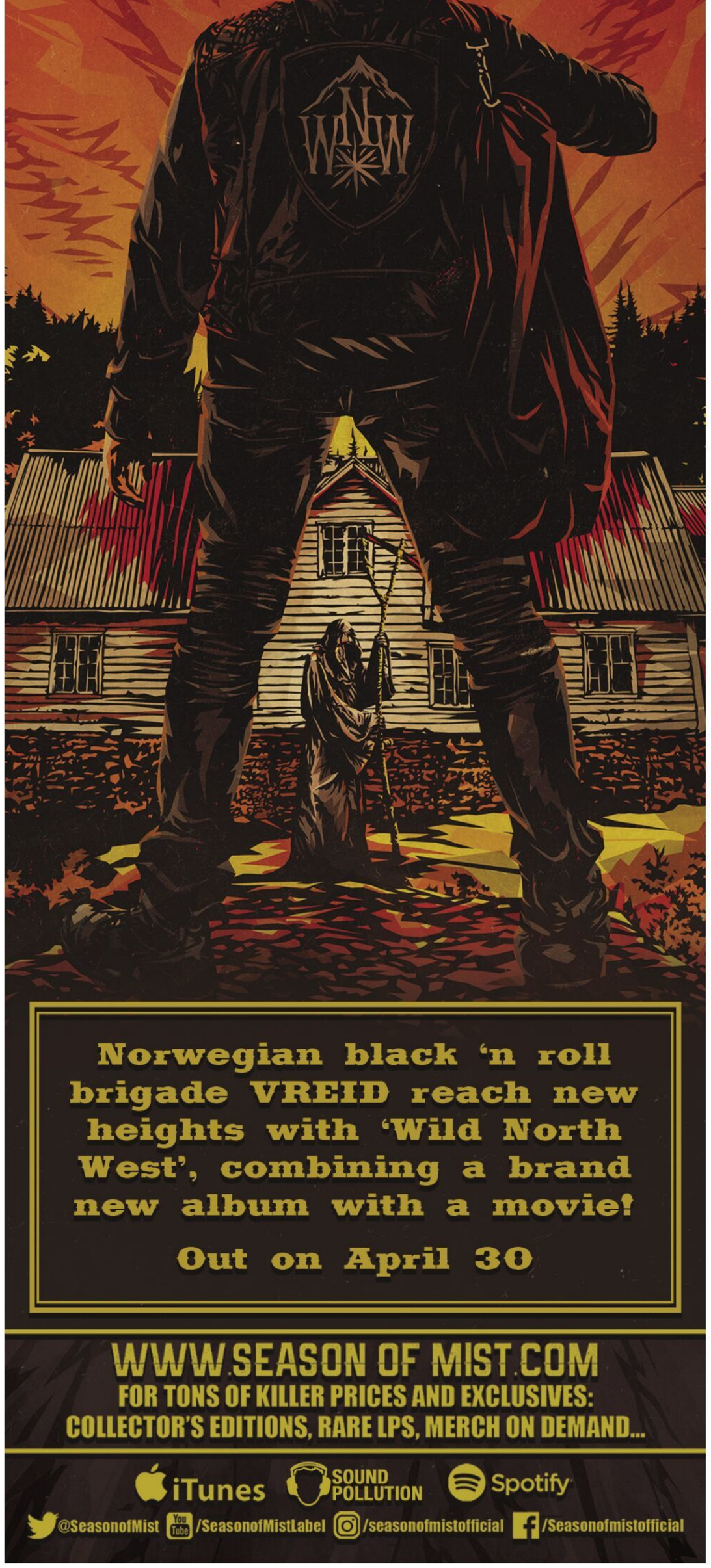

Norwegian black 'n roll brigade VREID reach new heights with 'Wild North West', combining a brand new album with a movie!

Out on April 30

WWW.SEASON OF MIST.COM
FOR TONS OF KILLER PRICES AND EXCLUSIVES:
COLLECTOR'S EDITIONS, RARE LPS, MERCH ON DEMAND...

iTunes SOUND POLLUTION Spotify
@SeasonofMist /SeasonofMistLabel /seasonofmistofficial /Seasonofmistofficial

Proud

Second act

AOR HEAVEN

Stabil melodiös hårdrock

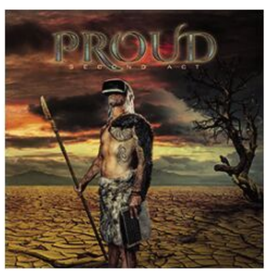

36 års väntan är över. Svenska Proud är tillbaka med nytt album och det med mer kvalitet än jag kan erkänna att jag hade förväntat mig. Kvar från starten är sångaren och gitarristen Anders Magnell och Lars Horvath, medan trion fullbordas av trummisen Mats Christiansson.

En tendens till neoklassisk hårdrock dyker upp här och var, där jag tänker på den mer kommersiella sidan av Yngwie Malmsteen – eller rentav Rainbow och Deep Purple som i ”Broken dreams” och ”Magic”. Valet av keyboards stör mig en smula på ett par ställen, med plipp-ploppigt moderna ljud. Dessa står studiomannen och keyboardisten Richard Larsson för, men han har i övrigt snickrat ihop ett väldigt bra sound som minner mycket om 80-talet.

Gillar man skandi-AOR kan ”Hold on” och ”Higher” testas, med sina spår av Alien och Europe. Jag tänker också på danska Fate och den snällare sidan av Pretty Maids här och var. Betyget är klockrent stabilt och Magnells passande röst är väl bibehållen.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Jakob Samuel

CoExist

NINETONE

Nyansrik hårdrockseskapad

Reflektioner i flock, om tilltro och kärlek. Och så rösten då. Ka-boom! Jakob Samuel (ex-Poodles) är himmelsk och känslofull och fascinerande disciplinerad. Han balanserar på bomullskuddar och rakbladsvassa linor. På soloutflykt, för en andra gång, men knappast ensam. Omfamnad av låtskrivarkompisar och en reglagerattande Stefan Glaumann, producent extraordinär, förvandlas ”CoExist” till en strålande melodiös, nyansrik och bombastisk eskapad. Som berör och slår in dörrar.

Trion som inleder är magnifik och så okomplicerat och självklart infångande: ”Every minute every hour”, ”Stand by you” och ”One last time”. Och i den själfulla, storslagna ”End of days” söker näsduken en livskamrat. Så från en låt här och där till nu slutligen samlat i albumformat – Jakob Samuel i sitt esse. Initialt enbart som digitalt släpp, men låt oss hoppas på en stormvind av svepande förnuft. Det är ”CoExist” förtjänt av.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JOACHIM SMITH

Silver Lake by Esa Holopainen

Silver Lake by Esa Holopainen

NUCLEAR BLAST

Solodebut av Amorphis-gitarrist

Soloalbumen har verkligen stått som spön i backen under det här märkliga året. Med ”Silver Lake by Esa Holopainen” har turen kommit till Amorphis nestor, gitarrist och huvudsakliga låtskrivare. En herre vi vet är gudabenådad när det kommer till minnesvärda, känslofyllda riff och refränger.

Solodebuter tenderar att vara spretiga och albumkänslan är inte helt gedigen här. Det beror inte på att musiken drar iväg åt hundra håll – Dire Straits-inspirationen är verkligen inte övertydlig och saxofonen sparsam. Men Esa Holopainen har rekryterat sångare med vitt skilda röster och med idel bra leverans blir spretighet till positiv variation. Håkan Hemlin har aldrig haft så bra material att arbeta med och Björn Strid får ett perfekt forum för sin skönsång. Kombinationen Anneke van Giersbergen och Esa Holopainen visar sig vara den mest lyckade av alla. Och när Tomi Joutsen dyker upp med den mest avgrundsdjupa röst som Norden har upplevt blir törsten efter nytt Amorphis-album stor. Räkna med än mer krut då.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER ROBILD

Siniestro

Vortexx

BLACK LODGE

Melodiös Stockholmsdöds

Mörbultande melodiös death metal som för tankarna lika mycket till Amon Amarth som till Necrophobic. Manglet har en svärta och det är tydligt att Siniestro trots likheterna med nämnda band har sitt alldeles egna sound. En glödande smältdegel av melodiöst tunggung, black metal-influenser och klassisk Stockholmsdöds. Att gruppen kommer från Sverige och huvudstaden hörs genomgående. Likt hos Dissection och Månegarm finns också vackra riff tydligt influerade av vårt svenska folkmusiksarv.

Siniestro består av gitarristen, basisten och sångaren Linus ”Commander” Öhrn (IXXI) och trummisen Sebastian ”The Machine” Rojas (Terminal Prospect). Att inte fastna för duons breda och tajta sound är svårt. Vissa stunder låter det som tidiga Dismember men plötsligt sjungs det på svenska i småktande ”Blod eld död”, som blir en hymn till hela den svenska metalhistorien och inte minst till Bathory. Avslutande ”Anti human commando” på nästan tio minuter utgör en värdig sorti.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

CHARLES THULIN ASSARMO

Skarlett Riot

Invicta

DESPOTZ

Modernt skrammel med balans

Den brittiska, alternativa metalcorekvartetten har sedan 2013 års albumdebut ”Tear me down” vandrat mot mörkare och tyngre tongångar. På denna tredje skiva finns ett vassare driv och mer skärpa än tidigare. Melodierna finns dock kvar, även om de har utvecklats och vuxit, i likhet med den känslomässiga klangen i Chloe ”Skarlett” Drinkwaters röst. Det är fascinerande hur hon växlar mellan en nästan barnsligt oskuldsfull lekfullhet, nonchalant släpighet och brutal aggressivitet, för att följa låtmaterialet längs den lika växlande färden.

Det finns en skör men ändå stark ton som flyter fram som en röd tråd hela vägen och i det fantastiska sjunde spåret ”Into pieces” skär sig allt i ren desperation in under huden och gör fysiskt och psykiskt ont. När tempot och intensiteten ökar i den efterföljande ”Not alone” blir det en tröstande hand som tar bort smärtan och ersätter den med skramlande skitig skönhet och bullrande lugn. Kontraster som skapar en fulsnygg balans och aktiverar lyssnarintresset.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANE CEDENBERGER

Solstice

Casting the die

EMANZIPATION

Krossande dödsthrash

När öppnande ”The altruist” brakar loss rämnar alla vallar. Utvecklingen är egentligen logisk: death metal-delen har lämnat mer utrymme för thrash metal. Musiken genomsyras av en fullt ställ-inställning som återfinns både i ljudbild och attityd hos vissa hardcoreband.

Floridas Solstice är ett band med en mångårig historia och att höra dem leverera 2021 ger mig gåshud. Med både originaltrummisen Alex Marquez och originalgitarristen Dennis Munoz kvar i sättningen, Cyst-bekantingen Marcel Salas på bas och ungtuppen Ryan Taylor på sång och gitarr verkar inget kunna gå fel. ”Casting the die” dryper av energi och jag blir nästan andfådd bara av att lyssna på plattan.

På många sätt är Solstice en välbevarad hemlighet då de släppte två relativt bortglömda skivor under tidigt 90-tal i ett Florida som bubblade av dödliga godsaker. Förhoppningsvis når ”Casting the die” fram till fler som dyrkar krossande dödsthrash. Det här är ett gäng som är alldeles för vitalt för att vila i skuggan.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Sonic Desolution

Explorer

GMR

Ambitiös progrock

Ken Sandin är väl mest känd för att ha trakterat bas hos västsvenska melodirockarna Alien. Sandin har dock åtminstone en halv fot i den progressiva världen, vilket hörs på den här skivan som han har skapat tillsammans med gitarristen Peter Lazar (Timecode Alpha) och Daniel Gustafsson. Bland sångare och musiker återfinns Jan Johansen, Mads Clausen (ex-Biscaya) och Morgan Ågren (Kaipa, Mats & Morgan).

Det är ett känslosamt knippe intrikata låtar som presenteras av ett band som alldeles säkert har lyssnat på Yes, Transatlantic och Magic Pie. Kvaliteten är hög rakt igenom och ibland glänser det extra mycket. Speciellt i ”New beginning”, där den enormt emotionella sångerskan Annica Svensson för tankarna till Kaipas Aleena Gibson. Känsloläget är för det mesta orosbådande à la ”Jesus Christ superstar”, men när verket närmar sig sitt slut sker detta medelst den lätt dansanta och nästan euforiska ”Tranquilandia”. Dock: slutminutens elektroniska ”21G” flaggar för en mindre lycksalig fortsättning.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Stormruler

Under the burning eclipse

NAPALM

Svärdsvingande black metal

Med dagens översvämmande musikutbud är det lätt att missa guldkorn om man inte vässar sina sinnen. Det är bekvämare att ignorera än att fördjupa, speciellt ett släpp som i höstas endast släpptes digitalt. Nu släpps det ordentligt.

St Louis-duon paketerar sin riffiga black metal i en nördig ”Game of thrones”- möter ”Drakar och demoner”-skrud, som kan bli ett kamouflagenät om man inte samlar på tveeggade långsvärd eller eldsmättad fantasykonst.

Men jäklar vilket kraftfullt rens som bryter loss redan i ”Reign of the winged duke”. Det fortsätter plattan igenom via crescendot ”At the cliffs of Azure city”. Albumet är upplagt som ett pulssvängigt intervallpass. Låtarna omgärdas av sinneskittlande interludier, där det ges utrymme för återhämtning och eftertanke. Debutalbum har stuns och när man ser männens gemensamma cv förstår man att det finns rutin i massor. En timme musik kan ifrågasättas men den dynamiska kompositionen skapar en smakfull cocktail av smattrande svärta, atmosfär och heavy metal.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

4BiKERS WWW.HANDELSBODEN.COM 4BiKERS

Reservation för ev. slutförsäljning, tryckfel och prisförändringar.

WWW.HANDELSBODEN.COM
INFO@HANDELSBODEN.COM
YouTube 054-24 06 65

HANDELS BODEN
SKINN- OCH MC-KLÄDER

KARLSTAD • GÄVLE • GÖTEBORG • LINKÖPING • MALMÖ • STOCKHOLM • VÄSTERÅS

MELODIC ROCK GEMS !

Kee Marcello & Tommy Heart on top of their game.

AOR Heaven exclusive title !

MICHAEL FURY

Pre-REFUGEE album, first time ever on CD, digitally remastered incl. liner notes.

Limited edition of 1000 copies, only available from AOR Heaven

BRIAN ISLAND

Much sought after AOR cracker from 1989 (ex- PROTOTYPE), classy hi-tech AOR in the vein of Ian Thomas meets Zappacosta.

Limited edition of 500 copies, only available from AOR Heaven.

STEPHEN CRANE

1984 released AOR classic, produced by Steve Lukather.

Limited edition of 500 copies, only available from AOR Heaven.

THE HOME OF MELODIC ROCK
AOR HEAVEN
WWW.AORHEAVEN.COM

www.aorheaven.com

Suffocate For Fuck Sake

Fyra

MOMENT OF COLLAPSE

Bitterljuv post/black metal

När man lyssnar på Suffocate For Fuck Sake är det lyxigt att kunna svenska. De har hittat en egen, sammansvetsad blandning av de mest melankoliska av musikstilar. Post metal à la Deafhaven och Vattnet Viskar. Postrock. En smula depressive suicidal black metal, och så sentida Anathema. Men inte nog med den lyckade mixen, de använder ännu en komponent som låter ganska krystad men funkar otroligt bra i praktiken. Misärmusiken varvas med rörande monologer av fyra personer som i tur och ordning berättar om olika typer av missbruk. På svenska – och här går internationella lyssnare miste om det där lilla extra. Sången i sin tur är på engelska, vilket gör att berättelserna står starkare. För en gångs skull är en längd på över 80 minuter berättigad, och nödvändig för att göra allting rättvisa. Ytterligare ett ovanligt inslag är hur det faktiskt finns ett ljus i tunneln, då de beckmörka skildringarna slutar mer eller mindre hoppfullt. Återstår bara för de sju medlemmarna att fixa stavfelet i bandnamnet.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER ROBILD

Sungen

You wanted the bäst, och det här blev det...

SUNGEN

Plojmusik för medelålderskrisen

Om bedömning av musik är ett subjektivt åtagande blir det vinklat i kvadrat med prefixet ”ploj”. Eller ”buskis”. ”Humor” är nämligen en etikett som jag finner för nobel att dela ut till den älskvärda Magnus Östlings karaktär Sungen i musikform. På skiva är han oslipad som makadam. Och enahanda – tolv låtar om att omfamna/hejda sin medelålderskris genom ”Öl & rock n’ roll”. Låten med just den titeln har en matig refräng, och Sabaton-blinkningen ”En livsstil i kris” med Jake E (Cyhra) visar upp en tillstymmelse av finess. Resten? Markoolio framstår som utstuderad, Joddla Med Siv som profeter och Nanowar Of Steels habila skojmetal blir rena Monty Python bredvid ”Redig karl” och ”Stora stark”.

Men hårdrock är det väl? Tja, några gitarrer finns. Vanligare förekommande referenser är Rednex, Arvingarna och vidrig eurodisco. Det värsta är alltså inte den hjärndöda tematiken utan vetskapen om att festivalcampare har fått ännu mer avskrädesdunk till sina bandare. Sådant här skulle ju dö med 90-talet.

1 **2** 3 4 5 6 7 8 9 10

JESPER ROBILD

Sylvan

One to zero

GENTLE ART OF MUSIC

Vemodig och episk progrock

I sommar är det hela 20 år sedan som Sylvan gjorde succé på Slottsskogen Goes Progressive i Göteborg. Det kan man inte tro när man hör tyskarnas nya album. Det låter på gott och ont precis som den initierade lyssnaren kan förvänta sig. Nämligen majestätiskt, pådrivande och vemodigt. Johnny Becks tunga gitarrer är påtagliga, men Volker Söhls klaviaturer dominerar precis lika mycket.

Sylvans starkaste vapen heter dock Marco Glühmann och är en sångare som först kan tyckas sval, men som vid upprepad lyssning fäller ut sina ledsamma ödesvingar. Till höjdpunkterna hör den gripande halvballaden ”Encoded at heart”, raka rockern ”Start of your life” med sina poprefränger och dit hör definitivt det enormt pompösa slutnumret ”Not goodbye”, vars nervigt melankoliska musik för mig sånär till tårar. Även långlåten ”Part of me” äger förmågan att beröra.

I övrigt? Jodå, fullt godkänt hela vägen och även om upphetsningen kanske inte hänger med till 100 procent är ”One to zero” en njutbar stund.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Terra Odium

Ne plus ultra

FRONTIERS

Orkestral progressiv metal

Redan för över 20 år sedan spelade Spiral Architect in en cover på Fates Warning. Än har sångaren och gitarristen Øyvind Hægeland och trummisen Asgeir Mickelson inte släppt sina gamla influenser. Nystarten Terra Odium är en upphottad version med skrytiga tillskott. Testaments Steve DiGiorgio gör ett monsterjobb på bas, framträdande i mixen som sig bör i klassisk prog metal. Kjetil Nordhus levererar några delikata sångpålägg och Jon Phipps episka men ändå subtilt invävda orkesterarrangemang gör bandet till mer än ännu en Dream Theater-kopia, även om parallellerna är många.

Terra Odiums största förtjänst är dock att de inte har lockats att överpolera sin produktion. Bara en sådan sak som att orkestern håller sig bakom basgitarren förtjänar applåder i en plastig tidsålder. Trots all pamp stoltserar ”Ne plus ultra” med innehåll snarare än yta, och även om några ännu vassare riff och krokar hade suttit fint är det ett sound som tål att njutas av hela vägen.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER ROBILD

Tuple

Welcome to hell

AOR HEAVEN

Kvalitativ finsk hårdrocks-AOR

Bara ett år efter den imponerande debutplattan släpper Tommi ”Tuple” Salmela ett nytt album. Receptet är detsamma: AOR och melodiös hårdrock i en fet produktion. Kvartetten har ångan uppe och det tackar undertecknad för.

Att dra paralleller till andra band och artister är inte helt lätt, men gillar man 90-talsutgivningar med House Of Lords lär man gilla detta. Killarna liksom hoppar hage mellan det lite tyngre och det mer AOR-betonade, på ett sätt som en femåring skulle avundas. Som ett roligare Def Leppard, enligt mig. Och albumet känns internationellt snarare än skandinaviskt, måste jag säga.

Tack vare de klatschiga syntarna får man en ljudbild som påminner lite om Brian McDonald Project ibland, om än lite tyngre emellanåt. Mellantempolåten ”So damn cruel” är en av många favoriter, för rosorna döljer riset här. Snyggt vokalinhopp av Noora Louhimo från Battle Beast i ”Survive”, förresten. Och Tuple själv har en suverän och karismatisk röst.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

TURN

The United Rock Nations

TURN

80-talsinfluerad hårdrock

”The United Rock Nations” inger ett splittrat intryck. Att det enbart beror på att TURN:s medlemmar har skapat debutplattan på separata platser i Sverige, USA och Storbritannien är föga troligt, men tillvägagångssättet har säkerligen inte främjat enhetligheten.

80-talet kan ses som en utgångspunkt, där TURN blandar hårda Accept- och Judas Priest-liknande riff med betydligt glammigare tongångar. ”Love shack” erinrar om 60-talspop, om vi undantar hårdrocksfalsetten. Daniel Valberg är tonsäker, men låter tunn och pipig i det höga tonläge som han ofta befinner sig i. När han begagnar sig av det lägre registret är han behagligare och minner om en ung Rob Halford. Att bandet startade som ett coverprojekt förvånar inte, då albumet innehåller en del lånade inslag. Där ryms en del fina melodier, tuffa riff och goda intentioner, men till syvende och sist är det enbart ”Unreal dreams” som ger något mervärde. Att texterna delvis är lätt infantila stärker inte heller helhetsintrycket.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Upper Lip

Deep within

PRIDE & JOY

Rå och rak hård rock’n’roll

De två första låtarna på Malta-baserade Upper Lips debutalbum låter ungefär som Guns N’ Roses *innan* de släppte ”Appetite for destruction”. Så rått. Så opolerat. Så skitigt. Så oförstört. Så rätt! Mentalt hinner jag reservera årslistans förstaplats.

Sedan slarvar Gozo-bandet bort listplaceringen. ”Skinny jeans” är urtypen för en parentes och låter i det närmaste som AC/DC:s sämre bluesstunder. Efterföljande ”Eyes on fire” räddar upp situationen något innan den dåliga balladen ”What makes you smile” tar vid. Endast den fantastiska Axl Rose-aktiga sången bär upp den.

Det blandas och ges stilmässigt också. Tidvis låter Upper Lip som Rose Tattoo, ibland som sydstatsrockare. ”Hide” låter som postgrunge och utgör ännu en meningslös ballad. Den melankoliska och lätt Hardcore Superstar-minnande ”Desert song” är stark, men hindrar inte besvikelsen över att kvintetten inte tog upp tråden som de lämnade efter de två inledande spåren. Det är svårt att låta bli att tänka på det som *kunde* ha varit.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Vexed

Culling culture

NAPALM

Tydliga Meshuggah-vibbar

Det brittiska progressiva, alternativa och moderna metalbandet albumdebuterar med brutalt mörker. Musikmässigt är det tungt, skitigt, skränigt och rejält trasigt, men med oerhörd råstyrka. Det flödar av mäktiga tongångar, takter och atmosfärer som spretar åt alla håll. Ändå är allt sammanflätat när de sågar sig in i själen. Detsamma gäller det kompromisslösa låtmaterialet, där texterna skapar eftertanke och spår som ”Hideous”, ”Narcissist”, ”Weaponise” och ”Lazarus” sticker ut lite extra. De olika bakgrundsljuden bygger ytterligare upp den fängslande stämningen.

Megan Targetts röst är totalt trollbindande med variation och känslomässighet när hon växlar mellan growlande, skrik, ren sång, rap och vad som känns som alla mellanting och ger gåshud på såväl in- som utsidan. Ibland glider hon i väg och spricker lite utanför tonerna, men det ger bara allting ännu mer karaktär i kombination med basisten Al Harper, och främst Jay Bacons gitarrer och trummande Willem Mason-Geraghty.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANE CEDENBERGER

Skarlett Riot - Invicta
Album (CD/LP/digital)
Release May 7

www.despotz.se

Angstskríg - Skyggespil
Album (CD/LP/digital)
Release May 28

Per Wiberg
All Is Well In The Land Of The Living But For The Rest Of Us... Lights Out
EP (LP/digital)
Release May 14

Nightrage - Abyss Rising
single (digital)
Out Now!

THYRFING - Döp dem i eld
Single + video (digital)
Out Now!

LISTENABLE RECORDS
LISTENABLE.EU | SHOP-LISTENABLE.NET | JOIN US FACEBOOK.COM/LISTENABLERECS

LUNAS CALL 'VOID'
'VOID' IS A HIGHLY AMBITIOUS OPUS OF TECHNICAL WIZARDRY
OUT ON 30/04/21

'LUNA'S CALL ARE SURELY DESTINED FOR GREATNESS. THIS IS BOSS-LEVEL PROGRESSIVE DEATH METAL AND ESSENTIAL LISTENING FOR ANYONE WITH A TASTE FOR AUDACIOUS, VIRTUOSO HEAVINESS.'
DOM LAWSON METAL HAMMER UK

CRESCENT 'CARVING THE FIRES OF AKHET'
MURDEROUS CONCEPTUAL NEW ALBUM FROM THE EGYPTIAN DEATH METAL HOPEFULS, THERE WILL BE BLOOD! MIXED/MASTERED BY VICTOR 'SANTURA' BULLOK (TRIPTYKON, DARK FORTRESS).
OUT ON 4/06/21

LOCK UP 'PLAY FAST OR DIE - LIVE IN JAPAN'
FIRST TIME ON VINYL , COMING WITH 7 INCH BONUS WITH NEW MATERIAL FEAT BOTH TOMAS LINDBERG AND KEVIN SHARP!
OUT ON 21/05/21

ULTRA CLEAR WITH RED/ORANGE/ BLACK SPLATTER, TRANSPARENT YELLOW, OR TRANSPARENT RED VINYL. ALL COME WITH 7INCH IN WHITE VINYL

STRAPPING YOUNG LAD
ESSENTIAL CLASSICS ON VINYL!

'ALIEN'
GATEFOLD DOUBLE RED VINYL
30/04/21

'THE NEW BLACK'
WHITE VINYL
30/04/21

'CITY'
GATEFOLD DOUBLE SILVER VINYL
28/05/21

'SYL'
TRANSPARENT YELLOW VINYL
28/05/21

PRE ORDER TO SHOP-LISTENABLE.NET

Vokonis

Odyssey

THE SIGN

Progressiv sludge metal

Vokonis fjärde album är en kompakt och fokuserad skiva som ändå lyckas innehålla en uppsjö olika stilar. För här hittar jag bandets i särklass mest varierade, och bästa, material. Boråsbandet har för varje skiva letat sig fram till den formel som här på ett naturligt vis drar lyssnarens intresse till sig.

Barskt growlande och skärande black metal-skrik blandas med ren sång där basisten Jonte Johanssons stämma når nya höjder i mitt favoritspår ”Hollow waters”. Tuggande sludge metal-riff mjukas upp av gästande Per Wibergs mullrande och helande Hammondorgel.

Titelspåret är en riktigt stämningsfull bit med gott om ren sång, vibrerande Hammondorgel och progressiva inslag som gränsar till fjäderlätt postrock. Men snabbt byter bandet spår med ett flödande heavy metal-solo, följt av tuggande headbangar-riff och råbarkade primalskrik.

”Blackened wings” är plattans snabbaste spår med tydliga black metal-drag, både vad gäller desperata skrik och bisvärmsgitarrer.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

PELLE GUNNARSSON

Vola

Witness

MASCOT

Modernt, metalliskt, mäktigt

Med rötter/influenser i både death metal och Beatles säger det sig självt att danska Vola har en stil som är deras egen. Visst kan det höras spår av både Opeth och Porcupine Tree, men det är knappast fråga om att de plankar. Kvartettens tredje album innehåller många dystra godbitar. Här hör vi ”Head mounted sideways”, där vocodersång möter stenhårt riffande. Vi lyssnar på vackert svävande ”24 light years” som skickar tankarna till Von Hertzen Brothers. Personliga favoriter blir ”Stone leader falling down”, med sina skönt aviga riff, och den andäktigt episka ”Inside your fur”.

Vola vet dessutom att variera sig: ”Freak” må följa övriga albumets vemodiga känsloläge, men med akustiska gitarrer och fjäderlätta trummor utgör låten en vilopaus mellan de stenhårda uttrycken. Om Shahmens rap verkligen gör ”These black claws” bättre kan dock diskuteras.

Förresten – en stor applåd till Nicolai Mogensen, som skivan igenom består med basgångar som är lika melodiösa som de är kompromisslösa.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

Vreid

Wild north west

SEASON OF MIST

Norsk black’n’roll

I samarbete med Håvard Nesbø har Sogndalkvartetten petat i högsta kreativa växel och gjort en film som ledsagar albumets åtta låtar. Filmen är en konceptuell resa som utgår från Vestlandets hjärta och är löst baserad på bandet och basisten Jarle Hváll Kvåles liv. I filmen, tillika musiken, får vi följa den fiktiva karaktären E i ett suggestivt gränsland mellan fantasi och verklighet. En påkostad produktion som stilfullt förstärker musikens essens och en hyllning till den norska fjällvärlden.

Vreid spelar välproducerad svängig black’n’roll och vandrar långt ut i periferin med sina smittsamma melodier och slagkraftiga riff utan att tappa skärpa. Ett ypperligt exempel är ”Shadows of Aurora” där bandet spetsar innehållet till max och når euforisk pepp med sitt riffande. Jag vill även nämna klassiskt döpta ”Into the mountains” som spritter likt en livfull ringdans för att sedan glida in i ett säreget dubstepparti baserat på idéer från den olyckligt framlidne Windir-sångaren Terje ‘Valfar’ Bakken.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Vulture

Dealin’ death

METAL BLADE

Stiltrogen thrash metal

Redan med debut-ep:n ”Victim to the blade” från 2016 levererade tyska Vulture ett starkt tecken rörande sin framtid på den tyska thrashscenen. Mycket riktigt bringade såväl 2017 års debutalbum ”The guillotine” som 2019-uppföljaren ”Ghastly waves & battered graves” nya landvinningar åt bandet. Inget tyder på att ”Dealin’ death” kommer att bli en avvikelse från denna uppåtgående formkurva.

Produktionsmässigt handlar det åter om en gyllene förening av 80-talets ofta råa ljudbild och nutidens något mer finslipade soundideal. I synnerhet trummorna låter så optimalt slagkraftiga som någon thrashfantast kan önska. Likaså briljerar sångaren L Steeler än en gång med sitt välvässade och för genren skräddarsydda framförande. Låtmaterialet följer även det tämligen ädla traditioner och både tvåtakt och mellantempo varvas förnämligt till variationens goda fördel. Avslutande ”The court of Caligula” bjuder till och med på ett bombastiskt inslag, vilket stärker helhetsintrycket hos plattan ytterligare.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Warrior Path

The mad king

STORMSPELL

Daniel Heiman på sång

Greken Bob Katsionis (ex-Firewind, Serious Black) är i det närmaste ett unikum i branschen. Få andra har lyckats hoppa runt med sin gitarr och synt i så många power metal-band som Bob. Ändå har han hela tiden landat på fötterna och med den ena fantastiska sångaren efter den andra bakom mikrofonen. Grekiska Warrior Path är inget undantag.

På den självbetitlade albumdebuten var det Yannis Papadopoulos från Beast In Black som skrek sig blå. Skriken på ”The mad king” kommer från Lost Horizons gamla sångare Daniel Heiman (Dimhav). Om Yannis gick på kraft kör Daniel mer svenskt finlir och sätter lite extra knorr på verserna. Stundtals är det också direkt behövligt. Det är mer än en gång som låtarna tar de raskaste av vägar till mål utan att överraska. Men när de ger sig av från den upptrampade stigen både överraskar och imponerar de ordentligt. Det är också där som Daniel gör sig bäst. När han får plocka fram den teatraliska ådran och spela ut hela sitt register.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Witchseeker

Scene of the wild

DYING VICTIMS

Klassisk heavy metal

Singapore kan då inte sägas ha en av världens mest omtalade hårdrocksscener. Witchseeker önskar dock gärna att den ska börja blomstra i betydligt större utsträckning och drar med detta album sitt strå till stacken för att förverkliga detta uppdrag.

Direkt från starten med det ösiga titelspåret står det tydligt att bandet har förmågan att få sin 80-talsinspirerade heavy metal att svänga. Något som absolut inte bör underskattas när det kommer till yngre hårdrocksförmågor idag, där alltför stort fokus ofta kan befinna sig på själva tyngden. Förvisso saknar Witchseeker heller ej den sistnämnda, bärande faktorn.

Det är absolut förlåtet att stapla klyschor som ”Sin City”, ”Nights in Tokyo”, ”Be quick or be dead” och ”Break away” på varandra, när slutresultatet råkar vara så här pass underhållande. Jag uppmuntrar rentav dylika grepp, när djärvheten står i god proportion till musikens faktiska kvalitet. Lika köpvärd som traditionsdyrkande, det är ”Scene of the wild” helt klart.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Wytch

Exordium

RIPPLE

Hård rock med Otyg-koppling

Inom retoriken står exordium för inledning och det är väl i sammanhanget en passande titel på ett debutalbum från Skelleftåbördiga Wytch (tidigare Aska). Medlemmarna må ha huserat i folk metal-band som Otyg och Vintersorg, men i den här konstellationen är det hård rock i samma anda som Avatarium som gäller.

Med sångerskan och omslagsmakaren Johanna Lundberg i spetsen bjuder västerbottningarna på åtta habila, men inte särskilt unika, låtar. Gruppen rör sig nämligen i en tämligen övermättad genre, där många har en tendens att hamna i mellanmjölkens förlovade land. Wytch är dessvärre inget undantag, även om här ryms både ambition och kompetens för mer än så. Något som den inledande riffrökaren ”Black halo”, punkiga ”Evil heart” och ”Warrior”, där framför allt gitarrspelet imponerar, vittnar om.

Summa summarum är ”Exordium” en godkänd albumdebut men till retorikens andra steg, ”narratio”, rekommenderas en addering av lite mer egensinne.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

Åskog

Varþnaþer

CORRUPTED FLESH

Argsint black metal

Vänersborgsduon bildades förra året och släppte omgående kassetten ”Varg”. Två av demolåtarna återfinns på ”Varþnaþer”, en mörk men dynamisk debutplatta som känns organiskt luftig trots den kärva stommen. Dynamiken är viktig, likaså den uppenbara känslan för sinnestriggande melodier som skapar en nervkittlande laddning. Melodierna i kombination med kaxiga riff gör att skivan blir oförutsägbart spännande trots en struktur som har lånats från genrens historieböcker.

Basisten och sångaren Lars Hansson sjunger med stor inlevelse och hans artikulerade sångstil innehåller allvar, ilska och naturlig svärta. Låttitlarna byggs på enkelhet och stringens: ”Svält”, ”Vinter”, ”Tid”, ”Måne”, ”Varg”, ”Korp”, ”Eld” och ”Aska”. Stilrent och det bidrar med lingvistisk purism och naturtrogen helhetstematik.

Musiken hämtar framförallt energi från traditionell black metal, men det finns även ett nödvändigt heavy metal-sväng som lyfter låtarna.

Mycket har vi hört förut, men som album är det riktigt vitalt.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

to be released on 30th April:

DVP 179
LUCIFUGE - ***Infernal Power***
Evil Black Thrash for hellish maniacs!

DVP 180
INSANE - ***Victims***
Pure Thrash Metal - mercilessly old school!

DVP 181
BUNKER 66 - ***Beyond the Help of Prayers***
Italian Black Thrash infused with the right dose of heavy metal.

DVP-R 003
MP - ***Get It Now***
Finally back on vinyl (and CD)! German Heavy Speed Metal from 1987.

to be released on 28th May:

DVP 171
HEAVY SENTENCE - ***Bang to Rights***
Gritty, hard rock and NWOBHM influenced METAL from the UK.
(LP version by Crypt of the Wizard also available for preorder)

DVP 183
EISENHAND - ***Fires Within***
Austrian ancient sounding heavy metal with lots to discover.

DVP 184
PARISH - ***God's Right Hand***
UK Doom/proto-metal rooted in the 70s.

DVP-R 004
XANDRIL - ***The Vision of Rotting Darkness: The Demos 1983-1988***
Teutonic Speed metal from the 80s – demo compilation double cassette box.

order and preorder now at

www.dyingvictims.com

(webshop with more than 2000 products!)

free shipping on orders over 150€!

Dying Victims PRODUCTIONS

/dyingvictimsproductions
@dyingvictimsproductions
dyingvictimsproductions

Cirith Ungol

Half past human ep

METAL BLADE

Ep

Närmare 50 år efter födseln och tätt intill fjolårets lysande studioåterkomst ”Forever black” bjuder de kaliforniska metallegendarerna Cirith Ungol på en liten tidsresa. Vi får fyra nyinspelningar av låtar som aldrig hamnade på något ordinarie studioalbum, men vars titlar länge har varit kända för de större konnässörerna av episk US metal. ”Route 666” medverkade på bandets 1978-demo, medan ”Shelob’s lair” och titellåten kastar oss ännu längre bakåt då båda tidigare kunde höras på en obskyr replokalsinspelning från 1975.

”Brutish manchild” – även den med 70-talsanor – kunde höras på en bonussingel med tidningen Decibel förra året, men når här även den en förtjänt bredare publik. Framförandet är föga förvånande högst vitalt, med den lika fantastiske som personlige sångaren Tim Baker i spetsen. I synnerhet titelspåret tar fasta på de episka Black Sabbath-rötter som på 80-talsmästerverken ”Frost and fire” och ”King of the dead” växte till något helt eget och alldeles, alldeles underbart.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

”Vi är människor men går bakåt i evolutionen mot att bli apor igen”

Robert Garven, Cirith Ungol

Q&A

Varför kommer ep:n ”Half past human” just nu?

– Efter vårt comebackalbum ”Forever black” (2020) ville vi alla satsa på nytt material, säger trummisen Robert Garven. Vi blir äldre och kan inte ta fem år på oss mellan varje album längre. Men enligt vårt kontrakt med Metal Blade måste vi göra en ep efter ”Forever black”. Och eftersom så många har frågat efter våra äldsta låtar dammade vi av några av de som vi aldrig har släppt officiellt och blåste lite nytt liv i dem.

Berätta lite om varje låt! Först ”Route 666”.

– Jag tittar just nu i ett album med alla gitarristen Greg Lindstroms originaltexter till dessa låtar. ”Route 666” skrevs 1976 och är något av hans version av ”Crossroads” – ute på en nattlig grusväg stöter man på ett odjur. Och titeln anspelar såklart på en annan gammal låt, ”Route 66”.

FOTO **CLIFF MONTGOMERY**

”Shelob’s lair”.

– Greg skrev låten 1975 och den handlar såklart om det där stället hos Tolkien där Frodo och Sam attackeras av jättespindeln i Cirith Ungol. Vi kallar den här skivan ”the beast album”, för varje låt refererar till något slags vidunder. Michael Whelans omslag är denna gång från Elric-romanen ”Weird of the white wolf” och visar hur Elric sticker svärdet i en humanoid-varelse. Perfekt för den här skivan.

”Brutish manchild” – som ni även utgav separat förra året.

– Den har Greg daterat exakt: den är skriven den 5 november 1977 och handlar om en intelligent, neandertalarliknande art som hatar mänskligheten. Cirith Ungol hade från början två motstridiga, men väl förenliga teman: fantasy och undergångskänsla. Fortsätter vår värld som nu kan den sluta som historierna om Elric och Conan börjar. En av våra favoritlåtar, den var rolig att spela in.

Till sist då det episka titelspåret, ”Half past human”.

– En av våra favoriter från förr i tiden. Gregs band Falcon gjorde en bra version, men nu ville vi göra den tyngre än någonsin. Gitarristen Jim Barraza kom på den suveräna gitarrinledningen och Greg la på ett slags mellotroneffekt på gitarren som mässande röster. ”Half past human” skrevs 1976 och titeln hade från början ett tillägg inom parentes: ”(and a quarter to ape)”. Som i, vi är människor men går bakåt i evolutionen mot att bli apor igen. Den där parentesfrasen fanns med som körparti på vissa tidiga inspelningar, men inte nu. Den känns, inte pinsam men barnslig.

ERIK THOMPSON

ÖVRIGT

Alestorm

Live in Tilburg

NAPALM

Dvd

Mellanpratet handlar om öl, tidelag och om att ha roligt. Medlemmarna bär t-shirts med lustiga tryck. En uppblåsbar jätteanka agerar scendekor. Det spelas keyboards med ena handen och dricks öl med den andra. Spex förekommer. Energin är hög, spelglädjen riklig. Tillvaron är med andra ord ungefär som vanligt när Alestorm spelar; en uppsluppen stämning råder och partyfaktorn är skyhög. Precis som sig bör, alltså.

Dessutom är det ett party med substans. Giget i holländska Tilburg belyser hur många medryckande låtar skottarna har, i och med kavalkaden av ”pirate metal-hits”. De cirka 3 000 tydligt belåtna personerna i publiken är livliga och allsångsrefrängerna får en extra skjuts live. Därtill är ljudet exceptionellt bra och välbalanserat, men låter ändå live. Christopher Bowes står för ett antal sura toner, men detta är inget som förtar partystämningen. Den enda invändningen är att låtlistan inte till fullo speglar de personliga preferenserna, men att den skulle göra det är ju en utopi.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JONAS WETTMARK

Amorphis

Live at Helsinki Ice Hall

NUCLEAR BLAST

Livealbum

Under de senaste åren, kanske mer exakt sedan basisten Olli-Pekka Laine 2017 åter anslöt till bandet, har finska Amorphis befunnit sig ute på vägarna mer än någonsin. På ”Live at Helsinki Ice Hall” inspelad i december 2019 hörs det tydligt. Inför en entusiastisk, med finska mått mätt, hemmapublik bjuder den alltid lika spännande som lysande sångaren Tomi Joutsen med manskap upp till en 90 minuter lång dans utan paus.

Sex av kvällens låtar plockas från det då aktuella albumet ”Queen of time” och det med all rätt. Att de båda albumen ”The beginning of times” och ”Circle” förbises helt och hållet är däremot snopet. Likväl finns det inte en enda låt som jag hade velat byta ut till förmån för någon annan. Det är helt enkelt oerhört kul att vara ett Amorphis-fan just nu. Men mot den suveräna dvd:n ”Forging the land of thousand lakes” (2010) och det digitalt släppta livealbumet ”An evening with friends at Huvila” (2017) står sig ”Live at Helsinki Ice Hall” trots sitt höga betyg ändå slätt.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

Caliban

Zeitgeister

CENTURY MEDIA

Nytt och omgjort gammalt

Efter 24 år och elva studioplattor har tyska Caliban bestämt sig för att göra något annorlunda och ge fansen vad de (enligt uppgift) önskar sig: en skiva på tyska. På ”Zeitgeister” ger bandet sju gamla låtar en rejäl makeover, både språk- och arrangemangsmässigt. Därtill ingår två nyskrivna låtar: introt tillika titelspåret samt avslutande ”nICHts”.

Att ge ut gamla låtar på nytt med ett annat språk låter som en sällsynt tråkig idé, men att Caliban har valt att stöpa om låtarna rent musikaliskt ger projektet en viss relevans. Ofta går låtarna knappt att identifiera. ”Herz”, exempelvis, heter egentligen ”I will never let you down” och är en av bandets mesta livefavoriter, men är nu nästan oigenkännlig.

Lustigt nog är nämnda ”nICHts” svagast på plattan, då den genom sitt tjatiga sångupplägg förvandlar språkvalet till en nackdel (i alla fall för oss som inte kan tyska flytande). I övrigt är ”Zeitgeister” mestadels en trevlig lyssning, men tilltalar förmodligen endast redan inbitna fans.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

Diverse Artister

Metal massacre XV

METAL BLADE

Samlingsalbum

När jag växte upp på 80-talet var det blandband som gällde. Det var så man cementerade och spred sin personliga topplista när det gällde musik på den tiden.

Redan 1982 började Metal Blade sin följetong ”Metal massacre” och premiärplattan innehöll bland annat Metallica, Ratt och Cirith Ungol. Nästan 30 år senare kommer nummer 15 i serien, det första släppet på fem år och precis som under blandbandseran får man ett friskt hopkok av både band som är bekanta och blanka fläckar på den personliga musikkartan. Innehållet har valts av Decibel Magazines chefredaktör Albert Mudrian och han öppnar starkt med Midnights svärtade speed metal-pärla ”Masked and deadly”. Blandbandskaraktären är definitivt intakt och Mudrian har gjort ett förträffligt jobb för att locka till vidarelyssning i en mylla av speed, black, thrash, death, doom, death och heavy metal, ofta med en doft av old school. Jag tänker gå vidare med Fuming Mouth och Many Suffer – vad hittar du för guldkorn?

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Michael Fury
Affairs in Babylon
AOR HEAVEN
Nyutgåva

Efter bandet Avalon hade Myles Hunter en brokig karriär med bandet Michael Fury, men denna skiva kom ändå till slut ut 1984. Den har inom skråret ansetts vara något av en klassiker, ibland med stämpel på sig som en soloplatta med Myles.

Ovanligt nog inleds plattan med en kort ballad, varefter det blir mer väntad AOR från Hunters gäng. Klatschigt och väldigt 80-talsmässigt är det, med vissa softa inslag som drar åt västkust i ”Pictures and prints”. Variation finns dock. Den lätt sydstatskryddade halvballaden ”These are the good times” och den kraftigt Bryan Adams-lika ”There’s gonna be a fire tonight” är exempel.

Vissa plattor åldras med värdighet, men så är inte fallet här. Produktionen känns demobetonad även för 1984, åtminstone i några låtar. Körer och arrangemang imponerar däremot. Jag vet att jag svär lite i kyrkan här, men det blir såsigt med så få låtar med tempo. Här och var är det fantastiskt, men totalt sett sjukt ojämnt.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Marillion
With friends at St. David’s
EAR
Bluray

Det är nog dags att jag slutar inbilla mig att Marillion har nått sin topp som liveband efter varje ny konsertfilm, eftersom jag gång efter annan blir motbevisad. Som till exempel med den här konsertfilmen, inspelad i november 2019 i Cardiff, Wales och som tveklöst är deras starkaste och mäktigaste hittills. Och det beror ändå bara till liten del på förstärkningen med klassiska musiker. Framför allt är det bandets fantastiska dagsform och – och i än högre grad – låtvalet som gör att det blir en sådan magi här. Speciellt de längre eposen.

Redan konsertstarten med suggestiva ”Gaza” gör att betyget egentligen är spikat. Men att de dessutom ger oss magnifika tagningar av ”Ocean cloud”, ”Estonia” och ”This strange engine” spikar det. Alla de här låtarna är enormt känslostarka redan i studioversion och här sjunger Steve Hogarth hjärtat ur sig. När det till slut är över sitter jag mållös och en smula utmattad och räknar på hur mycket sömn jag kan få om jag tittar på delar av konserten igen…

1 2 3 4 5 6 7 8 9 **10**

ZENDT

Monster Magnet
A better dystopia
NAPALM
Coveralbum

Det finns tre alternativ att välja mellan när man gör sin till synes obligatoriska coverplatta. Man kan antingen göra värdelösa karbonkopior av utnötta rockklassiker, eller så kan man skoja till det genom att göra om låtar från en annan genre. På sitt elfte album väljer Monster Magnet att gå på den tredje linjen genom att gräva upp och lyfta fram försummade pärlor i ljuset. Kruxet kan då vara att det finns en orsak till att dessa låtar har fört en borttynande tillvaro. Dave Wyndorf vet dock bättre än så.

Vad gruppens obestridlige ledare har gjort är att spela in ett gäng obskyra läckerbitar som inte helt ologiskt påminner om Monster Magnets finaste stunder. Låtar från kultförklarade band som Hawkwind, Pentagram och Dust vävs samman med material från mer bortglömda psykrockgäng och protometalskramlande band som Poobah, Table Scraps och Scientists. Tillsammans bildar det ett omsorgsfullt hopsytt lapptäcke, hämtat direkt från Wyndorfs rökelsedoftande pojkrum.

En angenäm överraskning.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

CARL LINNAEUS

Gary Moore
How blue can you get
MASCOT
Tidigare osläppt material

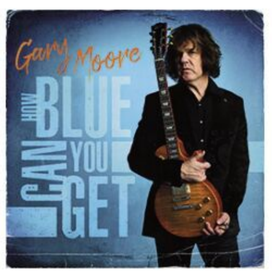

Gary Moore är och förblir en av de allra största gitarrhjältarna. Att man, tio år efter hans frånfälle, börjar rota i arkiven och släpper tidigare outgivna inspelningar är i sig en kulturgärning. Sedan må detta postuma album som helhet inte vara så överdrivet upphetsande. Det hörs förvisso absolut att Gary hade kul då han tog sig an nummer från storheter som Freddie King och BB King, likt då han en gång fullt ut omfamnade bluesrötterna på 1990 års ”Still got the blues”. Och visst är den magiska gitarrtonen intakt i den egna ”In my dreams” – en musikaliskt tydlig referens till 1978-klassikern ”Parisienne walkways”.

Två låtar skänker en extra betygspinne. Dels piggar ”Looking at your picture” upp, med sina småcoola inslag av amerikansk träskblues. Häftigast är dock återbesöket hos ”Love can make a fool of you”, som härstammar ända från tiden för 1982 års fenomenala ”Corridors of power”. I original starkt syntpopsbetonad, här en smäktande ballad med romantikern Garys hjärta på helt rätt ställe.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

One Desire
One night only – live in Helsinki
FRONTIERS
Cd/dvd

Det är sannerligen en riktig framgångsvåg som finska One Desire rider på. Den självbetitlade albumdebuten lovordades mer eller mindre unisont. När bandet äntrade scenen på Helsingforsklubben One The Rocks i oktober i fjol var det för fulla hus – med coronarestriktioner mätt. Men så var det också releaseparty för det andra och efterlängtade albumet ”Midnight empire” som gällde. Ett album som redan hade hunnit vara ute i butik i dryga fem månader och trissat upp bandets status ännu mer. Sex av kvällens tolv låtarna hämtas också därifrån.

Det som redan på platta låter bra låter ännu bättre live. Där erbjuds både en tyngd och tuffhet som lätt hamnar i skymundan i den mer polerade ljudbilden. Här är den i stället framhävd till den stundtals opolerade sångaren André Linmans fördel. Då On The Rocks inte hör till de största av spelställen gör det sparsmakade kameraarbetet att en sorts intimitet uppstår. Det gör att känslan av att vara på plats är betydligt mer närvarande än väntat.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Satyricon
Dark medieval times
NAPALM
Nyutgåva

Det går alltid att diskutera ett originalkonvoluts betydelse vid förändring, men vem har egentligen mandat att ifrågasätta Theodor Kittelsens konst som pryder nyutgåvans omslag?

”Dark medieval times” är ett fascinerande verk och ett kulturellt avtryck präglat av tid, miljö och dåtidens begränsningar inom snabb global kommunikation. 90-talets Norge var en black metal-kittel som stormkokade av kreativitet och när plattan släpptes i mars 1994 hade en handfull kollegor redan flera legendariska verk på sina cv:n. Satyr var 17 år när han och Frost släppte det naivt primitiva debutalbumet – ett första steg med ett kallt atmosfäriskt uttryck som skulle utvecklas på de kommande två plattorna.

Jag är konservativt skeptisk till förändring, men trots både ny mix och mastring har de lyckats behålla känslan från det som en gång var. Skivan är ett montage av briljanta idéer som ännu inte hunnit kreativt marineras till en helt fungerande helhet, men som under åren har blivit en klassiker i sin råa enkelhet.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Satyricon
The shadowthrone
NAPALM
Nyutgåva

Satyrs tonårsprovokativa röst skär luften i inledningsspåret ”Hvite Krists død” och cementerar direkt energin på uppföljaren till debutalbumet ”Dark medieval times” och som kom blott sju månader senare, i september 1994. Duon, som denna gång även fått hjälp av Emperors Samoth, kämpar fortfarande med kompositionen, men låtarna har fått ett finare flöde och plattan känns mer som en enhet. Albumet har en kuslig och oförstörd atmosfär som genomsyrar släppet och det finns en synergieffekt mellan nerv och innehåll.

”The shadowthrone” är ett kraftfullt steg framåt i utvecklingen, utan att förlora den naturliga identitet som presenterades ett drygt halvår tidigare och det är fortfarande en kulturell urkraft som speglar en musikalisk era. Musik som andas skog, berg och evigt mörker.

Till det nya konvolutet används Harald Sohlbergs ”Natteglød” från 1893, en kulturell skatt, men som lär sticka i ögonen hos konservativa puritaner. Oavsett, det här är fortfarande en av norsk black metals finaste stunder.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

JESPER LÖFVENBORG

Tygers Of Pan Tang
Majors & minors
MIGHTY MUSIC
Samlingsalbum

Sedan Jacopo Meille tog över sångmicken i Tygers Of Pan Tang 2004 har dessa upplevt en rejäl nytändning. Faktum är att de numera för första gången är ett band i världsklass, snarare än en stabil men föga uppseendeväckande konstellation i NWOBHM-mängden. Det har alltså sitt berättigande med en samlingsplatta uppbyggd just kring albumen ”Animal instinct” (2008), ”Ambush” (2012), ”Tygers Of Pan Tang” (2016) och ”Ritual” (2019). Vart och ett av de fyra som helhet är visserligen mera spännande än deras ”hittigaste” inslag samlade på samma plats. Samtidigt kan den oinvigde knappast klaga på en introduktion innefattande guldkorn som ”Glad rags”, ”Destiny”, ”Let it burn” och ”Hot blooded”, och det inbitna komplettistfanet kan glädjas åt främst singelbaksidan ”What you say” och nyskrivna ”Plug me in”. Så – alla vinner.

Soundet? Köttig, melodiös hårdrock inte helt olik den på bandets första verkligt lysande platta ”The cage” (1982). Eller för att jämföra med något nyare (nåja), Pink Cream 69.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ERIK THOMPSON

EMP

powered by Sweden Rock

EXKLUSIVA UTGÅVOR OCH UNIK MERCH!

www.emp-shop.se

LIVE IN BERLIN...
AND THEY PLAY ROCK 'N' ROLL!!!!!

motörhead

Louder Than Noise... | Live in Berlin

STAY CLEAN

STRING THEORY

OVER THE TOP

DOCTOR ROCK

THE CHASE IS BETTER THAN THE CATCH

ACE OF SPADES

OVERKILL

YOU BETTER RUN

ROCK IT

AVAILABLE APRIL 23RD ON DOUBLE VINYL, CD WITH BONUS DVD, LTD. EDITION BOXSET AND DIGITAL FORMATS

motörhead MUSIC
THE LOUDEST LABEL ON EARTH!

SILVER LINING MUSIC

The debut album of **Esa Holopainen** from **AMORPHIS**, featuring guest vocals of **Jonas Renkse (KATATONIA)**, **Einar Solberg (LEPROUS)**, **Speed (SOILWORK)**, **Anneke Van Giersbergen** and many more! A world of catchy, progressive metal masterpieces that breathe the beauty and melancholy of Finland.

SILVER LAKE
BY ESA HOLOPAINEN

CD-DIGIPAK | DIGITAL | LP IN GATEFOLD
or **BOX SET**
(incl. CD-Digipak, Flag, Plectrum and signed Photocard)

IN STORES **28.05.**

---

15 TRACKS RECORDED IN HELSINKI IN DECEMBER 2019 -
AMORPHIS TAKE YOU ON A JOURNEY THROUGH THEIR PAST,
SHOWCASING THEIR BEST SONGS FROM THE LAST 30 YEARS!

amorphis

LIVE AT HELSINKI ICE HALL

"LIVE AT HELSINKI ICE HALL" WILL BE AVAILABLE AS 2CD DIGIPAK AND DOWNLOAD/STREAM. THE 2LP VERSION OF THIS SHOW IS EXCLUSIVELY AVAILABLE IN THE "VINYL COLLECTION 2006 – 2020" BOXSET.

IN STORES **21.05.**

The future metal classic from the reunited
HELLOWEEN line-up

"After those stellar live gigs, 'Helloween' had to be a great album. It's better than that. It's the masterpiece that Pumpkins United needed to make."
CLASSIC ROCK (UK), Dave Ling

"Epic, catchy, powerful and hard - 'Helloween' is a future classic, the epitome of what makes this amazing band so great."
FISTFUL OF METAL (UK), Calum Harvie

PRE-ORDER NOW!

HELLOWEEN

2CD-DIGIBOOK INCL. BONUS CD | DELUXE BOX SET | CD DIGITAL | 3LP IN TRIFOLD WITH HOLOGRAM
2CD+2LP EARBOOK INCL. BONUS CD
VARIOUS COLOURED DOUBLE VINYLS IN GATEFOLD

IN STORES **18.06.**

---

ada ALTERNATIVE DISTRIBUTION ALLIANCE INDEPENDENT

NUCLEAR BLAST

BAND INFOS, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE
WWW.FACEBOOK.COM/NUCLEARBLASTRECORDS

NUCLEAR BLAST MOBILE APP FOR FREE ON IPHONE, IPOD TOUCH + ANDROID!
Get the NUCLEAR BLAST mobile app NOW at **http://road.ie/nuclearblast FOR FREE** or scan this QR code with your smartphone reader!